

Karen Toller Whittenburg

Eső után

(The Blacksheep's Arranged Marriage 2002)

Sorozat: Billion-Dollar Braddocks 3.

Rosszul számít Peter Braddock, amikor azt hiszi, gyerekkori barátnője, Thea Berenson társaságában nem fenyegeti veszély a szívét. Amikor azonban egy este váratlanul érkezik a lány házába, rájön, hogy Thea a divatjamúlt ruhái nélkül észbontóan vonzó...

ELŐHANG

Archer Braddock hosszú élete során jó néhány esküvő vendége volt már, de még egyik sem melengette meg úgy a szívét, mint ez a mai. Unokája, akár a mesebeli herceg, végre megtalálta Csipkerózsikáját, és most itt álltak a templomban, hogy mélyen egymás szemébe nézve rebegejék el a boldogító igent.

– Bryce Archer Braddock, elfogadod-e hitvesedül Lara Dániellé Richmon-dot, és ígéred-e, hogy jóban-rosszban hűséges férje leszel, amíg a halál el nem választ?

– Igen – csendült fel Bryce határozott és őszinte válasza.

Archernek úgy tűnt, mintha csak tegnap lett volna, amikor ő állt itt, ugyanebben a templomban a násznép előtt, örök hűséget fogadva szeretett Janeyjének. Pedig valójában több mint ötven éve történt. Az évek egy szempillantás alatt tovatűntek. S most itt áll egyedül, visszarévedve a múlt kódébe, megözvegyülve, drága feleségétől kapott cseresznyefa botját szorongatva.

Mellette egyetlen fia, James mozdulatlan volt, mint egy szobor. Talán ő is a házassági fogadalmon gondolkozott, amelyet apjával ellentétben, aki csak egyszer nősült, már oly sokszor elmondott és megszegett. Nehéz egy atyai szívnek azt látni, hogy a fia még mindig elérhetetlen boldogság után fut. Különösen akkor, ha már James két idősebb fia, Adam és Bryce is megtalálta szívének párját.

Bryce és Lara oldalán Adam és Katié állt mint tanú és koszorúslány, és közben sejtelmesen egymásra mosolyogva cinkos pillantásokat váltottak egymással. Szemük csillogott a boldogságtól és az új élményektől, amelyeket házasságuk eddigi három hónapja alatt éltek át. Bár még semmilyen bejelentés nem történt, Archer mégis azt olvasta le a fiatalok arcáról, és azt hámozta ki izgatott sustorgásukból, hogy hamarosan dédapa lesz.

Bár az is igaz, hogy Lara négyéves unokaöccse már megelőlegezte neki ezt a kitüntető címet, amely azután válik hivatalossá, ha Larának örökbe fogadják a kicsit. Archer boldog volt, hogy Calvin mókát és kacagást csempészett a Brad-dock-házba élete alkonyára. Alig várta már, hogy hetvenkilenc évével végre papír szerint is dédapa lehessen. Csak abban nem volt biztos, hogy fia, James ugyanilyen kitörő örömmel fogadná a nagyapai címet.

Amíg Bryce és Lara most már mint férj és feleség csókot váltott, s a kis Cal ott játszadozott a lábuknál, Archer arra gondolt, hogy alighanem ez élete legboldogabb napja, és, hogy bárcsak Janey is megélhette volna. Mennyi öröm érte most, hogy egy éven belül két unokája is megházasodott. Már csak Peter volt facér. Archer attól tartott, hogy három unokája közül ezt az utolsó Braddock sarjat lesz a legkeményebb dió megházasítani. Peter viszonylag későn került a Braddock családba jelentős kisebbségi érzést hozva magával. A család minden erőfeszítése ellenére Peter úgy vélte, kilóg a sorból. És még huszonhét éves fejjel is úgy érezte, bizonyítania kell ahhoz, hogy méltó lehessen a Braddock névre. Archer egyetlen reménye az maradt, hogy Hsa Fairchild talán csodát tesz, és megtalálja Peter életének párját. Valakit, aki megszelídíti ezt a vad, mégis oly érzékeny szívű fiút, és segít neki abban, hogy elhiggye magáról, mennyire kedves és értékes ember. Egyáltalán nem tűnt úgy, hogy a gyönyörű első bálozók közül kerülne ki az a hölgy, akinek elég türelme lenne hozzá. De ha létezik ilyen lány valahol a nagyvilágban, Archer biztos volt benne, hogy Hsa Fairchild megtalálja.

A családfő nem kételkedett abban, hogy helyesen cselekedett, amikor egy sikeres és rendkívüli érzékenységgel bíró hivatásos házasságközvetítőt bízott meg azzal, hogy segítsen unokáinak megtalálni szívük párját. Hsa alkalmasságát e feladatra mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy már két unokáját sikerült megházasítania. Már csak Peter volt hátra.

Na és persze, James, akit fiatal, ám hozzá nem illő lányokkal való futó kapcsolatai kötöttek le, és akinek Hsa szerint nem párkereső segítségére lenne szüksége, hanem pszichiáterére.

Archer szerette a fiát, és szíve legmélyén érezte, hogy leginkább egy Hsához hasonló nő ragaszkodására és tiszteletére lenne szüksége. Még egy olyan öregember számára is, mint ő, nyilvánvaló volt, hogy Hsa és James vonzódik egymáshoz, bármennyire próbálják is titkolni. Hsát és Jamest az isten is egymásnak teremtette. Már csak a büszkeségüket kellene félredobni, hogy ezt önmaguk előtt is be merjék vallani.

A templomot lassan hömpölygő zené töltötte be, amint Bryce és Lara friss házasként mosolyogva leereszkedett a lépcsőn. Archer felsóhajtott. – Ó, Janey, nagy nap ez a mai a Braddock család életében! ú

A Braddock-házban tartott esküvői fogadás alatt Hsa Fairchild végig Theo-dosia Berensonon tartotta a szemét. Nem volt túl bonyolult feladat, mivel Thea egész idő alatt csak kétszer mozdult el nagymamája szoknyája mellől, s mindkétszer azért, hogy italt hozzon számára. Vajon mi készítet arra egy huszonéves fiatal hölgyet, aki ráadásul tetemes vagyonnal rendelkezik, hogy a nagymamájával éljen?

Hsát zavarta ez a különös ragaszkodás. Mindenekelőtt azért, mert így sokkal kevesebb esélye nyílt arra, hogy Theát és Petert összehozza.

Hiába győzködte magát, hogy egy ilyen kapcsolat sohasem fog működni, még ha beleöszülnek, akkor sem, valahogy mégis mindig Theánál lyukadt ki, ha azon gondolkozott, ki lehetne a megfelelő pár Peter számára. Nagyon úgy tűnt, hogy Hsa kifinomult megérzései ez esetben csődöt mondtak. Pedig ez még sohasem történt meg vele.

Kétségtelen, hogy a Braddock fiúk jelentették házasságszerző pályafutása során a legnagyobb kihívást. Mindhárman okosak voltak, jóképűek, egy büszke és sikeres

New England-i család örökösei. Született úriemberek, akik nagyapjuk és apjuk békebeli hódító modorát is örökölték. Adam viszonylag könnyű feladat volt, hiszen még a vak is láthatta, hogy Katie-vel mennyire vonzódnak egymáshoz már az első találkozástól fogva. Csak egy kis szerencse és egy csipetnyi leleményesség kellett, hogy összehozza őket. Bryce-nak egy kicsit tovább tartott párt találni, valamivel komolyabb utánajárást igényelt.

Ám Peter egészen más volt. Hsát női megérzései ritkán vitték tévútra, de továbbra is a rút kiskacsa, Thea Berenson felé vezették.

– Ne bosszankodj, Hsa! Főleg most, amikor Bryce és Lara olyan boldog. Legalább az esküvőjükön ne! – Archer jelent meg a háta mögött, botjára támaszkodva, hetvenkilenc évével is vonzóan. Hsa és az idős úr összeemelegedett az utóbbi pár hónap folyamán, összehozta őket a közös cél, hogy a három unokának feleséget kerítsenek.

»~ Kinek ne szállna el rögtön a rosszkedve, ha Calvinra néz? Milyen jól érzi magát, ugye? – derült fel Hsa arca. – Azt hiszem, nagy ajándék ez számodra, Archer, egy dédunoka és egy bájos meny egyszerre.

– Ahogy mondd, de az én néhai feleségem azt súgta nekem, hogy aki igazán megérdemli a jutalmat, az te vagy – ezzel egy borítékot húzott ki zakója belső zsebéből, és Hsának nyújtotta. – Tedd el, kérlek!

– Igazán megtisztelő, de nem fogadhatom el. Csak azt tettem, amit tennem kellett. Ráadásul Peter még hátra van, és kétségeim is vannak afelől, hogy sikerrel járok – vallotta be. Szünetet tartott, és restellte megkérdezni, de tudnia kellett: – Nem tudnál valamit mondani Peter életéről, hátha úgy jobban megérthetném őt?

– Persze, hogy tudnék – sóhajtott Archer –, és remélem, hogy segíték megvilágítani neked, ki is ő valójában. Tudnod kell, hogy kilencéves koráig mi nem is tudtunk arról, hogy

Peter a világon van. És addig az anyja annyi butasággal tömte tele a fejét a Braddock családdal kapcsolatosan, hogy Peter képzeletében királyi családnak számítottunk. Ha Janey annak idején nem kezdi el helyrerázni a fiú családunkról alkotott túlzó képét, nem hiszem, hogy valaha is közénk tartozónak érezte volna magát. Biztosan hallottál már a történetről, bár megpróbáltuk a sajtót távol tartani, mégis nagy feneket kerítettek neki akkoriban.

– Igen, rémlik valami – válaszolt Hsa.

– James esküdött, nem is tudta, hogy van egy fia. Janey és én hittünk neki. Ha tudta volna, biztosan tesz valamit, hogy megelőzze a bajt.

– Ha bűnös James valamiben, akkor is csak abban, hogy rosszul döntött, amikor megházasodott. De azt tudom, hogy mennyire ragaszkodik a gyerekeihez.

Archer cinkos mosollyal Hsára nézett.

– Gondolom, észrevetted Monica távollétét a mai nap folyamán.

Hsa megpróbálta leplezni kíváncsiságát, hogy mi történt James és legutóbbi barátnője között, miközben majd meghalt a kíváncsiságtól.

– El sem tudtam képzelni, hol lehet...

– Coloradóban – mondta Archer bizonyos kárörvendéssel a hangjában –, tegnapelőtt elviharzott.

– Legalább az esküvőn itt lehetett volna.

– Ő maradt volna szívesen – kuncogott Archer –, de James ragaszkodott hozzá, hogy tűnjön el, és inkább előbb, mint utóbb.

– Mosolyszünet?

– Jóval több annál. James nem volt boldog vele. Sohasem hittem benne, hogy eljutnak a házasságig. De van ennek jó oldala is: az, hogy James most facér, és így talán könnyebb lesz neki is megfelelő társat találni.

Archer nem rejtette véka alá vágyát, hogy nem bálná, ha Hsa és James egymásra találna.

– Azt hiszem, Archer, mondtam már neked, hogy a társkeresés nem kiszámítható tudomány, és sokszor rengeteg csalódást tartogat.

Archer magát kihúzza mosolygott.

– Az öregség nagy előnye az, hogy az élet már nem sok csalódást tartogat. De nem is tartalak fel tovább, csak ezt a csekket szerettem volna neked átadni, mielőtt fordulok néhányat a táncparketten az unokám feleségével. – És újra Hsa felé nyújtotta a borítékot.

– Tedd el, Archer, legalább addig, amíg Peternek nem találunk párt. Amire pillanatnyilag nem sok esélyt látok.

Archer visszatette a borítékot a zsebébe.

– Én azt szoktam mondogatni az unokáimnak, hogy bízzanak az ösztöneikben, isten nem ok nélkül ruházta fel velük az embert, vagy, ahogy Janey megfogalmazta: hallgass a belső hangra, az majd megsúgja neked, ki az igazi. És most, ha megbocsátasz, itt ez a gyönyörű ara, aki tartogat nekem is egy táncot.

Hsa Peter felé fordult, aki épp Thea Berensonnal táncolt. Ez afféle udvariassági tánc volt, nem több. Lesírt mindkettejükről, mint ahogy az is, mennyire nem illenek össze. Táncoltak, de csak azért, mert Peter igazi úriember volt, és Thea igazi hölgy. Peter távolságtartóan átkarolta, és erőltetetten beszélgettek valamiről, amíg Thea igyekezett mindenhová nézni, csak a fiatalember szemébe nem.

– Hallgass a belső hangra! – ismételte magában Archer tanácsát Hsa. A tömegben elkapta James rászzegeződő tekintetét, aki épp felé tartott. Szíve gyorsabban vert, és hiába igyekezett, hogy gondolatait Peterre és Theára terelje. Azt az energiát, amelyet arra fordított, hogy Peternek párt találjon, most arra kellett fordítania, hogy Peter vonzó apjának ellen tudjon állni.

1. FEJEZET

Peter olyan sokáig készülődött, mint egy menyasszony. Felpróbált vagy fél tucát inget, mielőtt megtalálta a megfelelőt.

Nem akart sem túlöltözött, sem alulöltözött lenni. Végül egy selyeminget választott, amelyhez kockás nyakkendőt kanyarított, majd zakóját hóna alá csapva elindult lefelé a lépcsőn.

Bár szívesen kihagyta volna ezt a találkát, nem akart elkészni. De nem ám! Mivel úriemberek leszármazottja, semmiképpen sem illett volna hozzá, ha megvárakoztat egy hölgyet. Még akkor sem, ha nagyapja nem kéri meg nyomatékosan, hogy tegye meg ezt a kis szívességet a család egy régi barátjának. Bár Peternek nem rémlett, hogy Davinia Carey, Thea nagyanyja a család barátja lenne, de nem is ez volt a lényeg. A nagyapja megkérte, és még csak meg sem fordult a fejében, hogy ne tenné meg ezt a kis szívességet.

El kell vinnie Theodosia Berensont Angéla Merchant esküvőjére, bár mindenhol máshol, és főleg mindenki mással szívesebben lenne.

Úgy fogta fel a dolgot, hogy ezzel is törlesztheti a Braddock családnak mindazt a jót, amelyet tőlük kapott: otthont, amikor földönfutó volt, családot, amikor a sajátja szétesett, megbecsült nevet, amikor megbélyegzett volt. Mindent Archernek és Janeynek köszönhetett, és persze az apjának, Jamesnek. Megmentették az életét, és embert faragtak belőle, méghozzá úriembert.

És úriemberségének köszönhetően Thea semmit sem fog érezni abból, mennyire nincs így ez a találka.

Gondolataiba merülve baktatott a márványpadlón, csak cipője kopogását figyelve, amikor hirtelen hangot hallott.

– Peter, te vagy az?

Vállára dobta a zakóját, és a könyvtárszoba felé vette útját, ahol apja és nagyapja sakkozott a kandalló előtt, melyben inkább csak a hangulat kedvéért lobogott a tűz, mintsem azért, hogy meleget adjon. James szokatlanul hosszú ideje, öt hónapja volt a szülői házban. Mióta felbomlott az eljegyzése, ismét magányos farkas lett.

– Hová, háová fiatalúr? – kérdezte az apja, miközben a sakktáblát tanulmányozta.

– Newportba, Angéla Merchant esküvőjére. Délután négykor kezdődik, de sietek, mert még előtte fel kell vennem egy hölgyet – mondta James nagyapja felé somolyogva.

Archer nem mosolygott vissza, lefoglalta a következő lépés, mellyel útját állhatja James futójának.

– Ki lesz az a szerencsés szőke hajadon? – kérdezte James, miközben homlokát ráncolva tovább tanulmányozta a sakktáblát. – Csak nem a gyönyörű Lindsay? Vagy a bájos Daphne? Netán a hamvas Emily?

– Ma – mondta Peter a leghivatalosabb hangján – az a megtiszteltetés ért, hogy Thea Berensont kísérhetem el.

– Rendben, ha nem akard, nem muszáj beavatnod bennünket – jegyezte meg cinikusan James.

– Theával van találkán, hidd el! Együtt megyünk az esküvőre.

James hitetlenkedve emelte fel szemét, mely annyira hasonlított Peterére.

– Thea Berensonnal még Angéla Merchant esküvőjére? Ugye, csak tréfálsz?!

– Komolyan mondom – válaszolta Peter egy kissé sértetten, bár tudta, hogy mindenki ugyanazt fogja gondolni, mint az apja. Azt, hogy ég és föld valakivel táncolni egy társasági összejövetelen, és randevút megbeszélni valakivel. Az első még hozzátartozik a jólneveltséghez, de az, hogy egy közismert penészvirággal beszéljünk meg találkát, már nem. De ez nem

érdekelte Petert: ha megígérte nagyapjának, senkinek sem fog magyarázkodni.

James gondterhelten pillantott először Peterre, aztán Archerre.

– Ugye, a te ötleted volt, apa? Thea és Peter, micsoda képtelenség! Csak nem gondolod, hogy...

– Azt gondolom, hogy Peter el fog késni, ha nem indul el rögtön – szakította félbe Archer. – Davinia sokat ad a pontosságra.

Peter azt hallotta ki nagyapja hangjából, hogy Archer nem tarthatja Theát olyan rossz partinak, annak ellenére, hogy nem egy szépségkirálynő, és úgy öltözik, mint egy aggszűz. És maga Peter sem gondolta Theát olyan reménytelen esetnek, mint a többiek. Nem tartotta rút kiskacsának, sem elviselhetetlennek, mint az apja. Bár remélte, hogy Thea nem ringatja magát hiú ábrándokba csak azért, mert egyszer együtt mennek valahová. Együtt mennek, mert a nagyapja így döntött. És semmi több.

– Nagypapának igaza van, mennem kell. Egy Braddock nem késik el, bárkivel is van randevúja, még ha cigánygyerekek potyognak az égből, akkor sem.

– Peter – szólt James, miközben szúrósan nézett apjára –, remélem, tudod, nagyapád abban sántikál, hogy összehozzon benneteket.

– Én csak azt szeretném – szakította fiát ismét félbe Archer –, hogy kellemes estétek legyen, és hogy Braddockhoz méltón viselkedj, mint mindig.

– Bízhatok bennem nagyapapa – kapta fel Peter a BMW-je kulcsát –, nem okozok csalódást. Jó éjt, nagyapapa, jó éjt, papa, reggelinél találkozunk!

Peter sarkon fordult és elindult, de még egy szó erejéig apja felé fordult.

– Még valami, apa: tartsd a szemed a királynődön, mert nagyapapa feni rá a fogát!

Thea lassan kúszott a faágon, egyik kezével biztos fogást keresve, a másikkal az állandóan lecsúszó paplant húzogatva, amelyet azért rakott a feneké alá, hogy ne sértsék fel csupasz combját az ágak. Amikor kihúzta az ágyából, még nem gondolta, hogy állandóan le akar majd csúszni, ahogy azzal sem törődött, hogy famászáshoz egy kicsit lengén van öltözve. köpönyeg. Késő volt már ezen gondolkozni. Odafent, jó pár méter magasan a szilfa ágán, már régen megbánta, mint a kutya, amelyik kilencet kölykezett, hogy meg akarta menteni foltos kiscicáját a korai végtől.

Feje fölött egy vékonyabb ágon ült a rémült cica, és fülsiketítően nyávogott.

– Nem tudnál egy kicsit csöndesebben nyávogni, Ally? Ha a nagymamám meglát itt bennünket, az biztos, hogy neked a kilenc életed közül legalább nyolc az ő lelkén fog száradni. Ami pedig engem illet, alapos fejmosást kapok, de ez téged úgyis hidegen hagy – dorgálta Thea. Általában elmondható, hogy kedvencei egyáltalán nem méltányolták az állatszeretet oltárán hozott áldozatait.

Továbbbaraszolt a faágon, majd a cica felé nyújtotta kezét, de a kis foltos fűjni kezdett, és a hátát púpozta rémületében.

– Gyerünk, Ally, csak segíteni szeretnék! Tényleg – nógatta szelíden a cicát megnyugtató hangon, combja között a paplant szorongatva. – Mennyi idő kell neked, hogy elhidd, csak szeretnék visszavinni a biztonságos szobába?

A macska egyre hangosabban nyávogott, sárga szeme kitágult a rémülettől, karmait pedig a fába mélyesztette, mint apró horgokat. Thea a távolságot mérlegelte közte és a cica, valamint jelenlegi helye és a padlásablak között, ahonnét elindult erre a kétes kimenetelű vállalkozásra.

Ma tartják Angéla Merchant esküvőjét, és ha még egy ideig nem tudja leszedni a macskát a fáról, annak az lesz a vége, hogy minden bizonnyal elkésik az év legrangosabb társadalmi

eseményéről. Nem mintha érdekelné. De erről a nagyanyja hallani sem akar, mennie kell, ha törik, ha szakad.

Legalább ne határozott volna úgy a nagy, hogy Peter Braddock vigye el az esküvőre...

Közeledő autó zúgása ütötte meg Thea fülét, mint valami baljós előjel, amitől a szíve örült ütemben kezdett dobogni a torkában. Peter Braddock mindjárt itt lesz, hogy felvegye. A hangról ítélve, hamarosan a kapuhoz érkezik, ami azt jelentette, hogy néhány perc múlva megnyomja a bejárati ajtó csengőjét. Egy pillanatra átfutott a fején, hogy inkább le sem mászik a fáról, hátha nem találja meg senki, de ez hiú remény volt. Monroe ugyanis mindig megtalálja őt, bárhová is bújjon. Thea szemöldökét ráncolva nézett a macskára. – Vagy hagyod, hogy levegyelek, vagy itt hagylak, és lejössz, ahogy tudsz. Hogy döntesz?

Ismét kinyújtotta a karját, és hívogatni kezdte a macskát. – Cicc, cicc, gyere cicuskám...!

A macska úgy látszik, megértette, hogy Thea türelme fogytán van, és lassan elindult felé az ágon. – Ez az, na, még egy kicsit...!

A sportkocsi lassított, jelezve, hogy elérte a nagykaput. Thea tudta, hogy vagy most cselekszik, vagy soha, és megpróbálta elkapni a macskát. Először az egyik lábát tudta csak elcsípni, aztán magához húzta a karmolászó szőrgombócot, amely kétségbeesetten igyekezett megkapaszkodni a vállában. – Hagyd abba, Ally! – kiáltotta. Megpróbálta lecsillapítani a macskát, és még erősebben fogódzkodni az ágban, de elvesztette az egyensúlyát, a maga alá gyűrt paplan is elindult lefelé, és mindössze annyit tudott tenni a zuhanás előtti pillanatban, hogy igyekezett saját testével védeni a kiscicát a becsapódástól.

Nagyot puffanva ért földet, az egyetlen szerencséje az volt, hogy a puha pe-helypaplan fölfogta az ütést. Feltápászkodott, még mindig szorosan tartva a macskát, és tudomást sem vett a

csípőjébe nyilalló fájdalomról. Most még közelebből hallotta az autó motorját, és eszébe jutott, hogy ha nem tűnik el azonnal a házban, mint a kámfor, akkor Peter meg fogja látni egy szál semmiben. Ezért vad ügetésbe kezdett a ház hátsó bejárata felé, közben azért imádkozott, hogy az ajtó nyitva legyen.

Petert, amint behajtott a ház elé, vicces kép fogadta. Egy hiányosan öltözött, és amennyire ki tudta venni, csinos nőalakra lett figyelmes. Épp csak annyit látott belőle, hogy eltűnik a házban. Amennyire tudta, a Grace-kúria női lakói csak hárman voltak: a tisztos korú Davinia, a fiatal Thea és a régi szolgálójuk töltött galamb felesége. Kizárásos alapon tehát csak Theát láthatta.

Peter leállította a motort, és a slusszkulcsát zsebre vágva kilépett az autóból. Theában mindig volt valami, ami tetszett neki, és ismerte annyira, hogy biztos lehetett benne: Thea is csak bizonyos külső kényszereknek engedve vállalkozott erre a találkára. Thea anyjáról, Davinia lázadó és akaratos lányáról különféle pletykák keringtek. Peter nem tudta, mennyi igaz belőlük, vagy hogy mennyi közülük volt ahhoz, hogy Davinia ilyen rövid pórázon tartotta egyetlen unokáját.

Peter el sem tudta képzelni, miért engedi Thea, hogy régi vágású, szigorú nagyanja így uralkodjon fölötte. Hiszen volt más lehetősége is: mindenki tudta, mekkora vagyonnal rendelkezik. Nem mintha a dolognak ez az oldala számított volna valamit is. Peter semmiképpen nem akarhatta azt, hogy akár Davinia, akár Thea nehezteljen rá. Sem ma este, sem a jövőben. Meg sem fordult a fejében, hogy előállhat olyan helyzet, amikor nem tökéletes úriemberként viselkedne Theával. A lányból nem nézte ki, hogy nősténytigris lenne.

Sőt már a gondolata is annak, hogy Theát a végzet asszonyaként képzelje el, mosolyt csalt arcára. Amikor felbaktatott a lépcsőn, és megnyomta a csengőt, tudat alatt arra számított, hogy egy olyan komornyik fog neki ajtót nyitni, mint az „Addams Family” című filmsorozatban. Ehhez képest a

komornyik, aki a súlyos ajtót kitárta, inkább Téalapóra emlékeztette.

– Miben segíthetek, uram?

– Peter Braddock vagyok – mutatkozott be Peter jókedvűen.

– Berenson kisasszony már vár engem.

– Thea kisasszony sajnos még nem készült el, de Mrs. Carey szeretné önt üdvözölni. Kérem, kövessen a szalonba!

Davinia Grace Carey úgy ült csipkés-fodros párnái között a kanapén, akár hálója közepén egy nagy, fekete pók.

– Jó estét, Peter! – üdvözölte a fiatalembert olyan hangon, hogy Peternek még a hátán is felállt a szőr.

Peter nem volt anyámasszony katonája, de Davinia előtt mindig zavarba jött, mintha ez a matróna egyszerre testesítette volna meg a bírót és az esküdtszéket.

– Üdvözlöm, Mrs. Carey! – viszonzta a köszönést, s ügyelt arra, hogy hangja ne árulkodjon az érzéseiről. – Örülök, hogy látom. Remélem, jól van.

A matróna szipogott egyet, de ez a szipogás minden szónál többet mondott.

– Foglaljon helyet, Peter!

Körbepillantott, és kiválasztott egy kemény támlájú Anna királynő korabeli széket, amelyik épp olyan kényelmetlen volt, amilyennek látszott, de azzal az előnnyel rendelkezett, hogy tisztes távolságban volt Daviniától. Úgy érezte magát, mint annakidején, első balos fiúként. Zöldfülű volt még, alig tizenhárom éves, és csak ült a táncparkett szélén, attól tartva, hogy valami olyat tesz, ami szégyenbe hozhatja a Braddock családot. Betegre aggódta magát attól, hogy táncolnia, sőt beszélgetnie kell egy csinos lánykával, csak a nagyanyjának sikerült megnyugtatnia.

– Egyszer, Peter, találkozol azzal a lánnyal, aki a feleséged lesz, és akkor majd igazán sokat fog számítani a fellépésed, de ez még nem az a nap. Úgyhogy nyugodj meg, és egyszerűen csak érezd magad jól!

Hát a mai nap sem az a nap, amelyről a nagymama beszélt. Így hát mosolyogva megjegyezte:

– Még sohasem jártam itt korábban. A Grace-ház igazán érdekes épület.

– Ez semmi ahhoz képest, amilyen fénykorában volt. Igaz, hogy ez a ház még nem olyan patinás, mint a Braddock-kastély, de ükapám, aki építette, igazán nem fukarkodott a pénzzel.

Ez nem látszik meg rajta – gondolta Peter, persze az istenért sem mondta volna ki hangosan.

– Igen, a nagyapám említette, hogy ön itt nőtt fel.

Ugyanaz a sokatmondó szipogás. De most egészen mást fejezett ki: nosztalgiát, régi dolgokon való elmélázást.

– Az én báljaim messze földön híresek voltak. Kérdezd csak meg a nagyapád! Ő majd megmondja. – Davinia egy pillanatra megállt, és szemét összehúzáva Peterre nézett – A Grace ház egyszer majd Theára száll.

Peter nem tudta, mit válaszoljon, de mivel Davinián látszott, hogy vár tőle valami elismerést, csak ennyit mondott.

– Mázlista.

– A szerencse kevés. Az unokám örökösnek született.

Peter nem tudta nem kihallani az öregasszony megjegyzéséből a rosszindulatú célzást, amely arra utalt, hogy Peter nem volt születésétől fogva Braddock: kilencéves koráig úgy tudta, hogy egy szegény család gyermeke, és úgy is nevelkedett. Éppenséggel nem volt ez titok, sokan tudtak róla, de még senki nem hánytorgatta fel. Davinia tehát azt szeretné ezzel tudomására hozni, hogy nem tartja az unokájához méltónak. Mintha csak kérők százai ostromolnák ennek az ódon háznak magas falait, hogy megszerezzék Thea szívét, vagy legalábbis az örökségét.

Peter a szemtelenség határáig állta Davinia szúrós tekintetét.

– Mondtam, hogy mázlista.

Az idős hölgy győzedelmesen kihúzta magát, és pengevékony szájával hidegen mosolygott. Most még inkább hasonlított egy pókra, amely nem siet végezni áldozatával.

– Úgy látom, megértjük mi egymást, Peter. Csak azt nem tudom, mit akar a nagyapád ezzel a találkával.

Peter mélyet lélegezve igyekezett megőrizni nyugalját.

– Azt reméli, hogy eltöltünk egy szép estét.

– Úgy legyen! Theát igazi úrihölgynek neveltem, s elvárom, hogy te is eszerint kezeld! Ajánlom, hogy hozd haza az illő időpontban! Egy perccel sem éjfél után. Valamint ugyanabban az állapotban, ahogy ezen az ajtón kilépett.

Peter abban a pillanatban megfogadta magában, hogy Theát azért is legalább öt perccel éjfél után hozza haza, még ha halálra unja vele magát addig, akkor is. Hadd pukkadjon meg a vén szipirtyó!

– Biztosíthatom, nagyanyám arra nevelt, hogy minden helyzetben és időben úriemberként viselkedjek. Kérem, ne aggódjon! Thea a legnagyobb biztonságban lesz mellettem.

Davinia hitetlenkedve nézett rá, de ekkor megjelent az ajtóban Thea.

– Theodosia, gyere be! Hányszor mondtam már, hogy nem illik az ajtóban álldogálnia egy hölgynek? Gyere be! – intett unokájának eres kezével. – Bájos vagy, drágám! Ugye, Peter?

Peternek nem éppen ez a jelző jutott Theáról az eszébe. Egy félénk, szürke kis egérke állt az ajtóban, akin úgy állt a ruha, mintha csak rádobálták volna. A fülbevalója túl nagy volt madárarcához, amely ki sem látszott a fekete keretes szemüveg mögül. Itt annyit segített a ruha vagy az ékszer, mint halottnak a csók. És bár igaz, hogy a hazugság nem volt benne az „Illik – nem illik” kézikönyvben, de a tapintatosság annál inkább.

Peter felpattant, hogy üdvözölje a lányt.

– Jó estét, Thea! El sem tudod képzelni, mennyire örülök, hogy együtt töltjük az estét.

– Jó estét, Peter! – válaszolt a lány olyan elhaló hangon, hogy alig jutott el Peter füléhez.

– Húzd ki magad, The! – szólt rá Davinia, aminek hatására Thea úgy kezdett el mozogni, mint aki karót nyelt. – Ne felejtsd el, hogy ki vagy! Peter megígérte, hogy vigyázni fog rád.

Egy pillanatra Peternek úgy tűnt, mintha Thea szemében felcsillant volna valami. De aztán később úgy döntött, hogy csak a szemüveg lencséje volt az.

– Mehetünk? – Peter már alig várta, hogy Theát kiszabadítsa ebből a nyomasztó környezetből, Davinia karmai közül, és elvigye innen messzire, oda, ahol Theának nem kell állandóan megfelelnie a matróna elvárásainak.

– Behúzom a tetőt a kocsin, hogy ne vigye szét a frizurádat a szél. – Itt egy pillanatra megállt, mert szerette volna lehúzva hagyni a kocsi tetejét, és valami azt súgta neki, hogy Thea is azt szeretné, hogy szabadon lobogtassa haját a szél – De, ha akarod, így hagyhatom.

– Még mit nem! Persze, hogy húzza fel! – válaszolt Thea helyett a nagyanyja – Veszélyes, és biztosíthatom Peter, hogy Thea nem akar egy társasági rendezvényre, főleg ilyen rangos eseményre olyan fejjel érkezni, mint akit most húztak ki egy légörvényből.

Peter úgy látta, hogy Thea egyáltalán nem bánná a lehúzott tetőt, még akkor sem, ha utána úgy festene, mint aki habverővel fésülködött. De mivel látta, hogy Thea sem száll szembe nagyanyja véleményével, jobbnak látta, ha nem üti bele az orrát más dolgába, és inkább ő is csendben maradt.

Legszívesebben megfogta volna Thea karját, hogy mihamarabb kint lehessen vele, de akkor Davinia minden bizonnyal rácsapott volna a kezére, emlékeztetve őt arra, hogy egy úriember soha nem érint meg egy hölgyet engedély nélkül.

– Viszontlátásra, Mrs. Carey! – búcsúzott el sietve.

– Remélem, jól fogjátok magatokat érezni! – kiáltott utánuk Davinia.

De Peternek valami azt súgta, hogy a vén csont épp az ellenkezőjét szeretné.

2. FEJEZET

– Kérsz valamit inni? – kérdezte Peter azzal az érdeklődéssel, mintha most tett volna fel a lánynak először ilyen jellegű kérdést az este folyamán. – Talán egy puncsot? Vagy esetleg üdítőt?

Thea megpróbált valami meglepő választ adni, ami nem olyan végtelenül lapos, mint az eddigiek. Hiszen Peter annyira igyekszik, már attól a pillanattól kezdve, hogy kinyitotta előtte a kocsiját, és megkérdezte, lehúzza-e a sportautó tetejét. Thea legszívesebben azt válaszolta volna akkor, hogy persze, minden vágya, hogy egyszer nyitott tetejű autóban utazhasson, élvezve, ahogy a szél a hajába túr.

Mégsem mondott semmi ilyesmit, csak azt makogta, hogy nem, köszönöm. Az egész este folyamán nem is terjedt tovább a szókinccse ezeknél a szavaknál. A legtöbb, ami tőle telt, annyi volt hogy néha megfordította a szórendet: köszönöm, nem. Már csak a változatosság kedvéért.

– Szeretnél leülni?

– Igen, köszönöm.

– Szóljak a pincérnek, hogy hozzon neked még egy szeletet az esküvői tortából?

– Nem, köszönöm.

– Szeretnél táncolni?

– Köszönöm, nem.

Köszönöm, nem, mondta ismét, pedig annyira szeretett volna valami mást mondani. Bármit, csak nem ezt, de úgy látszott, hogy a száját és a gondolatait sehogy sem sikerül

összhangba hozni egymással. Bár tényleg nem tudott volna még egy puncsot magába préselni. Gyakorlatilag úszott a puncsban. Az alkoholmentes, úgynevezett „szűz puncsban” természetesen, a fiatalok italában. Peter meg sem kérdezte a véleményét, magától értetődően puncsot rendelt mindkettejüknek. Ami egyrészt azt jelentette, hogy Petert Davinia figyelmeztette, milyen veszélyes egyszerre inni és randizni, vagy csak azt gondolta róla, hogy a legerősebb ital, amelyet életében fogyasztott, a narancslé volt. Vagy csak egyszerűen attól félt, mi lesz, ha Theának fejébe száll az ital. A lánynak a fülében csengett nagymamájának az a megjegyzése is, hogy Peternek ugyanolyan állapotban kell visszahoznia őt, mint ahogyan kilépett az ajtón. Nem mintha túl sok esélye lett volna más állapotban hazakerülni, akár alkoholt értve ezalatt, akár valami si-kamlósabb dolgot.

– Finom volt a vacsora – mondta, mert egyrészt tényleg ízlett neki a pekingi kacska, másrészt, mert elhatározta, hogy legalább egy árva megjegyzést megpróbál tenni az este folyamán.

Peter hálásan fogadta ezt a kis erőfeszítést.

– Nekem is ízlett – mosolygott –, képzelj, a szakácsot egyenesen a nyugati partról hozták, egyenesen erre az eseményre! – Ez semmi ahhoz képest, hogy milyen messze kellett utazniuk a kacsáért! – hangzott Thea szokatlanul odaülő válasza.

Peter hunyorgott, és kitört belőle a nevetés. Thea érezte, hogy tetőtől talpig elpirul, azon tűnődött, hogy vajon Peter csak udvariasságból nevet, vagy valóban ilyen szellemes volt a megjegyzése. Mindkét lehetőség ugyanúgy zavarba hozta, és újból képtelen volt megszólalni.

– Gondolod, hogy egészen Pekingig mentek érte?! – kérdezte Peter kacagva.

Thea tudta, hogy Peter és Angéla kapcsolatáról egyszer még egy cikk is megjelent egy lap társasági rovatában, és az sem

volt titok, hogy a Merchant család szívesen fonta volna még szorosabbá kapcsolatát a Braddock-házzal. Sőt még arról is pletykáltak, hogy Peter és Angéla, igaz, nem hivatalosan, de eljegyezték egymást. Rengeteg mendemonda keringett a Braddock családról, de Theát csak az érdekelte, ami Peterrel kapcsolatos. Peter állt hozzá legközelebb a három Braddock unoka közül.

Pedig Theának jó beszélőkéje volt, főképp akkor, ha kedvenc állatkáihoz beszélt. És nem is ez az első randevúja. Bár nem hívták még túl sok találkára, de épp elégre ahhoz, hogy ismerje a társalgás alapjait. A lényeg az, hogy feltegyen egy jó kérdést, és aztán hagyja beszélni a fiút. Aztán már csak bólogatni kell, és érdeklődően figyelni. Thea nagyon hálás közönség tudott lenni.

Már bánta, hogy nemet mondott, amikor Peter felajánlotta, hogy elmegy italért. Legalább maradt volna ideje arra, hogy kigondolja, mit fog kérdezni.

Thea fészkelődött kicsit a székében, majd végigsimított vajszerű szoknyáján. Elképzelte, milyen lelombozó látványt nyújthat, és azt is tudta, hogy ruhája enyhén szólva nem a legutolsó divat szerinti. Ugyanakkor azzal is tisztában volt, hogy ha csodálatos estélyit viselne, rajta az sem segítene. Peter egészen biztos bárhol és főleg bárkivel szívesebben lenne, mint vele ebben az egyre kínosabbá váló csöndben. Valószínűleg tükön ül már, hogy hazavihesse.

Leginkább az zavarta, hogy ha még sokáig nem szólal meg, az este véget ér, és Peter soha nem tudja meg, hogy valójában lett volna mit mondania.

– Várj csak! – szakította félbe Peter az önmagával vívott belső csatában, amelyet egyre ostobábbnak tűnő némasága ellen folytatott. Amikor a férfi közelebb hajolt hozzá, Theának minden érzékszerve megtelt vele. Szappan és férfiparfüm illata csapta meg; vonzó arca elég közel volt ahhoz, hogy érzékien zöld szemébe nézhessen, és hogy egy kis heget felfedezhessen

az egyébként tökéletes orrán. Forró lehelete úgy simogatta a bőrét, mint a lágy szellő. Kezének szorítása erős volt, és határozott, amint Theát felsegítette a székből, és a mosolya olyan érzéki, mint egy csók.

– Táncolnod kell velem, Thea! Ez a mi dalunk. Hallgasd csak!

Thea el akarta mondani, mennyire szeretne volna nagyanyját lebeszélni arról, hogy Peternek kelljen elvinnie őt az esküvőre. Tudta, hogy a fiú is csak azért van vele, mert a nagyapja erősködött. Jó lett volna Peter tudomására hozni, nem várja el, hogy szórakoztassa. Az önsajnálát legmélyebb mocsarából rántotta ki Peter felszólítása, hogy figyeljen a dalra, és valóban, a dal szövege mosolyt csalt az ajkára.

„Azzal mondd a legtöbbet” – énekelte az előadó –, „ha nem szólsz egy szót sem”.

Thea gyorsan Peter arcára pillantott. Remélte, hogy a férfi nem az ő kárára viccelődik. Megtörtént már párszor, igaz, nem Peterrel... De az arcáról nem tudott semmi rosszindulatot leolvasni. Mosolya csak azt fejezte ki, hogy minden rendben van, ő így is szereti, ha nem szól egy szót sem. Tisztában volt vele, hogy Peter ugratja, de mégsem tudott rá megharagudni, hanem kitört belőle a vissza-fojthatatlan, szívből jövő nevetés.

Peter is nevetett, és boldogan kérdezte:

– Szóval, Theodosia, táncolnál velem?

– Persze, szívesen – válaszolta elégedetten, mert az este folyamán végre tényleg azt mondta, amit igazából szeretett volna.

Igaz, hogy nem ez volt a legjobban sikerült menyegző Peter életében, de volt már sokkal rosszabb élménye is. Mint például Christina Ephraim esküvője, akibe tizenöt évesen teljesen belebolondult, és aki mellesleg az angoltanárnője volt, tapasztalt, lenyűgöző asszony. A szertartás alatt sírás fojtogatta, és csak az mentette meg, hogy a nagyanyja, észrevéve Peter állapotát, rosszulletet színlelt, és kikísértette magát unokájával,

ahol aztán Peter megnyugodhatott. Örökké hálás lesz a nagymamájának ezért. Szóval voltak esküvők, amelyek még ennél is rosszabbul sülték el. Ez a mostani Theával az előbbit meg sem közelítette. Igazából csak a lánynak kellett volna felengednie, hogy élvezhessék az estét. Még életében nem tett annyi erőfeszítést ezért, mint Thea esetében, és az is biztos, hogy más lányra meg is haragudott volna, ha így viselkedik, de Theára nem tudott haragudni. Szeretett volna felejthetetlen estét szerezni a lánynak.

Máskor is előfordult, hogy táncolt vele, de akkor csak azért, mert az illendőség úgy kívánta. De most, hogy már járt náluk, és saját bőrén érezte a Davinia által teremtett fojtogató légkört, tovább akart menni az udvariasságnál és a felületes udvarlásnál. Igazán boldoggá szerette volna tenni a lányt. Ez most mindennél fontosabb volt. Hiszen tudta, hogy Theát nemsoká megint vissza kell engednie abba a rémes légkörbe, ahol állandóan parancsolgatnak neki, hogy húzza ki magát, és minden pillanatban arra figyelmeztetik, hogy úrinőként viselkedjen. Arra a helyre, ahol a padlásra járnak nevetni, ahol a jókedv ritka madár, és a dicséret és a helyeslés még ritkább. Thea hallgatását inkább kihívásnak fogta fel, és nem jellemhibának. Amíg táncoltak, a beszélgetés hiánya sem nyomasztotta őket. Látszott Theán, hogy ideges, mivel minden pillanatban kismillió elvárásnak kell megfelelnie, amelyeket a nagyanyja állít elé. Még azon sem csodálkozna, ha kiderülne, hogy Davinia ide is kémeket menesztett utánuk, akik rohannának hozzá a hírrel, ha Thea valami illetlen dolgot művelne. Senki sem érdemli meg, hogy így bánjanak vele. Szerette volna megkérdezni táncpartnerétől, hogy miért él együtt egy ilyen házsártos vénasszonnyal, de félt, hogy ezzel a kérdéssel zavarba hozná Theát, és így elvágna a további beszélgetések fonalát. Ezért inkább hallgatott.

Nem firtatta Thea hallgatását sem. Bátoratlanul közelebb húzta magához, és akkor vette csak észre, milyen jól táncol.

Mindig esetlennek tűnt a társasági rendezvényeken, de a táncparketten átváltozott. Néha, önfeledt pillanataiban, úgy libegett a karjában, mint egy pillangó.

– Milyen összhangban mozgunk! – lepődött meg Peter.

A lány elhibázott egy lépést, a fiúra nézett, és rögtön belepirult, ami még hatalmas szemüvege mögött is látszott.

– Ó – szabadkozott –, nagyon rosszul táncolok!

– Dehogy, épp ellenkezőleg!

A lány a fejét rázta. Még mindig Peter szemébe nézett, és Peter most először vette észre, hogy Theának milyen meleg, kávébarna szeme van, éjfekete szempillákkal keretezve.

– Miss Blythe szerint, ha az embernek megdicsérik a táncudását, az azt jelenti, hogy nem táncol igazán jól.

Peter felkapta a fejét.

– Te is Miss Blythe-hoz jártál táncórára?

A fiú megpróbálta felidézni emlékezetében a hét-nyolc éves kis Theát. Ő maga sem lehetett több tizenegynél, amikor nagyanyja elcipelte oda, hogy megtanulja az alaplépéseket. Könnyedén fel tudta idézni a szőke Miranda Danville-t, vagy a még szőkébb Angéla Merchant, akiknek mindig a lábára lépett. Egy egész kis hölgykoszorút, mindazokat, akik bár tudták róla, hogy Braddock, mégsem érezték a társadalmi osztályukhoz tartozónak. Serdülőkorukra viszont megváltoztatták véleményüket, és úgy ragadtak rá, mint légy a légyapírra. De Theára nem emlékezett, hiába törte a fejét.

– Nem jártam hozzá túl sokáig – mondta mentegetődzésképpen. – Miss Blythe meg volt róla győződve, hogy semmi érzékem nincs a tánchoz. Csak azért tanultam meg táncolni, hogy bebizonyítsam, nincs igaza. Ha nem lettem volna akkoriban ilyen dacos, most állhatnék a majomszigeten, és nézhetnék, ahogy egy másik férfival táncolsz, és azt kívánnám, hogy bár csak én lennék annak a szerencsés férfinak a helyében – húzta magához a lányt közelebb Peter.

– Ne, kérlek – suttogta olyan halkan Thea, hogy Peternek oda kellett fordítania a fülét –, nem kell hogy udvarolj! Csak egyszerűen táncoljunk! – Nem szeretne volna, ha férfinak meg kell játszania magát.

E szavak hallatán lelkiismeret-furdalása támadt az ifjú Braddocknak. Ezek szerint Thea megérezte, hogy szavai nem voltak egészen őszinték, megérezte, hogy az udvarlása csak a jólneveltségének tudható be, és ezért visszautasította. Erre meg is volt minden joga. Igaz, hogy ez a randevú nem az ő ötlete volt, de abban is biztos lehetett, hogy Theának sem volt minden vágya, hogy itt legyen vele.

– Köszönöm a táncot – mondta Peter, és Thea akár elhitte, akár nem, ezt komolyan is gondolta.

– Ígérem, nem fog bennem csalódní, Fairchild asszony! – ölelte át Ainsley Danville igaz lelkesedéssel Hsát. – Könnyen megtalálom a hangot az emberekkel, és a kisujjamban van a házasságközvetítés. Ki lesz az első áldozatom?

– Nem eszik olyan forrón a kását, Ainsley, előbb papírmunkát fog végezni az irodán, amíg bele nem jön. És ne felejtse el soha, hogy a tapintat munkánk alapköve!

Ainsley már majdnem egy éve szeretett volna bekerülni Hsa házasságközvetítő cégébe. Hsa jelen pillanatban nem érezte túl bölcs döntésnek, hogy alkalmazta, de remélte, hogy az idő majd igazolni fogja.

– Ez a házasság is önnek köszönheti a létrejöttét? – hajolt közelebb Ainsley, amint Angéla Merchant esküvőjének forgatagában álltak.

– Hát ezt azért nem mondhatnám. A házasságok az égben köttetnek, én csak bemutattam a párt egymásnak.

Borát szopogatva Hsa körbenézett, hogy lássa, mit művelnek kis védencei, Thea és Peter. Csodák csodája, nem találta őket megszokott helyükön, ahonnan

vacsora óta ki sem lehetett őket robbantani. Talán már el is mentek, igaz, korán van még... Ekkor meglátta őket a táncparketten. Thea most nem is látszott olyan reménytelen esetnek, sőt...! És Peteren sem látszott, hogy unatkozna, bár a józan ész azt diktálta, hogy nem élvezheti az estét.

Talán lesz ebből valami, bár el sem tudta képzelni, mi. Azt sem, hogyan. Hsa az utóbbi néhány órában egyszerűen rosszul érezte magát a gondolattól, hogy neki is köze van ehhez a szerencsétlen találkához.

– Ainsley – kérdezte új munkatársától –, mi a véleménye Thea Berensonról? Ainsley összeráncolta szemöldökét, majd így válaszolt:

– Sokan Pumuklinak csúfolják Theát, mert olyan kis kócos, ha érti, mire gondolok.

Hsa értette.

– Mások meg szegény gazdagnak. Nem tudom, mi történhetett a szüleivel, ha megemlítik őket, akkor is csak suttogva, mintha valami nagy botrány kapcsolódna hozzájuk, vagy ilyesmi. Volt egy bátyja is, pár éve halt meg. A nővérem szerint nem természetes halállal. Ám szerintem csak szívinfarktust kapott. Nem kell ott is titkokat keresni, ahol nincsenek. Számomra amúgy is az az igazi megválaszolhatatlan kérdés, hogy Thea miért él még mindig egy fedél alatt nagyanyjával, aki, mondjuk ki őszintén, egész New England legnagyobb boszorkánya, ha nem az egész világé.

Hsa megkísérelte védelmébe venni az idős matrónát.

– Talán kedves volt valamikor, csak az élet keserítette meg.

– Már elnézést kérek, de ez nem mentség arra, ahogy Theával bánik – fejezte be Ainsley.

Ez is igaz volt.

– Mit gondol, miért hagyja valaki, hogy így uralkodjanak rajta? – kérdezte Hsa, aki kíváncsi volt, hogyan látják mások a helyzetet.

– Sejtlemem sincs, mi lehet az oka annak, hogy még mindig ott lakik, amikor tudna venni saját házat is. Ha csak az nem, hogy talán addig nem kaphatja meg a pénzét, amíg idősebb nem lesz. – Hsa őrzött egy aktát Theáról, de ebben persze nem volt szó az anyagiakról, ezért ő is csak találgatásokba bocsátkozhatott. – Talán ez lehet az oka...

– De akkor is szerezhetne munkát a diplomájával, mondjuk egy múzeumban, vagy valami hasonló helyen. Én a helyében biztosan nem élnék abban a kísértetházban, azzal a vén... – Itt Ainsley Ilse képzeletére bízta a folytatást.

– Talán fél attól, hogy eljőjön otthonról. Az is lehet, hogy joggal – mondta Hsa, magában tovább tanulmányozva Thea furcsa életét.

Ainsleynek hirtelen felderült az arca, mintha most jött volna rá, miért firtatja Hsa ennyire Thea életét.

– Szent ég, csak nem kérte fel Davinia, hogy találjon párt Theának?! Hol található olyat, aki hozzá illene?

Jó kérdés, de nem vall a legalaposabb megfigyelésre.

– Minden zsák megtalálja a foltját, Ainsley.

Hsa újból a párra nézett, akik még mindig némán táncoltak. Volt valami abban, ahogy a fiú karjában tartotta a lányt, ahogy a lány egy kissé a fiúhoz simult, valami, ami...

De mégsem. Hsa úgy érezte, hogy bizonyára, csak képzelet az a valamit, amit Peter és Thea között érzett, amikor nézte őket. Soha nem fogják egymásban megtalálni az igazit. Még ha hajlandóak lennének keresni, akkor sem.

– Hsa – - tűnődött Ainsley –, gondoltál már rá, hogy talán Thea és...

De nem fejezte be a gondolatát. Hagyta, hadd lógjon a levegőben. Úgy is mindketten tudták, hogy Peterre gondol. Úgy látszott Ainsley is érezte azt a valamit Peter és Thea között, amit Hsa nem tudott néven nevezni. Ami persze még nem jelentette azt, hogy ne tévedhetnének mindketten.

3. FEJEZET

Peter meg sem kérdezte, hogy lehúzza-e kocsí nyitható tetejét, egyszerűen lehúzta, és kész. Azt sem firtatta, van-e Theának kedve lemenni a Point Judithhoz. Egyszerűen arra vette az irányt.

Nem sokat beszélgettek. Peter megkérdezte, nem túl erős-e a szél, hogy nem fázik-e, és nem gondolja-e, hogy ez azon ritka éjszakák egyike, amikor a föld és az ég tökéletes összhangban van.

Thea válasza mindezekre két fejszóválás és egy biccentés volt. Nem mondta el, hogy mennyire szereti, amikor a szél az arcába fúj, és a haját borzolja, sem azt, mennyire élvezzi az őszi esték enyhe csípősségét és a távoli viharok illatát. Arról sem beszélt, hogy ez az éjszaka szerinte ritka adománya a természetnek az őszi New Englandben.

Nem szeretne volna szavakkal elrontani ezeket a tökéletes pillanatokot, félt hogy megtörik a varázs, a férfi fordul egyet, és egyenesen hazaviszi. Ezért csak behunyta a szemét, és átadta magát a pillanatnak.

Amikor megálltak, hallotta az óceán moraját, ahogy a hullámok ütemesen a sziklás parthoz csapódtak Point Judithnál. Továbbra sem nyitotta ki a szemét, anélkül is meg tudta határozni a helyet, ahol vannak, csukott szemhéja alatt is érezte, ahogy a világítótorony fénycsóvája végigsöpör rajtuk. Az óceán ősi illata körülvette őket, hallgatta a hullámok zenéjét, mely olyan ismerős és olyan lágy volt, mint a szívdobogás.

– Thea! – Peter hangja olyan halk volt, mintha azt gondolná, alszik.

– Igen, Peter – válaszolta, csak hogy jelezze, ébren van. Csukott szemhéjai mögött egy pillanat erejéig átfutott rajta, a

fiú azért hozta ide, hogy megcsókolja a csillagos ég kupolája alatt, és hogy szeretkezzen vele, itt az óceán partján.

– A Point Judith-i világítótoronynál vagyunk – mondta Peter.

– Tudom. Csak nem tévedtél el?

– Nem.

– Point Judith nem pont arrafelé van, amerre lakom.

– Valóban. Ha akarod, hazaviszlek.

A lány kinyitotta a szemét, és nézte, ahogy a holdfény fogócskázik a hullámokkal. Az út mellett álltak, egyedül, így csak az övék volt a tenger és az éjszaka. Theának nagyon tetszett ez a helyzet. Jól érezte magát Peterrel. Járt itt már többször is azelőtt, persze mindig nappal és egyedül. A part szikláit jó helyet nyújtottak a rajzolgatásra és az álmodozásra. Úgy érezte, jól tette, hogy eljött ide Peterrel, még ha nagyanyja nem is helyeselnéd

– Bryce itt tanított meg szörfözni. Az első nagyobb hullám a szikláknak csapott, a deszkám ripityára tört, én meg tele lettem kék foltokkal – szólalt Peter, aztán egy kis idő múlva megkérdezte a lányt: – Hullámlovagoltál már valaha?

Thea mosolygott, ahogy elképzelte magát a vízben, egy deszkán, amint a tökéletes hullámot várja.

– Még fürdőruhám sincsen.

Peter Thea felé fordult, a combja a lány kezéhez ért véletlenül, és a vágyakozás forrósága átsapott rajtuk.

Thea gyorsan visszarántotta a kezét.

– Ugye csak viccelsz? – hitetlenkedett Peter.

– Egy hölgy nem viccelődik – rázta a fejét Thea.

– De még a hölgyek is úsznak.

– Akkor én kivétel vagyok.

Amíg a fiú a lány válaszában gondolkozott, Thea úgy érezte, hogy bárcsak meg se szólalt volna. Nem szeretett magáról beszélni.

– Megkérdezhetem, miért?

Ez olyan személyes dolog volt, amely a nagymama szerint csak rájuk tartozik. Egy hölgy sohasem beszél az őt ért szerencsétlenségekről. Nem tárja fel a múltját. Thea vívódott nagymama tiltása és saját egyre erősödő vágya között, hogy megossza Peterrel, miért is más ő annyira, mint a többi hajadon, és miért nem volt rajta soha életében fürdőruha.

– Édesanyám vízbe fulladt.

Egy pillanatra megfagyott a levegő. Aztán mintha átszakadt volna benne valami gát, elkezdtek ömleni belőle a szavak. – Nagymama szerint a saját hibájából. Én még csak kislány voltam, nem tudom, hogyan történt. Csak annyit tudok, hogy anyam vad volt, gátlástalan, és ivott is, sokat. Meg más hasonló dolgokat művelt. Nagymama ezeket nem részletezte. Csak annyit mondott nekem, hogy kiment a yachtra olyan társasággal, akikkel nem kellett volna, és hölgyhöz nem illően viselkedett, részeg volt, és valamikor a buli közben, senki sem tudja, mikor, a vízbe esett és megfulladt. – Thea a száját harapta rémületében, hogy ezeket elmondta Peternek, és ugyanakkor boldog is volt, hogy végre megoszthatta valakivel. – Régen történt, nagymama megtiltotta, hogy erről beszéljek bárkivel is, de ez az oka, hogy még nem volt rajtam fürdőruha.

– Nagyon sajnálom Thea, borzasztóan nehéz elveszteni egy édesanyát. – Peter váratlanul megigazította kezével a lány egyik hajtincsét. Ez az egyszerű, kedves mozdulat váratlanul érte Theát. – Kicsit összekócolta a szél a hajadon – mondta szeretettel a hangjában.

– Biztosan szörnyen nézek ki – igazította meg egy kicsit a frizuráját Thea.

– Dehogy, jól áll neked a holdfény.

Bár tudta, hogy a fiú nagy bókólóművész és szívbró, ez a megjegyzés mégis szívéig hatolt, és a boldogságtól majdnem elolvadt, mint a vaj.

– Későre jár, most már lassan indulnunk kellene.

– Dehogy, alig van tizenegy óra, és még nem is kívántál semmit a hullócsillagoktól.

Thea felnézett a távoli ég reszkető gyertyalángjaira, és azt kívánta, hogy bárcsak egy Peterhez hasonló férfi beleszeretne.

– Ha kívánnék, akkor sem mondanám el, mit. Megkérdezhetem, miért hoztál el ide, Peter?

A férfi egy kicsit gondolkozott.

– Mert ez az éjszaka túl szép ahhoz, hogy alvásra pazaroljuk. Mert az óceán ránk várt. Mert szerettelek volna nevetni hallani, mielőtt hazaviszlek.

– Nem tudtam, hogy ilyen bonyolultat kérdezek.

– Ez nem bonyolult. Egyszerűen látni akartalak holdfényben, ennyi az egész.

– Néha kijövök ide rajzolni – váltott témát Thea –, általában reggel, amikor még nem kell megküzdennem a parkolóhelyekért és egy kis békés ücsörgésért.

– Igen, nagyon népszerű ez a hely. Mit szoktál rajzolni?

– Mindent, amit látok, a világítótornyot, a sirályokat, az embereket, a sziklákat. Csak úgy, a magam öröme.

– Soha nem gondoltam rád úgy, mint művészre. – Aztán, mivel érezte, hogy ez milyen félreérthetően hangzik, így folytatta. – Persze úgy sem, mint egy olyanra, akit hidegen hagy a művészet, vagyis...

Vagyis igazából még sehogy nem gondolt rá, Thea tudta, hogy ezt jelenti a fiú habogása. – Nem vagyok művész, csak egyszerűen élvezem csinálni, úgy, ahogy te a hullámlovaglást.

– Hát igen – ragadtatta el magát Peter, vágyakozóan a tenger felé pislogva –, az a borzongás, ahogy várod azt a hullámot, mely olyan édes, mint egy szerető csókja.

Amint Peter kimondta e szavakat, Thea valahogy megbánta, hogy eljött vele ide, hogy valaha egymás szemébe néztek, hogy kedves volt vele.

Odakint az óceánon egy távolodó hajó lámpájának fénye még egyet pislantott és elnyelte a láthatár. A hold elé felhők úsztak.

- Vigyél haza, Peter! – mondta dühösen és csalódottan.
- De még nem is kívántál semmit.
- Azt kívánom, hogy vigyél haza.

A férfi nem válaszolt, Thea azt remélte, hogy megkérdezi az okát. De Peter nem szólt semmit, csak sóhajtott egyet. Talán a megkönnyebbülés sóhaja ez, gondolta Thea, hogy véget ért ez a rémes találka.

Semmi dolga itt Peter Braddockkal ezen a sziklás parton, ahogy Peternek sem vele. Ő valaki máshoz tartozik, aki gyönyörű és szőke, valakihez, aki magabiztos és ellenállhatatlan.

És ő pedig a Grace-házhoz tartozik, és imádott macskáikhoz.

– Rendben – indított a férfi –, de most felhúزم a kocsitetejét, mert úgy hallom, nemsoká esni fog.

Thea szerette volna, ha lehajtva hagyja a kocsitetejét, legalább bőrig áznának, ami igazán e rémes estéhez méltó rémes befejezés lett volna. De persze ezt sem mondta ki.

Visszafelé Peternek be nem állt a szája.

Beszélt Bryce-ról és Laráról, Ádámról és Katie-ről, a Braddock fiúk gyerekkori jó- és rossztetteiről, a közös csínytevéseikről a kis Callal. Megkétszerezett erőbedobással próbált Theával beszédbe elegyedni. De csak a szokásos néhány szótagos válaszokat kapta.

- Nem fázol?
- Nem.
- Megálljuk egy pohár italra?
- Nem.
- Mit szólnál egy jégkrémhez?
- Semmit.
- Minden rendben?
- Gondolhatod.

A lány összekuporodott az ülés sarkában, akár egy megszidott gyerek, aki azt hiszi, hogyha eléggé csendben marad, nem veszik észre.

A fiú más lánnyal hasonló helyzetben közönyös hallgatásba süllyedt volna. De más lánnyal ez sohasem történhetett volna meg, ugyanis a hölgyek, akikkel eddig volt szerencséje találkozni, egytől egyig keresték a társaságát. Kérdezték, kíváncsiak voltak a véleményére, kacarásztak vagy csábítóan mosolyogtak. Igyekeztek felkelteni az érdeklődését. De Thea kilógott a sorból, és ezt a lány is érezte.

A férfi látta, hogy Theában ellentétes érzelmek dúlnak, és el sem tudta képzelni, mi rosszat tehetett. Talán nem is ő váltotta ki a lányból ezt a viselkedést. Talán csak a hirtelen jött vihar okozta. Az eső rögtön elkezdett szemelni, amint beültek az autóba, és azóta a csepergés zuhogássá erősödött. Az ablaktörlők szinte alig tudtak megbirkózni a bőséges égi áldással.

Az alatt a húsz perc alatt, amíg haza nem értek, Peter tényleg mindent bevetett, hogy a lányt felvidítsa. Szemmel láthatóan nem sok sikerrel. Ha már a hangulat emelésében kudarcot vallott, legalább azt szeretne volna, hogy ne fázzon a lány, ezért bekapcsolta a fűtést. De a fagyos légkörön ez mit sem változtatott.

– Tényleg nem fázol? – kérdezte.

– Nem – hangzott a lány feszült válasza.

Thea teljesen elzárkózott minden közeledése elől. Az arcáról és keresztbe font karjáról azt olvashatta le, hogy tartsa meg magának az együttérzését, ő nem szorul rá. A férfiban megváltozott valami, amióta megtudta, hogy a lány is elvesztette az anyját, ahogyan ő, méghozzá hasonlóan nyomasztó körülmények között. Úgy érezte, hogy az árvaság ténye közelebb hozta őket egymáshoz. Ő aztán tudta, milyen anya nélkül felnőni.

Persze az ő anyja nem vízbe fulladt, és a halálára soha nem is gondolt úgy, mintha baleset lett volna. Peter a történeteket a nevelőapa számlájára írta. De neki legalább ott volt a vér szerinti apja, hogy megvédje, a nagypapa és a nagyanya, akik tárt karokkal fogadták, és a testvérei, akikkel együtt játszhatott. Mennyire más lett volna Thea élete, ha olyan meleg, családi fészekben nő fel, mint ő, és nem a kákán is csomót kereső Davinia neveli. Akkor nem kellene segítőtárs nélkül, egymagának vinnie élete súlyát keskeny kis vállán.

Hamarosan feltűnt a Grace-ház, ez a sötét ablakos bagolyvár. Peternek fájt, hogy Theát ilyen kietlen otthon várja.

– Köszönöm, Peter – hadarta Thea, mielőtt még az autó lefékezett volna –, kellemes este volt, és méltányolom az erőfeszítéseted. – Hangja hamis volt, és hidegen udvarias. S már tépte is volna fel az ajtót, ha tudta volna.

– Önműködően nyílik.

Peter nem tudta magában hová tenni Thea sietségét. Csak nem attól fél, hogy búcsúpuszit kell adnia? – Ha vársz egy picit, elkísérlek az ajtóig, különben bőrig ázol. Van az autóban egy ernyő.

– Semmi szükség rá, hogy te is megázz, csak nyisd ki végre az ajtót, és már itt sem vagyok.

– Ha akaratomon kívül valamivel megbántottalak, kérlek, fogadd bocsánatkérésemet, és engedd meg, hogy az ajtóig kísérjelek!

Thea csak nagy nehezen állt rá.

Az ajtó elé érve Peter lerázta az esernyőről a vizet, majd összecuska. Mire mindezzel végzett és Thea felé fordult, hogy annak rendje-módja szerint elbúcsúzzanak, akkor vette csak észre, hogy Thea faképnél hagyta. Köszönés nélkül besurrant az ajtón. Hirtelen azt sem tudta, hogy sírjon vagy nevéssen-e. Ilyen még nem fordult elő vele, pedig számtalan randevúja volt már.

Mi eshetett ebbe a lányba?

Hazahozta a megfelelő időben, megfelelően arról a fogadalmáról, hogy csak azért is elkésnek, hogy az öreg boszorkányt bosszantsa. Nem ejtett csorbát a tisztességén, sőt még csak nem is próbálkozott. Ő igazán a legjobb formáját hozta. És a maga részéről jobban érezte magát, mint remélte. Sokáig tépelődött az ajtó előtt, de nem tudott dülőre jutni, végül arra a következtetésre jutott, hogy

Thea ki nem állhatja.

Amikor az eső alábbhagyott, kinyitotta az ernyőt, és nekivágott, hogy eljusson a kocsijáig. Felkészülve arra, hogy jó néhány pocsolyába belelép a mindent elöntő sötétben, mivel Davinia nyilván sajnálta udvari világításra pazarolni pénzt.

S ekkor váratlanul valahonnét a magasból madárcsicsergészerű hang ütötte meg a fülét.

– Ally, kiscicám, merre vagy?

Peter lement a lépcsőn, és megfelelően a pocsolyákról, keresztülvágott a gyepen, hogy megtalálja a sötétben a hang forrását.

– Hogyan szökhettél ki ilyen csúnya időben, a macska rúgja meg? Nem látod, hogy szakad?

A válasz egy halovány nyávgóság volt. Peter hiába próbálta kivenni a cica alakját a sötét lombban, ám annál inkább sikerült neki kivenni a kivilágított ablakban egy női alak körvonalait. Ez felvillanyozta, ugyanis eddig észre sem vette, hogy Thea Berensonnak egyáltalán van alakja. Azt meg főleg nem, hogy ilyen jó. Igaz, a tánc alatt, bármennyire igyekezett is a lány távol tartani őt, valamennyi kóstolót már kapott belőle. De még soha nem látta ilyen tisztán.

Talán eddig azért nem, mert valójában nem is volt kíváncsi rá. De most igyekezett mindent bepótolni.

Figyelte, amint a lány ruha, cipő, és gátlások nélkül kimászik az ablakon egy vastag ágra. Egyedül egy térdig érő kombiné volt rajta. Már a fa alatt lépkedve követte Thea mutatványát, amelyet megkönnyített, hogy Thea fehér

kombinéja szinte világított a sötétben. Szája önkéntelenül is mosolyra húzódott, ahogy elnézte Theát a fán, amint életét és testi épségét kockáztatja egy oktondi cicáért. Ki hitte volna, hogy ilyen vakmerő?

Megfordult a fejében, hogy felszól Theának, hogy itt van, de nem akarta megijeszteni. Aztán arra gondolt, hogy felmászik a fára, és felajánlja segítségét a lánynak az életmentő hadműveletben. De ahhoz, hogy a legalacsonyabban lévő ágat is elérje, létra kellett volna, amit nem keríthetne anélkül, hogy fel ne verje a házat. Ezt jobbnak látta elkerülni, mert biztos volt benne, hogy Davinia Careynek fogalma sincs arról, hogy az unokája éjnek idején a fán mászkál, ráadásul egy testhez simuló ruhadarabban.

Peter tehát azt látta az egyetlen megoldásnak, ha csendben marad, és csak akkor avatkozik közbe, ha a lány bajba kerül.

– Gyere, Ally – suttogta Thea –, te is megmozdíthatnád a feneked! Hideg van, esik, és már közel sem tartom olyan jó mókának, hogy lehozzalak a fáról, mint az első öt-hat alkalommal! Kezdem unni! – Ahogy továbbmászott, kombinéja felcsúszott a csipőjén.

Peter hiába próbálta, nem tudta levenni róla a szemét. Ekkor hirtelen megreccsent talpa alatt egy faág. Le kellett lepleznie magát. –Csak én vagyok, Thea, ne ijedj meg!

– Hogy kerülsz te ide?! – kérdezte a lány zavarba jöve. – Azt hittem, már rég elmentél.

– Még nem, vártam, hogy alább hagyjon az eső.

– Vagy úgy. De hát volt esernyőd!

– Még most is van! – mutatta fel a lánynak az ernyőt, mintha az bármit is látna belőle a sötétben. – Nincs valahol egy létra? Jól jöhet még.

– inkább nem kell, Monroe biztos felébredne a zajra.

– Monroe a ti...

– Igen, a komornyikunk.

– Egyáltalán, hogyan fogsz lejönni onnét?

– Rendszerint visszamászom ezen az ágon, aztán be az ablakon. Rendszerint. Ezen Peter meglepődött. Úgy látszik, Thea rendszeresen mászkál a fákon.

– És hová teszed addig a cicust?

– Betszem az ingembe... – mondta aztán hirtelen elhallgatott, mintha most jött volna csak rá, hogy alig van rajta valami. – Nagyon sötét van itt, ugye?

– Igen, még a saját kezemet is alig látom. Ami igaz is volt, mert Peter a keze helyett eléggé el nem ítélnélő módon inkább Theát bámulta. – Megint rákezdte az eső. Ne másszak ki én is az ablakon keresztül, hátha segíthetnék valamit?

– Ne, ne! Már majdnem megvan. Tarts ki, Ally, jövök! – Peter csak annyit látott, hogy a lány kinyújtja a kezét a macska felé, aztán a következő pillanatban egy jajkiáltás kíséretében elkezd lefelé zuhanni.

Még szerencse, hogy Peternek volt annyi lélekjelenléte, hogy karját kitérve megpróbálja elkapni a zuhanó leányzót. Mindketten egy pocsolyában kötöttek ki pár Jaj nekem”, és egy szívtépő nyávgóság kíséretében. Míg az első néhány hang gazdája Thea és Peter volt, ez utóbbi a rémült cicus, aki kitépve magát Thea ölelő karja közül, meg sem állt a fa legtetejéig.

4. FEJEZET

Thea arra eszmélt, hogy a férfin fekszik, és – te jó ég! – Peter nem lélegzik. Gyorsan elkezdett matatni Peter a zakója alatt, a mellkasát nyomkodva, hogy kitapintsa dobog-e a szíve.

– Peter! – szölongatta, hogy kinyissa a szemét. – Nehogy meghalj itt nekem!

Mivel az eső úgy szakadt, mintha dézsából öntenek, és a nehéz cseppek folyamatosan doboltak mindkettejük testén, nem lehetett benne bizonyos, hogy amit tenyere alatt érez, az

Peter szívverése, vagy az eső egyhangú dobolása. Amikor végre megemelkedett Peter mellkasa, és elkezdett lélegezni, megnyugvás öntötte el a lányt.

De a megnyugvás csak addig tartott, míg Peter ki nem nyitotta a szemét, aztán erős izgatottság vett rajta erőt.

– Mondhatom... szép kis hős vagyok... Azt képzeltem – kapkodott levegő után Peter –, hogy el tudlak kapni... egészen addig..., amíg be nem csapódtál.

– Megmentetted – nyugtatta meg Thea, megbabonázva a férfi közléről rátekintő szemétől, melynek színkavalkádját legszívesebben egy életen át tanulmányozta volna. – Bátor voltál.

– Neked nem esett bajod? – kérdezte Peter mosollyal palástolva tagjainak sajkását.

A lány megmozgatta bokáját, csuklóját, de leginkább az utalt rá, hogy nincs komoly baja, hogy erős vágy öntötte el a férfi iránt.

– Jól vagyok... És te? – mondta már inkább az izgalomtól kapkodva a levegőt, mint az eséstől.

– Kicsit nehezen kapok még levegőt, de túlélem – bólogatott a férfi.

– Úgy sajnálom, annyira felelőtlen voltam. Ezzel a felesleges vakmerőséggel meg is ölhettelek volna.

– Annál keményebb fából faragtak – mosolygott Peter –, és te olyan könnyű vagy, mint egy kis madár.

Theát megint elöntötte a forróság, amely arra ösztönözte, hogy bármennyire sajnálja is, de jobb lesz, ha felkel a férfiről.

Am Peter visszatartotta.

– Ne siess annyira, Theodosia! Ha másra nem, legalább arra legyél tekintettel, hogy így megvédsz az esőtől...

Thea félmeztelenül feküdt a férfin, karcolásokkal a testén, bőrig ázva, és csontig fagyva, ráadásul hölgyhöz igazán nem

illő gondolatokkal a fejében. Nem volt túl megszokott állapot ez számára.

– Be kell mennem, és te is jobban teszed, ha hazamégy.

– Nem tehetem.

– Csak nem sérültél meg?

– Nem, de a macskád megint felmászott a fára.

Thea felnézett a lombok közé. A cica most magasabban volt, mint valaha.

– Nem érdekel, mindig ezt teszi velem, jöjjön le, ahogy tud. Ma már kétszer vittem miatta vásárra a bőröm, elég volt.

– Kétszer? Csak nem téged láttalak akkor is beszaladni a házba, amikor megérkeztem, hogy felvegyelek?

– Kikérem magamnak. Én akkor már javában készülődtem – lódította Thea. A férfi még mindig magához szorította. Thea még soha életében nem volt

ilyen közel Peterhez. Sőt talán még egyetlen férfihoz sem. Átázott kombinéja a testéhez tapadt. Arra gondolt, hogy legalább annyi az előnye annak, hogy Peteren fekszik, hogy a férfi addig nem láthatja meg a nedves selymen átütő testét, amitől még ennél is nagyobb zavarban volna.

Ismét előntötte a forróság, de annyira, hogy a bőrén szinte sisteregtek az esőcseppek. Mégis jobb, ha felkel, mielőtt valami szégyenletes dolog történik.

– Hálás vagyok, hogy elkaptál – ugrott fel, bőrére tapadt kombinéját húzogatva, abban a hiú reményben, hogy így kevésbé látszik át.

– Ne aggódj a macska miatt, biztos vagyok benne, hogy magától is le fog mászni előbb vagy utóbb! – nyugtatgatta Peter.

– Ha rajta múlik, ott lesz ítéletnapig is. Eddig már vagy egy tucatszor mászott fel, és még mindig nekem kellett lehoznom – válaszolta a lány, miközben arra gondolt, hogy szeretné, ha legalább fele olyan jól nézne ki az átázott kombinéjában, mint a férfi a nedves ingében. De úgy érezte, hogy a férfi akkor sem

méltatná figyelemre, ha anyaszült meztelen lenne. Peter úriember. Ám, ha éppen nem lenne az, akkor sem kívánná látni az ő testét sem nedvesen, sem szárazon. Amint elindult, megcsúszott a nedves fűvön. Még szerencse, hogy Peter volt olyan figyelmes és megfogta a karját, amíg vissza nem nyeri az egyensúlyát.

– Meg fogsz fázni! – figyelmeztette – Vedd fel a zakómat! Igaz, hogy az sem teljesen száraz, de azért ad némi meleget. Thea nem fázott, inkább forrt a vére, de ezt persze nem kötötte Peter orrára. Így hát belebújt a zakóba, amely nyirkos volt, mégis kellemesen meleg. Arról nem is beszélve, hogy milyen jó illata volt..., mint Peter kölnijének. Vagy még pontosabban, mint Peter kölnijének az esőben.

– Jobb, ha, bemegyek! – döntötte el.

– Rendben van, menjünk!

– Menjünk? Csak nem akarsz te is velem jönni?

– Mivel anélkül nem tudunk létrát szerezni, hogy fel ne ébresszük a komornyikot, így az ablakodon át kell kimásznom a fára, hogy biztonságba tudjam helyezni a cicust.

Peter Braddock az ő hálósobájában! Erre még gondolni sem mert, soha. Na jó, ne túlozzunk, néha azért megfordult a fejében, de csakis holdfényes éjszakákon, és legmerészebb álmaiban.

– Gyerünk, Thea – húzta Petert a bejárati ajtó felé –, a végén még tüdőgyulladást kapsz!

– Legalább ne arra menjünk, a konyha felől közelebb! – És persze biztonságosabb is, mert messzebb volt nagyanyja szobájától.

Hogy Theának ne kelljen mezítláb csúszkálnia a vizes fűvön, Peter felkapta a lányt, és a karjában vitte tovább. Thea szíve úgy vert, mint Allyé verhetett a fa tetején. De ez nem volt meglepő: azok után, amin átment, mindenkinek így verne a szíve. Talán nem is volt kapcsolatban azzal a ténnyel, hogy Peter a karjába vette. Egyáltalán nem várta ezt el tőle, és

ráadásul nem is volt indokolt, de az biztos, hogy nagyon jó érzés.

A lány azon gondolkozott, hogyan értesse meg a férfival, hogy nem maradhat tovább egy percig sem.

– Te is teljesen átáztál... Értsd meg, haza kellene menned! – nyögte ki, pedig igazából Peterrel szeretett volna maradni. – Biztosan szánod-bánod már, hogy eljöttél velem a lagziba.

– Nézd, Thea, az igaz, hogy átáztam, mert esik, de őszintén mondom, hogy egy pillanatig sem bántam meg, hogy találkoztunk, s addig nem megyek haza, amíg biztonságban nem tudlak téged és a kiscicádat.

Thea tartott attól, hogy a férfi nem őszinte, és csak azért marad vele, hogy adalékot gyűjtsön a történetéhez, amelyet majd erről a találkáról elpletykálhat testvérei vagy a cimborái szórakoztatására.

– Gondolod, hogy be tudunk jutni? – kételkedett Peter.

Thea bólogatott, és máris büntudata volt, hogy Peterről ilyeneket gondolt, amikor a szíve legmélyén érezte, hogy a férfi semmi pénzért nem járatná vele a bolondját.

– Lehet, hogy zárva van az ajtó, de ott a kulcs a lábtörlő alatt – suttogta, amikor a konyhaajtóhoz értek.

– Gratulálok. Az az első hely, amelyet egy betörő megnéz.

– Monroe szerint is, de azért otthagyja nekem, mindenesetre.

– Áru! el, hetente hányszor esel le a fáról?

– Ó, nem olyan sűrűn. És ami a kulcsot illeti, ne aggódj, van riasztó is. Úgyhogy a kulccsal nem menne sokra...

– És mennyi az esélyünk rá, hogy ne szólaljon meg a riasztó? Nem mintha félnék, csak szeretnék felkészülni...

– Nem fog riasztani. Tudom a kódot.

– Még szerencse, valahogy nem szeretnék magyarázkodni a nagymamádnak, hogy nem pontosan abban az állapotban hoztalak haza, ahogyan kiléptél az ajtón.

– Hidd el, Peter, én is megvagyok anélkül, hogy a nagymamám tudomást szerezzen erről a mi kis kalandunkról. De kérlek, segíts te is megkeresni a kulcsot!

Peter áthajolt a lány fölött, mellkasa a lány hátához simult, karja a vállán nyugodott, és ujjai össze-összeérték a nagy keresésében. A férfi teljesen belemerülni látszott a kutatásba, de egy pillanatilag úgy tűnt Theának, hogy Peter is megérezte, mennyire vágyakozik utána. És mintha Peterben is megmozdult volna valami. Talán az egész nem volt több hiú reménynél, de egy ilyen ábrándozó lánynak, mint Thea, ez felért a valósággal.

– Megvan! – mondta Peter újra kiegyenesedve. – És most hogyan tovább?

– Gondolom, kinyitjuk az ajtót – pislogott rá Thea kétségek közt vergődve –, de neked igazán nem kell bejönnöd, ha nem szeretnél.

– Dehogynem szeretnék! – válaszolt Peter őszintén. – Igazán nem akarom összetörni a rólam alkotott képet, de meg kell vallanom, hogy nem minden nap potyognak az ölemből az égből a lányok, és hogy nem sok barátnőmet láttam fára mászni egy macska kedvéért. Kíváncsian várom, mi jöhet még.

Thea attól tartott, ha a fiú meglátja odabent a kíméletlen lámpafényben, hogy milyen állapotban van, akkor mindjárt megváltoztatja a véleményét. De nem tehetett mást, mint kinyitotta az ajtót, és remélte a legjobbakat.

A lány szája elé tett ujjal jelezte, hogy ne üssön zajt.

Mintha Peter mást sem szeretett volna jobban, mint hogy rajtakapják őket, amint a hátsó lépcsőn Thea hálószobája felé settenkednek.

Peter el sem tudta hinni, hogy ilyen képtelen helyzetbe keveredett. Itt lopakodik a Grace-házban Thea háta mögött, cuppogó cipőben, és azon töri a fejét, milyen kifogást talál majd, ha a lépcső tetején, ne adj' isten!, ott várna rájuk, mint az apokalipszis egyik lovasa, maga Davinia.

Thea félve lépkedett, mintha attól tartana, hogy valaki rájuk támad a következő sötét sarok mögül. Időről időre visszapillantott Peterre, mintha csak meg akarna győződni arról, hogy a férfi még mindig követi. Talán attól félt, hogy a férfi, mielőtt alkalom adódik rá, kerekét old. Vagy lehet, hogy a riadt pillantások a helyzetnek szóltak, hiszen nem mindennap visz egy férfit a hálószobájába.

Vagy ki tudja. Bár ha így lenne, minden bizonnyal nyugodtabban viselkedne.

Ezért, bár Peter még nem ismerte úgy Theát, mint a tenyerét, mégis le merete volna fogadni a Braddock-garázs minden kocsijába, beleértve nagyapja 1946-os féltett Rolls Royce-át, hogy Thea még egy férfit sem vezetett a hálószobájába. Igaz, ez most sem történt volna meg, ha ő nem erősködik. De nem volt más választása: mérget mert volna venni rá, hogy ha ő nem segít, akkor a lány megint kimászik ebben az ítéletidőben a bajba jutott kiscicáért, és akkor már nem lesz senki a fa alatt, hogy elkapja.

A történetek fejcsóválásra készítették. Mindig sejtette, hogy Theának van egy titkos oldala, amelyet elrejt az emberek elől. Valahogy mindig kilógott a felső tízezerből, afféle csodabogár volt számukra. Megtűrték, mert a vére kékebb volt a kéknél, de be nem fogadták, és ennek érdekében Thea sem törte magát túlságosan.

Peter megfogadta magában, hogy ezentúl minden erejét latba veti, hogy Theát befogadják az általa már jól ismert társasági körök. Igaz, hogy nem lesz könnyű, de lassú víz partot mos. Háttha lesz valaki a hölgyek közül, aki esetleg sminkelési tanácsokkal látja el Theát, vagy legalább a fodrásza címét megadja neki.

De nem csodálkozott volna azon sem, hogy a fodrász sikítva elrohan, ha meghallja Thea nevét.

Peter talán még sohasem látott olyan csapzott teremtést, mint amilyen Thea jelenlegi állapotában volt. Bár a lánynak

voltak még rejtett tartalékai, s ezek ebben a pillanatban nem is voltak olyan rejtettek. Csípője finom ringását még a zakó sem tudta elpalástolni. Peter nem hitte volna, hogy Theának ilyen gyönyörű lába van, hosszú és formás, akár egy balerináé.

Azt sem sejtette, hogy ilyen telt a keble. Ezt a megfigyelést még kint a fa alatt tette, mikor Thea fölé hajolt a fiiben. Peter figyelmét nem kerülték el Thea szűzies elpirulásai, valamint mindazok az erőfeszítések, amelyekkel a lány igyekezett vonzalmát véka alá rejteni. Peter hazudott volna, ha azt állítja, hogy ő nem érzett vágyat a lány iránt. De ez teljesen természetes, különösen, ha egy hölgy . fekszik az emberen, ráadásul egy szál átázott kombinéban.

Thea megállt a lépcső tetején, és óvatosan kinyitotta az ajtót, majd előrehajolva körbepillantott, aminek következtében, mind a zakó, mind a kombiné felcsúszott a csípőjén, és Peter elé olyan látvány tárult, amelyről még csak nem is álmodott.

Peter szeme végigsiklott a csinos bokán, a formás lábszáron, és a hívogató combon át egészen a csípő ívéig.

De itt már inkább gyorsan lesütötte szemét, és tekintetét átázott cipőjére szegezte, hogy elterelje figyelmét Thea ellenállhatatlan formáiról. Nem fért a fejébe, hogyan lehet ilyen szép lábat rejtegetni, hiszen biztosan észbontóan jól festene miniszoknyában. De mielőtt teljesen belefeledkezett volna a gondolataiba, inkább azon járt az esze, hogy milyen jó lenne most a forró zuhany alatt állni ahelyett, hogy tovább ázik a hideg esőben, amíg megmenti a macskát. Mert másra nem kerülhet sor: megmenti a cicát, és már itt sincs.

– Peter, hol vagy? – suttogta Thea. A fiú a hang felé fordult, de mire felnézett, már nem látta maga előtt a lányt.

Az ajtó nyitva volt, és az utolsó lépcsőfok után belépett egy sötét folyosóra, ahol az őt váró Theának ütközött.

Ösztönösen megfogta Theát, hogy el ne essen, de amint hozzáért, úgy érezte, mintha villám csapott volna belé.

– Bocsánat! – mondta. Elengedte a lányt, és azon tűnődött, mi eshetett belé ma éjjel. Talán az este izgalmai pezsdítették fel a vérét, és persze azok az örült gondolatok, arról, hogy mi lenne, ha átkarolná a lányt, és szenvedélyesen megcsókolná.

Tényleg igazuk volt azoknak, akik szerint egy úriember ne maradjon kettesben az éjféli sötétben egy hölgygel. Az ember könnyen elragadtatja magát.

– Erre! – szólt Thea, véletlenül megint Peterhez érve, amitől újfent elöntötte a férfit a forróság.

Peter mély lélegzetet vett és követte Theát egy másik ajtóig.

– Gyere be! Ez itt az én szobám.

Ezt úgy mondta, mintha nem lenne teljesen nyilvánvaló. Mintha az egész szoba nem Theát tükrözne volna.

– Szép nagy.

– Igen – bólogatott Thea, miközben szemébe hullottak nedves tincsei.

Az ágy lábánál, a szőnyegen négy kövér macska trónolt. Egy fekete-fehér, egy cirmos, egy tigriscsíkos és egy szürke. Kinyújtózkodtak, ásítottak, és tűnődve nyalogatták a mancsukat.

– Ezek a cicáim – vakargatta meg a szürke macska állat Thea.

– Helyesek – szólt Peter, aki nem nagyon értett a macskákhoz, sem ahhoz, hogyan kell őket dicsérni. – Ezek okosabbak annál, mint hogy egy ilyen éjszakán a fán mászkáljanak.

Thea megcirógatta a fekete-fehér hasát, és a cirmos fülét.

– Igen, ők tudják, hogyan kell elkerülni a veszélyt. Ally nem túl okos.

De ahhoz elég esze van, morfondírozott magában Peter, hogy egy huszonéves lányt rávegyen arra, hogy kimásszon utána a fára. Majd kinézett a nyitott ablakon, az öreg tölgyfa sűrű lombjába, és megkérdezte:

– Itt lógott meg?

– Nem, itt szerettem volna visszahozni. Az ajtón surrant ki valamikor, amikor nem vettem észre. – Thea is az ablakhoz ment, és gondterhelten bámult ki az esős éjszakába. – Mindig beleütközik nagyanyámba, aki szívesen kitenné a foltos szűrét a házból. Erre gondoltam, amikor azt mondtam, hogy nem túl okos. Azt hinné az ember, hogy elég túlélési ösztöne van ahhoz, hogy nagy ívben elkerülje a nagymamámat, de ő folyton a lába alatt van. Úgy vonzza a veszély, mint éjjeli lepkéket a fény.

– A nagymamád nem szíveli a macskákat?

– Mindenféle állatot utál.

Peter megértően bólogatott, de inkább nem tett fel újabb kérdést.

Thea az ablak elé térdelt, karját a nedves párkányra tette, és így válaszolt egy sóhaj kíséretében a fel nem tett kérdésre. – Csak azért tűri meg őket a házban, mert tudja, hogy nélkük én sem maradnék tovább egy percig sem.

Ez a kijelentés újabb kérdést vetett fel: azt, hogy miért marad Thea a nagyanyjával. De mivel volt elég bajuk, Peter nem akarta még ezzel a kérdéssel is tetézni.

– Ha ideengedsz az ablakhoz, megnézem, mit tehetek a macskád ügyében. A lány ránézett, haja csapzott volt, szeme sötétbarna, és egyszerűen azt

mondta:

– Köszönöm.

Peter szívét különös lágyság járta át, majd akaratlanul is megkérdezte:

– Hová tűnt a szemüveged?

A lány elpirult, és lesütötte a szemét.

– Nem kell mindig hordanom.

– Amíg én a macskádat keresem, miért nem szárítgatod meg magad? Meg fogsz fázni.

– Velem ne törődj.!

A lány didergett. A zakóból csöpögő víz kisebb tócsát varázsolt a padlóra, melyben Thea mezítláb tocsogott. A szája már egészen kék volt. Nem kellett hozzá sok ész, hogy bárki lássa, hogy nem a macskára, hanem egy forró zuhanyra van szüksége.

– Irány a fürdőszoba, Thea! Vesd le azokat az átázott göncöket, és irány a zuhany, nincs apelláta! – adta ki a parancsot Peter határozottan, miközben a fürdőszoba felé tolt a lányt.

– De mi van, ha segítségre lesz szükséged? – ellenkezett a lány.

– Nem fogok leesni. Vagy magadtól bemegy zuhanyozni, vagy én teszek a zuhany alá. Dönthetsz.

A lány döntött, és kisietett a fürdőszobába.

Peter a négy macska árgus tekintetétől kísérve levetette átázott cipőjét, fellépett az ablakpárkányra, majd egy apró szökkenéssel átugrott a legközelebbi ágra.

Thea elzárta a zuhanyt, és kilépett a kádból, fülelve, nem kiált-e Peter segítségért, de csak az eső és a zuhanyrózsa csöpögését hallotta. Felkapott egy törülközőt, és megszáritkozott. Ahányszor csak arra gondolt, hogy a férfi a hálósobájában várja, forróság járta át.

De az is megfordult a fejében, hogy a férfi már nem várja a hálósobájában. Elszelelt.

Vagy ott fekszik törött lábbal a fa alatt.

Sietve megtörülközött. Most már csak fel kellett öltöznie. De Peter annyira sürgette, hogy nem volt ideje arra, hogy az átázott ruhákon kívül szárazát is behozzon magával. Nem volt mit tennie. Lehet, hogy a férfi lezuhant, és arra vár, hogy segítsen rajta, vagy ott ragadt a fán. Thea igazán tudta, milyen nehéz visz-szamaszni egy macskával a kézben. Talán létrára van szüksége, vagy a legrosz-szabb esetben mentőre. Rövid tépelődés után magára tekerte a törülközőt, és így lépett ki a fürdőszobából.

Amikor benyitott a szobába, meglátta Petert, ahogy az ablakpárkányon ül, végképp bőrig ázva, és ölében tartja a sértődött macskát. Thea boldogan felkiáltott:

– Megmentetted!

– Meg, meg, de igazán figyelmeztethetél volna, hogy ez a fenevad ellenkezni fog – nézett fel Peter. Arcán egy esőcsepp gurult végig, majd az ajkáról a nyá-vogó macskára csöppent.

Thea, megfélemezve hiányos öltözkéről, és arról, hogy most lépett ki a fürdőszobából, egyenesen egy olyan férfi elé, akiről még álmodni sem merte, hogy valaha hálószobájának vendége lesz, Peterhez lépett. Megtapogatta nedves ingét, megvizsgálta a karmolásokat a férfi nyakán és kezén.

– Megkarmolt, ugye? Úgy sajnálom!

– Az igazság az, hogy én is rájlesztettem – simogatta meg Peter gyengéden a macska fejét –, ugyanis, azt hiszem, nem rám számított, hanem rád, és amikor elcsíptem teljesen megvadult.

Thea azt sem tudta hirtelen, mit mondjon, hogyan köszönje meg a férfinak. Ölébe vette a macskát, és bocsánatkérően a férfit pillantott.

– Csuromvíz vagy.

Peter a tócsát nézte a lába alatt.

– Talán egy törülközőt hozhatnál... Thea bólintott, majd hirtelen így szólt.

– Miért nem veszel te is forró zuhanyt, hogy felmelegedj egy kicsit? Így nem engedhetlek haza.

– Pedig nincs más választásod.

– Van hajszárítóm, azzal egy kicsit megszáritánám a ruháidat, amíg lezuhanyozol, így nem szállhatsz be az autódba, még összevizezed az ülést!

– Majd kölcsönadsz néhány törülközőt, amelyet magam alá teríthetek.

– Annyi törülköző nincs a világon! Fogom a hajszárítót, és addig tiéd a fürdő.

– Majd lezuhanyozom, ha hazaérem. – De a lány ezt meg sem hallotta, Allyvel a karjában elindult a fürdőszoba felé, azt mérlegelve, hogy mi lenne, ha ő is megfenyegetné Petert, mint a fiú őt. De elhessentette ezt a gondolatot. Csak annyit érne el vele, hogy nevetségessé tenné magát, egy ilyen beválthatatlan fenyegetéssel. Úgy sincs elég ereje ahhoz, hogy a férfit a zuhany alá tuszkolja, sem elég bátorsága, hogy ilyeneket mondjon, hiszen már annak a gondolatától is zavarba jön, hogy egy férfi meztelenül zuhanyozik a fürdőszobájában.

De ilyen állapotban mégsem mehet haza. Mi lesz, ha meghal tüdőgyulladásban? Azt soha nem bocsátana meg magának.

– A fürdőszoba szabad, menj be, vetközz le, és a nedves ruhát tedd ki az ajtó elé, én majd behozom, és megpróbálom megszáritani a nagyját, amíg nem végzel.

Maga is meglepődött, hogy ez a parancs ilyen egyszerűen kicsúszott a száján. Mintha már nagy gyakorlata lenne abban, hogy férfiakat küldjön a zuhany alá. –Hagytam kint törülközőt meg szappant és sampont, mindent, ami kell... – érezte, hogy megint olyan piros lesz, mint a paprika, a gondolattól, hogy Peter használni fogja az ő személyes tisztálkodószereit: törülközőjét, szappánát. De nem szerette volna, ha ezt a fiú észreveszi.

– Nem hinném, hogy ez jó ötlet, Thea – állt fel Peter csöpögő ruháiban –, mi lesz, ha valaki feljön?

A lány szemét Peterre emelte, és meg kellett állapítania, hogy Peter a legvonzóbb férfi, akit bőrig ázva lát. Hát persze, hiszen Peteren kívül még egyetlen másikat sem látott ilyen állapotban.

– A nagyanyám soha, de soha nem jön fel a szobámba.

A férfi habozni látszott. Thea lehajolt, és bedugta a hajszárító zsinórját a csatlakozóba. Aztán már csak a férfi lépteit hallotta, ahogy elindul a fürdő irányába.

A lány letette a nyávogó macskát az ágyra, és a hajszárítóval megmelengette a didergő állatot. Aztán kiment, hogy

összeszedje Peter ruháit. Hallotta a zuhany hangját. Aztán behozta az átázott ruhadarabokat, és az ágyra fektetve szárítgatni kezdte. Megpróbált belefeledkezni a munkába, hogy elterelje gondolatait a zuhanyozó férfiről. Azzal is tisztában volt, hogy ezután már soha nem tud úgy belépni a zuhanyzóba, hogy ne jutna eszébe, hogyan szárítgatta Peter nedves ruháit, amíg az zuhanyozott az ajtó mögött. Igaz, hogy nem történt az égvilágon semmi közöttük, mégis tudta, hogy ezentúl azzal az emlékekkel fogja lehunyni esténként a szemét, hogyan vitte őt a férfi a karjában, és mit érzett, amíg a ruháját szárítva elképzelte őt a zuhanya alatt, sőt – az ágyában.

Persze soha nem fogja megemlíteni majd a férfinak, hogy milyen mély benyomást tett rá ez a felejtethetetlen este. Nem szerette volna zavarba hozni azzal, hogy emlékezteti rá, hogyan sült el első és utolsó randevújuk. Inkább megtartja majd magának ezt az emléket, mint egy kincset, amelyet elővehet, ha magányos vagy szomorú lesz. Majd mosolyogva felidézi, hogyan mászott ki a férfi az ablakán az esőben, hogy megmentse a haszontalan Allyt.

A hajszárító zsinórja összegubancolódott, és amikor lehajolt, hogy megigazítsa, lecsúszott testéről a törülköző, épp az utolsó pillanatban kapta el. Akkor kapott észbe, hogy itt sűrög-forog, szárítgatja Peter ruháját, de még eszébe sem jutott, hogy nem ártana, ha felvenne magára valamit. Két lépést, ha tehetett a szekrény felé, amikor kinyílt az ajtó, és Peter dugta ki rajta a fejét. Majd amint még szélesebbre tárta az ajtót, láthatóvá vált gőzölgő teste, csipője, amely köré törülközőt csavart, szőrös mellkasa és széles válla, amelyet Ally összekarmolászott.

– Hogy történt ez... – kérdezte olyan könnyedén mosolyogva, mint mindketten nagyestélyiben csevegnének, és nem félmeztelenül.

– Én csak...

Ekkor Thea légvonatot érzett áthúzni a szobán, az ablakra nézett, hogy zárva van-e.

Zárva volt.

Ellentétben az ajtóval, amelyben Davinia Cárey állt teljes életnagyságban. Úgy csapva le, mint az istenek haragja. Ruhája fekete, mint a bírók palástja, arcvonásai kemények voltak, tekintete hideg, amint felmérte a helyzetet.

Thea ereiben megfagyott a vér.

Háta mögül hallotta a közeledő Peter lépteit. Szerette volna valahogy megmenteni őt nagyanyja haragjától.

De tudta, hogy elkésett.

Még magát sem tudja megmenteni.

5. FEJEZET

Archer belépett a könyvtárszobába, egy kicsit erősebben a botjára nehezedve, mint általában. Három fej fordult felé, sikertelenül álcázott rosszkedvvel. Archer először Peter pillantását kereste, de a fiú zavartan lesütötte a szemét. Bárcsak meg tudná magyarázni az unokájának, hogy nem okozott neki csalódást! Sőt inkább erős jellemről tett tanúbizonyságot a sajnálatos események alatt.

– Apa?! – állt fel James, vagy egy tucat kérdést sűrítve ebbe az egyetlen szóba.

– Kérsz inni valamit, Archer? – buzgólkodott Hsa, aki felesleges büntudatot érzett a fejlemények miatt, amelyeket nem állt volna módjában megakadályozni.

– Köszönöm – helyezkedett kényelembe a családfő a kandallóhoz legközelebb eső kedvenc székében –, egy kis brandy rám férne.

– Parancsolj! – nyújtotta Hsa az italt. Nem sok volt a pohárban, de épp elég ahhoz, hogy egy ilyen idős ember gyomrát megmelengesse, és egy kis bátorságot csöpögtessen belé. Amire nagy szüksége volt, mert a következő percek nem ígértek túl kellemeseknek egyikőjük számára sem.

– Daviniánál jártam – jelentette be, mintha ezzel nem lett volna tisztában a család minden tagja, ahogy azzal is, hogy mi célból. – Miles Jordán, a családjuk ügyvédje is jelen volt...

– Ügyvéd!? – horkant fel James. – Csak nem akar ez a vén satrafa beperelni bennünket?

Archer szemöldökével rendre intette fiát.

– Az ügyvéd azért kellett, mert Davinia meg akarja változtatni a végrendeletét.

Peter felkapta a fejét, és Archerre nézett.

– Ki akarja túrni Theát az örökségből, ugye?

A fiú felpattant a székéből, és nyugtalanul az ablakhoz sietett. Túlontúl magára veszi a történeteket, gondolta Archer, és nem tudja senki meggyőzni arról, hogy az egész nem az ő hibája.

– És akkor mi van!? – fakadt ki James. Ugyanazt gondolva, mint amit Archer gondolt először, amikor meghallotta, mi készül Thea öröksége ellen. Tényleg mi van akkor, ha nem örököl a nagyanyjától semmit? Még mindig ott van az apai öröksége, a féltestvéréé, valamint a részesedése a Berenson-ékszerüzletekből. Nem szorul rá a nagyanyja vagyonára. – folytatta James. – Davinia meg fogja látni, hogy az unokája boldogulása nem függ az ő rigolyáitól.

– Davinia Carey a tisztességes neve – intette rendre Archer ismét a fiát –, és bár lehet, hogy nem értünk egyet az idejemúlt erkölcsi nézeteivel, de ebben a házban továbbra is tisztelettel beszélünk róla.

– Nem látom be, miért. Igazságtalanul megvádolta Petert mindenfélével, kezdve azzal, hogy a szemébe hazudott, azon keresztül, hogy megrontotta az unokáját, egészen addig, hogy tönkretette Thea életét. Először azt akarta, hogy Peter kérjen tőle bocsánatot, majd amikor Peter megtette volna, nem kért belőle. Egyébként az sem fér a fejembe, hogy Peternek miért kéne bocsánatot kérnie tőle vagy bárki mástól. Theát úgy elzárja, mintha a viktoriánus Angliában élne és nem a

huszonegyedik századi Amerikában. Aztán rád parancsol, hogy jelenj meg előtte ma délután, hogy megmagyarázd, te miért nem tartod annyira szörnyűségnek az esetet, mint ő. Szerintem őt a legkevésbé sem érdekli, hogy tiszteljük-e vagy sem.

Archer a brandyt lötyögtetve a poharában arra gondolt, mi lett volna, ha jobb szüleik lettek volna Jane-nel egyetlen fiuknak. Kevésbé szigorúan bánnak vele, és hagyják, hogy saját véleménye legyen. Talán, ha tudták volna előre, hogy mennyi veszteség éri majd Jamest a jövőben – első szerelme, Lily elvesztése, aztán néhány évvel később második feleségéé, Mariah-é, majd Peter édesanyjáé, Catheriné –, akkor talán egy kicsivel több szeretetet adnak neki, és egy kicsivel kevesebbet várnak el tőle. Három unokájukat már sokkal jobban nevelték. De Archer hitt abban, hogy a fia nem rossz ember. Nem kételkedett benne, hogy szereti a fiait, és megpróbálja jóvátenni azt, hogy gyerekkorukban elhanyagolta őket. Csak még mindig túlságosan hirtelen haragú volt, forrófejű.

– Mi továbbra is udvariasan beszélünk róla, mert úriemberek vagyunk, és mert ha máshogy tennénk, akkor nemcsak a családukról állítanánk ki szegénységi bizonyítványt, hanem ráadásul semmire sem mennénk.

– Láttad Theát? – kérdezte Peter, még mindig a kertet bámulva a könyvtárszoba ablakából.

– Csak egy pillanatra, megpróbált átadni egy üzenetet a számodra..., de közbeléptek.

Peter a nagyapjára nézett.

– Egy üzenetet?

– Gondolom, csak azt szeretne volna közölni, hogy sajnálja. Peter állkapcsa megfeszült a benne tomboló érzelmektől.

– Mit gondolsz, Davinia megengedi, hogy beszéljek Theával? James felhorkant.

– Felejtsd el! Azt hiszem, eléggé nyilvánvalóan tudunkra adta, hogy nem teheted be a lábad a portájára, és az unokájával

sem érintkezhetsz többé. Azt hiszem, ez a vén satrafa... akarom mondani, Mrs. Carey azon a felháborító véleményen van, hogy nem vagy méltó az unokájához.

Archer látta a kétségbeesést Peter szemében. És azt kívánta, hogy bárcsak fia ne tért volna ki erre a kényes témára. Egy pillanatig még Jamesnél is mérgesebb volt Daviniára, de a harag rossz tanácsadó. És nem segít Peterrel elhitetni, hogy igenis méltó Theához, méltó Jameshez. És mindenkire, aki a múltja alapján ítéli meg őt, ahelyett, hogy a jelenét nézné.

– Beszélnem kell Theával – nézett Peter Hsára –, tud ebben segíteni? Hsa égett a vágytól, hogy segítsen, ez az arcára volt írva.

– Nem vagyok benne biztos, hogy eredménnyel járok, de megpróbálhatom.

– Köszönöm – válaszolta Peter, és újra a kert felé fordult, hogy tovább eméssze magát, ki tudja, milyen képzelte bűnök miatt. Peter már megsebzett lélekkel érkezett a családba, és most is kész volt arra, hogy magát tartsa a fekete báránynak.

– Peter – szólt a nagypapa –, azt hiszem, nem tehetünk többet ennél. Davinia idejétmúlt erkölcsi törvények szerint él. Eldöntötte magában, hogy a legrosszabbat tételezi fel arról, ami közöttetek történt, bárki bármit is mond neki. Pedig rajta kívül mindenki tudja, hogy te nem tettél semmi rosszat. A többi már a kettejük dolga, Thea és nagymama.

Semmi különösebb érzélem nem látszott Peteren, csak annyi, a háta mögött ökolbe szorult a keze. Archer tudta, hogy ez mit jelent. Peter még nem tette túl magát Davinia Careyn.

Talán, ha máshogy fogalmaz... De Archer megtanulta az évek folyamán, hogy nem felelhet mások döntéseiért. Nem dönthet senki Peter helyett, és tanulnia is neki kell a döntései következményeiből.

Archer már százszor megbánta, hogy megkérte Petert, vigye el Theát az esküvőre. De az önvád értelmetlen volt, főleg egy olyan helyzetben, ahol az egyik személy olyan nagy befolyást

gyakorol a másakra, mint Davinia Theára, és rajta keresztül Peterre.

Archer köszvénytől és kortól bütykös ujjaival megfogta poharát, és úgy döntött, hogy mindent elmond, amit ma délután a Grace-házban megtudott.

– Az a helyzet, hogy Thea minden vagyonával Davinia rendelkezik, egészen addig, amíg a lány be nem tölti a harmincadik életévét.

– Ez nevetséges – támadott James újból –, egy dörzsölt ügyvéd egykettőre megoldja ezt a problémát.

– Meglehet-emelte szájához poharát Archer-, de ahhoz az kéne, hogy Thea megbízzon egy ilyen ügyvédet, amire pedig nem sok esélyt látok, mert nem hiszem, hogy Thea szembeszállna a naganyjával.

– De Archer, úgy beszél Theáról, mintha kisgyerek lenne, aki nem tud megállni a saját lábán. Ha nem támadja is meg a végrendeletet, akkor is rengeteg más lehetősége van – hajolt előre Hsa.

Archer bólintott.

– Talán, de ne hagyjuk figyelmen kívül azt a tényt sem, hogy Theának Davinia jelenti a családot. Berenson korán elhunyt. Elizabeth úgyszintén. És a féltestvérével, aki két évtizeddel volt idősebb Theánál, sem tartott fenn kapcsolatot. Theának csak az a pechje, hogy Davinia erős személyiség, aki rátartja a származására és a vagyonára. Mindig határozott elképzelései voltak arról, hogyan kell viselkednie egy gazdag hölgynek. Majdnem beleőrült abba, hogy elvesztette a lányát, de ott maradt neki Thea második lehetőségként, hogy gyereket neveljen. Bár a mi szemszögünkből úgy látszhat, hogy csak egyik szélsőségből ment át a másikba, valójában biztos vagyok benne, hogy csak azoktól a kicsapongásoktól szerette volna megóvni az unokáját, amelyekbe a lányá belehalt.

– Nem mindenki gondolja úgy, hogy a lánya, Elizabeth, azok miatt halt meg – sétált a kandallóhoz James, majd a tüzet

bámulva így folytatta: – Sajnálom, apa. Csak dühös vagyok, hogy Davinia a bolhából elefántot csinál. Úgy viselkedik, mintha Thea és Peter még gyerek lenne, és nem felnőtt, akik bármit művelnek, vagy nem művelnek a hálószobájukban, ami csak tetszik nekik, nekünk semmi közünk hozzá.

– És mi lenne az örökséggel, ha valaki feleségül venné? – kérdezte Peter váratlanul.

– Feleségül venné? – kérdezett vissza James. ~ Nem hiszem, hogy ez valóban előfordulhat. Gondolom, Davinia tett lépéseket, hogy Theát megóvja az örökségvadászoktól. És egyébként is ki lenne az, aki elvenné Theát?

Peter visszafordult az ablaktól, felemelt fejjel, szemében égett a tettvágy.

– Én – mondta higgadtan –, azt hiszem ez az, amit tennem kell.

Aztán kiment a könyvtárszobából, ahol felforni készült a levegő. Az egyik lépcsőn megállt, és valami olyat tett, amit már régen nem. Ugrott egy jó nagyot, és megérintette az öreg Joshia Braddock fényképét. Az igazság az volt, hogy csak az aranykeretet érintette meg, mert még élt benne a nagyanyja intése, aki büntetést helyezett kilátásba nekik, ha megérintik a képet. Mindig panaszkodott unokái jókedvére, mondván, hogy ez fogja egyszer sírba vinni, de végül is a szíve állt meg egy hosszú és boldog élet végén.

Miután Peter idekerült a Braddock-házba, nagy kedvvel figyelte két ugrándozó bátyját, de még el kellett telnie egy kis időnek, hogy összeszedve a bátorságát ő is megpróbálkozzon vele. Gyerekkora nagy álma volt, hogy felugorva megérintse a kép keretét, és amikor elég magas volt ahhoz, hogy ez sikerüljön, az volt élete egyik legboldogabb napja.

Kicsit olyan, mint ez a mai... Ugyanolyan büszke volt magára.

– Feleségül veszem Theát: ez a legjobb, amit tehetek – mondta újra.

Bár igaz, hogy előbb mondta ki, mint hogy gondolkozott volna rajta. De most már kimondta.

Néhány percig azt képzelte, hogy az apja utánajön, és felelősségre vonja. Hallottá a beszélgetés moráját, apja heveskedő hangját, Archer megfontolt válaszait, és Hsa nyugtató hangszínét. Azon tűnődött, mit mondhatnak, ha egyáltalán komolyan vették a kijelentését, és nem hiszik azt, hogy csak rossz viccet csinált velük.

De ez nem volt vicc. Egyáltalán nem. Egyszerűen nem tudott más utat-módot találni, hogy Theát kiszabadítsa nagyanyja karmai közül, mint hogy valakihez hozzá menjen, aki elveszi.

És amikor apja megkérdezte, hogy ki venné el, akkor lelki szemei előtt megjelent egy kese hajú bábjúnár, egy ingyenélő hozományvadász, aki a házasságon kívül keresné a boldogságot. Valaki, aki még jobban elnyomná Theát, mint zsar-nokoskodó nagyanyja.

Nem mintha ő el akarta volna venni Theát. Még egy ideig nem állt szándékában megházasodni, de valakinek meg kell mentenie a lányt.

Szegény ott várakozik bezárva egy padlásszobába, nagyanyja túlzott aggódásának kalitkájában. Talán igaza van a nagyapjának, és Davinia csak jót akar Theának a maga módján. Csak azt szeretné megelőzni, hogy Thea megismételje anyja hibáit. Talán csak védeni szeretné minden erejével. Mindenesetre látta, hogy a lány a nagyanyja érzelmi hálójában vergődik, aki elhitette vele, hogy nem tudna innét kitörni, sőt, ami még rosszabb, hogy nem is akar.

Peter tudta, hogy egy olyan érzékeny lélek, mint Thea, könnyen jut arra az álláspontra, hogy nincs más választása. Nem ugyanezt nézte végig az anyja esetében? Nem kellett volna az anyjának is megszöknie egy rossz és megalázó házasságból, még ha egyik gyerekét fel is kellett volna áldoznia? De végül a döntés elől a halálba menekült. Peter

egész életében neheztelt rá, hogy nem volt elég bátor, hogy megmentse magát és a gyerekeit, őt és a féltestvérét, Brianát. És az apjára is haragudott, hogy nem szabadította meg mindhármukat.

A maradék néhány lépcsőfokot tűnődve tette meg. Theára gondolt: ott van szegény bezárva egy padlásszobába, társaságul csak a macskái szolgálnak, néhány növény, hogy színesebbé tegyék az életét, és egy korlátolt nagymama, aki örködik felette. Abban a sötét, hideg, szeretet nélküli házban kellett felnőnie. Csoda, hogy egyáltalán van szíve.

Pedig van, ráadásul nagy szíve van. Ezt ő mindig sejtette. És azt is, hogy valakinek meg kell majd szabadítania Theát.

Szombat este óta arra is ráébredt, ki lesz az a valaki. Rajta kívül Thea nem számíthat senkire. Talán Thea megmentésével nem enyhít a saját rossz lelkiismeretén, de felelősséget érzett iránta, és úgy vélte, hogy mindenféleképpen beszélniük kell. Aztán..., ha jobb ötlet még mindig nem kínálkozik a megmenekítése érdekében, akkor feleségül veszi. Ha örült ötlet, ha nem.

Azon töprengett, vajon milyen tanácsot adna most a nagymamája, Jane. Mindig azt mondogatta, hogy tegye azt, amit a szíve diktál. Persze lehet, hogy nem épp azt értette alatta, amire most készül. Még ha ez látszott az egyetlen helyes lépésnek is. Az anyja mindig azt hajtogatta, hogy úriembernek született, és, hogy az a feladat, hogy meg is maradjon annak.

– Te Braddock vagy.

Kilencéves koráig minden esti meséjét így fejezte be az anyja. Aztán miután anyja meghalt, akkor tudatosodott benne, hogy a Braddock szó nem pusztán a jó fiú, vagy az úriember rokon értelmű szava, hanem egy család neve, méghozzá az ő családjáé.

Az első dolga az volt, miután a szobájába lépett, hogy elővegye anyja fényképét. Egy tengerparti felvétel volt, sok évvel azelőtt készült, egy nyáron. Az anyja egyik kezével a

szalmakalapját fogja, hajtincseivel játszik a szél, és mosolyog, mintha minden a legnagyobb rendben lenne.

– Gyönyörű asszony volt az anyád – szolt James az ajtóból. Peter bólintott, és visszarakta a képet a helyére.

– Az életén gondolkoztam. Bárcsak máshogy alakult volna!

– Nekem is mindennap eszembe jut, és azt kívánom, hogy... szóval, hagyjuk – támaszkodott vállával James az ajtófélfához.

– Mennyire más lett volna minden, ha már a lelegején bevallja nekem, hogy férjnél van, vagy ha tett volna említést Brianáról, vagy ha legalább elárulja, hogy gyermeket vár, mielőtt visszamegy ahhoz a férfihoz. De nem tette.

– Tudom, apa – válaszolta Peter, kigombolva az ingét –, de azt hiszem, hogy nem anyáról szerettél volna beszélgetni velem.

– Tényleg nem – mosolygott James reménykedve. – Amit lent mondtál, ugye csak azért csúszott ki a szádon, mert dühös voltál?

– Igen, dühös voltam – mondta Peter, és a szekrényhez lépve kiválasztott egy alkalomhoz illőbb inget.

– Hál' istennek. Nagyon mérges voltam rád, hogy azt képzeled, hogy a házasság a megoldás.

– Beszelnem kell Theával – mondta Peter miközben öltözködött.

– Ne keresd a bajt! Davinia Carey nemkívánatos személynek nyilvánított a házában. Legalább várj vele egy kicsit!

– Köszönöm a jó tanácsot, apa, de mindenféleképpen beszelnem kell vele, és ez nem várhat.

James kétségbeesve próbálta fiát visszatartani.

– Peter, bármi történt is abban a hálószobában, hidd el, hogy a házasság nem a megfelelő lépés!

– Biztosan úgy van, ahogy te mondod – vette fel bőrkabátját Peter. A szombati eső után csípős maradt a levegő. – Ne várjatok vacsorára, eltarthat egy darabig.

– Ne piszkáld az ételt, Thea, hanem egyél! – tette le a villáját szigorúan Davinia, és nézett rosszállóan Thea tányérjára. – Nem szeretném, ha belebetegednél ebbe az ügybe.

– Nem vagyok éhes. – Thea érezte, hogy egy falat sem menne le a torkán.

– Ne butáskodj! Ma beszéltem Archer Braddockkal, és ő biztosított róla, hogy nem fog többé zavarni az unokája. Elfelejtethjük ezt az egész kellemetlenséget, és visszatérhet az életünk a megszokott kerékvágásba.

Mintha a rendes kerékvágás annyira jó lenne, gondolta Thea.

– Hidd el, nagymama, hogy nem történt semmi közöttünk. Nem volt meg rá az okod, hogy beszélj Mr. Braddockkal.

– Nem vagyok vak, Thea. Láttam, amit láttam. Komolyan mondom, Thea, minél inkább véded azt a fickót, annál inkább azt kell hinnem, hogy ugyanolyan megbízhatatlan vagy, mint az anyád volt.

– De nagymama, tényleg semmi...

Davinia felemelte kezét, és két napja egyfolytában haragos tekintete, ha lehet még haragosabb lett.

– Nem nyitok vitát, Theodosia, azt hiszem eléggé határozottan elmondtam a véleményemet a dologról, zárjuk le az ügyet! Mindig is elleneztem, hogy ezzel a férfival menj az esküvőre. És bár tudom, hogy sokban hálásak lehetünk Archer Braddocknak, mégis éreztem, hogy nem kellene megengednem. Peter talán a neve szerint Braddock, de az egész botrány az anyjával és a szörnyű férjével számomra mindig gyanús volt. Rossz vér csörög Peter ereiben. Ezt jegyezd meg.

– De nagymama...! – Thea úgy érezte, tartozik annyival a férfinak, hogy kiáll-jon mellette, de, mint a múlt éjjel is, szavait a nagyanyja elengedte a füle mellett.

– A jövőben sokkal inkább meg fogjuk válogatni, hogy kivel mehatsz el.

Ezt úgy mondta, mintha férfiak kígyózó sora várna az ajtóban, akik randevúra szeretnék hívni. És mintha Theának nem lenne annyi esze, hogy közülük a neki megfelelőt válassza ki.

– És most egyél, Sadie a kedvenc ételeidet készítette el, legalább rá legyél tekintettel!

Bár Thea remélte, hogy Sadie nem sértődik meg, ha ebben a lelkiállapotában érintetlenül küldi vissza az ételt, még sem vállalta annak a kockázatát, hogy még valakit magára haragítson. Megpróbált legalább úgy tenni, mintha enne.

– Többet kellene eljárnod itthonról, Thea, és itt most nem a magányos, hajnali tengerparti rajzolgatásokra gondolok, hanem a társasági rendezvényekre. És mindenhol büszkén kell megjelened, feltartott fejjel, mosolyogva, mintha semmi sem történt volna, hogy a pletykáknak elejét vegyük!

– De hát nem is történt semmi!

– Igen, nagyszerű, mindenkinek így válaszolj, aki lesz annyira szemtelen, és az esetet firtatja. Bár remélem, hogy senki nem merészeli, de jobb felkészülni mindenre.

Thea feladta próbálkozását, hogy úgy tegyen, mint aki eszik.

– Eddig nem hitted, hogy pletykák fognak keringeni erről, most meg...

– Azt hiszem, a te Braddockod kérkedni fog az üggyel. Minden férfi egyforma.

Thea biztosra vette, hogy Petertől senki nem tud meg semmit.

– Peter hallgatni fog, mint a sír! – fakadt ki. – Igazán bántó, hogy ilyeneket tételezel fel róla. Peter úriember, és mindig nagyon figyelmesen bánt velem.

– Jobban teszed, ha távol tartod magad az efféle férfiaktól! De most beszéljünk valami kellemesebb dologról, mondjuk egy kis utazásról! Mit szólnál, ha...

Csöngetés szakította félbe Davinia mondanivalóját. Nem vártak senkit, és hozzájuk váratlanul nem szokott senki sem

beállítani, így a csöngetés meglehetősen készületlenül érte őket.

– Egy látogató, asszonyom – jelentette be Monroe egy kicsivel később, és figyelmeztetően Theára pislogott. – Theodosia kisasszonyhoz jött.

– Ki az, Monroe? – kérdezte Thea zaklatottan.

– Nyugodj meg, kislányom! – törölte meg szalvétájával Davinia a száját. – Theodosia kisasszony épp vacsorázik, és ha elfelejtette volna, azt is mondtam magának, hogy Thea senkinek nincs itthon addig, amíg más utasítást nem adok.

– Mr. Braddock az – jelentette be Monroe jelentőségteljesen Theára pillantva –, Peter Braddock.

Thea felpattant a székéből, és úgy nekilódult, mintha puskából lötték volna ki.

Elhatározta, hogy bocsánatot kér a férfitől mindenért, még ha a nagyanyja ezért élete végéig szobafogságra ítéli, akkor is.

– Thea! – kiáltott utána Davinia, de a lány akkor már elrohant a komornyik mellett, mintha a pokol kutyái lennének a sarkában, és mintha tudná, hogy az egyik hamarosan utoléri.

– Peter! – tört ki belőle, miközben alig kapott levegőt a rohanástól és az izgatottságtól, hogy a férfi eljött hozzá. Mint egy hős lovag a mesében. Mint az egyetlen férfi, aki tisztában van vele, hogy milyen kétségbeesetten vágyakozik egy igaz barátra.

– Szervusz, Peter! – üdvözölte idegesen mosolyogva.

A férfi ugyanolyan zavart mosollyal válaszolt. De azok után, ami szombat este történt, nagyon bátor lépés tőle, hogy eljött.

– Hogy vagy? – kérdezte.

– Köszönöm, jól, és te?

Peter bólintott, mire Thea belefogott a bocsánatkérésbe.

– Annyira sajnálom, Peter. Biztosan nagyon szörnyen érintett ez az egész, el sem hiszem, hogy megtörtént, és megadnék bármit, hogy meg nem történtté tegyem, de eddig tényleg soha nem jött fel a szobámba a nagyanyám. Nem

tudom, milyen rossz tréfája ez a sorsnak, hogy épp akkor mászta meg a lépcsőket és...

– Thea!

Peter előrelépett, és megérintette a lány kezét.

– Tudnom kell, hogy nincs-e bajod, Thea, komolyan tudnom kell, mert...

– El a kezekkel az unokámtól fiatalember, és hagyja el a házat, különben hívom a rendőrséget! Higgye el, hogy megteszem! – rontott be Davinia a haliba fenyegetőzve. – Nem szeretném belevonni az ügybe a rendőrséget a nagyapja iránti tiszteletből, de ha kényszerít rá, megteszem, higgye el! – Monroe Davinia háta mögött csak úrnője intésére várt, hogy felhívja a rendőrséget. – Hívassam a rendőrséget, vagy elmegy magától?

– Nézze, Mrs. Carey – mondta Peter hidegen –, azért jöttem, hogy az unokájával beszéljek, méghozzá négyszemközt.

– Nem hiszem, hogy módja lenne rá – mondta Davinia tántoríthatatlanul –, Theát egyáltalán nem érdekli, amit mondani óhajt, sem most, sem máskor.

– Thea – kérdezte gyengéden Peter, továbbra is farkasszemet nézve a tajtékozó boszorkánnyal –, igaz ez?

Theának majd kilyukadt az oldala a kíváncsiságtól, hogy miért jött el a férfi ide, az oroslán barlangjába, dacolva minden veszéllyel. De tudta, ha hangot adna a kíváncsiságának, akkor azt a nagyanyja ellenszegülésként értelmezné, ami csorbát ejthet tekintélyén, ráadásul Monroe és Peter előtt. Davinia biztos megint dúlni-fúlni fog a történetek után, de már ez sem számított, Thea a saját fülevei akarta hallani, hogy mi Peter jövetelének oka.

– Mit akar még ettől a lánytól? – törte meg Davinia a csendet. – Theának nincs beszélőnivalója magával többé. Kérem, a jövőben kíméljen meg bennünket az efféle jelenetektől!

Peter állkapcsa megfeszült. Thea tudta, hogy most mondania kellene valamit.

De Peter megelőzte.

– Mrs. Carey, azt hiszem, Theának van nyelve, nem kell minden szót a szájába adnia, és ha szóhoz hagyná jutni egyszer az életben, akkor el is mondaná a véleményét.

Thea csak kapkodta a fejét. Meglepte, hogy Peter ilyen nyíltan szembeszállt Daviniával. El sem tudta képzelni, mi vihette rá erre a férfit, és remegett az előrelátható következményektől.

Davinia is elképedt. Vékony, nemes arca egy pillanatra elsápadt. De ő Theával ellentétben biztos volt önmagában. – Kikérem magamnak ezt a hangot – fe-nyezetődött a dühtől el-elakadó hangon –, de senki nem beszélhet így velem! Monroe, hívja máris a rendőrséget, hogy betolakodó van a házunkban! – Aztán egy megsemmisítő pillantással sarkon fordult, hogy színpadiasán elhagyja a szobát. – Menjünk, Thea!

De Theának földbegyökerezett a lába. Még ha akart volna, akkor sem tudott volna megmozdulni. Különösen most nem, amikor Peter szentvtelenül a nagyanyja után szólt.

– Mrs. Carey!

És Thea legnagyobb meglepetésére Davinia tényleg megállt. Visszafordult, de elnézett Peter feje fölé, mintha az ott sem lenne, mintha rangján alulinak tartaná, hogy beszéljen vele.

– Azért jöttem – folytatta a férfi –, hogy Theával beszéljek. Engem nem fog kidobni, mint egy senkiházit, aki még meghallgatást sem érdemel. Azon az éjszakán hagytam, hogy úgy bánjon velem, mint egy kapcaronggyal, de többé nem engedem.

– Fiatalember – szólt leereszkedően Davinia –, maga tényleg egy senkiházi, aki az én házamban nem mondhatja meg nekem, hogy mit tegyek, és mit ne. Azonnal távozzon, vagy elvitetem erőszakkal!

– Ha távozom, akkor csakis Theával az oldalamon.

Thea úgy nézett Peterre, mint egy utolsó szalmaszálla, amelyben még megkapaszzkodhat.

– Ezt komolyan mondtad?

– A legkomolyabban – válaszolt kedvesen Peter.

– Hogy van képe ideállítani, és ilyen kijelentéseket tenni?!
Mintha az unokám az én beleegyezésem nélkül bárkivel elmehetne!

Peter Theára nézett bátorító mosollyal.

– Szeretnél velem jönni?

A lány térde remegett a félelemtől, az izgatottságtól és... a reménykedéstől.

– Nem látja, hogy halálra rémíti azt a gyereket?

– Ő nem gyerek már, Mrs. Carey. Thea felnőtt nő, aki képes dönteni a saját sorsáról

– Thea, menj a szobádba, most rögtön!

De Thea mozdulni sem tudott. Nem tudta levenni a szemét Peter férfias vonásairól, zöld szeméről, csak bámulta csodálattal vegyes odaadással, hogy nem hátrált meg Davinia elől.

– Thea – ismételte el még szelídebben Peter –, szeretnél velem jönni? Thea megkockáztatott egy észrevétlen bólintást. Igen, gondolta, és elhatározta, hogy ki is mondja.

– Meg se forduljon a fejedben ilyesmi, Theodosia! – ripakodott rá a nagyanyja. – Azonnal menj a szobádba! Ez a fiatalúr csak azért neheztel rám, mert én a szemébe mertem mondani, hogy kicsoda is valójában az úriemberség álarca mögött!

– És, mit gondol, ki vagyok, Mrs.? – kérdezte Peter olyan sértett büszkeséggel a hangjában, amely tiszteletet parancsolt maga körül –, ha nem a mindenki által becsült Archer Braddock unokája, és James Braddock fia?!

– Maga csak egy zabigyerek, aki méltatlan a névre, amelyet visel.

Thea kővé dermedve nézett nagyanyjára. Nem tudta róla elhinni, hogy ilyen szörnyűséges dolgokat mond. Szája kiszáradt, gyomra összeszorult.

– Nagymama... – suttogta, olyan elhalóan, hogy senki sem figyelt fel rá. De talán most azt sem hallották volna meg, ha kiabál.

– Talán méltatlan viselője a névnek – válaszolta Peter halálos nyugalommal –, de akkor is Braddock vagyok, aki el akarja venni az unokáját feleségül.

Daviniának egy pillanatra elakadt a lélegzete.

Thea pedig egyáltalán nem kapott levegőt, és nem is hitte, hogy valaha még levegőhöz jut.

Mrs. Carey hamar felocsúdott.

– Ha azt képzeli, hogy egy ilyen esztelen házasságba beleegyezem, akkor nem is olyan okos, mint hiszi magáról. Thea sokkal jobbat érdemel, mint maga.

– Ebben egyetértünk, de én akkor is feleségül fogom venni.

– Csak a holttestemen keresztül.

– Arra, remélem, nem kerül sor – válaszolta Peter dühtől égő szemmel. – De bárhogy is fenyegetőzik, a döntés akkor is Theaé.

Thea olyan csöndben volt, hogy azt hitte, már el is felejtkeztek róla. Bár az igazat megvallva ezt nem is bánta volna túlságosan. De Peter még egyszer felé fordult, és biztató csillogással a szemében megkérdezte:

– Thea, akarsz a feleségem lenni?

A válasz önkéntelenül kicsúszott a száján, és tisztán hallhatóan azt válaszolta.

– Igen, igen.

6. FEJEZET

– Tudja, mit hallottam?!

Hsa felkapta a fejét az asztala mögött, ahogy Ainsley majd szétröbbszánva az izgalomtól berontott az irodájába.

– Azt, hogy Peter Braddock szombaton feleségül veszi Thea Berensont – válaszolt Hsa.

– Biztos vagyok benne, hogy maga mindent tud az ügyről – huppant le Ainsley egy székre Hsával szemben. Búzavirágkék szeme égett a kíváncsiságtól, és alig várta már, hogy főnöknlője megosszon vele néhány pikáns részletet. – Örültem volna, ha engem is beavat, és nem Mirandától kell tudomást szereznem a történteokról. De mindegy! Miranda szerint Davinia rajtakapta őket Thea hálószobájában, ezért kell Peternek feleségül vennie. Én hiába mondtam Mirandá-nak, hogy ez szerintem nem vall sem Peterre, sem Theára, de ezt csiripelik a verebek. – Majd bizalmasan előrehajolva megkérdezte: – Mi igaz ebből?

Hsát végtelenül elkészerítették a történtek. Bánta már, hogy valaha megfordult a fejében, hogy Peter és Thea összeillő pár lehetne, bánta már, hogy ezt az ötletét megosztotta Archerrel, és azt is sajnálta, hogy nem tudta megakadályozni a nagy összecsapást Peter és Davinia között. – Ainsley, nem minden randevú végződik úgy, mint a mesében. Rosszul tettem, hogy fenntartásaim ellenére megkíséreltem összeboronálni őket.

– De hát én is azt éreztem, hogy lehet ebből a kapcsolatból valami, emlékszik? – izgett-mozgott a székében felvillanyozva Ainsley. – Angéla esküvőjén, amikor megkérdeztem, hogy megpróbálkozhatom-e én is a közvetítéssel, Theáról is beszéltünk, és azt gondoltam magamban, hogy csak néhány öltözködési és sminkelési tanácsot kellene adni neki, és Peter mindjárt más szemmel nézne rá. Én is ugyanúgy éreztem közöttük a vonzalmat, mint maga, és a megérzésünknek valamiképpen igaznak is kell lennie, különben nem akarnának összeházasodni.

A lelkesedés fontos dolog, emlékeztette magát Hsa. Hiszen épp ezért alkalmazta Ainsleyt. Friss vért akart párkereső irodája vérkeringésébe csöpögtetni. Az irodára ráfértek már az új

ötletek, a friss meglátások, és egy nagy adag bátorság. De ez a kapcsolat Peter és Thea között akkor sem fog működni. Ez éppúgy nem szerelmi házasság, mint ahogy érdekházasság sem. Sem Peter, sem Thea, sem a családjaik számára nem előnyös. Csak arra volt jó az egész, hogy Peter megmutathatta Daviniának, vele nem lehet kukoricázni.

Ezen a véleményen van Archer, James, Bryce és Adam is. Egyikőjük sem tartja jó ötletnek ezt a házasságot.

Persze Peter ebből az ellenérzésből semmit nem fog észrevenni. Elhatározott valamit, és ők tiszteletben tartják a döntését. Ha pedig tényleg a házasságig jut a dolog, nem tehetnek majd mást, mint hogy gratulálnak. Hsa a fiatal Ainsley csillogó szemébe nézett és megpróbált ő is mosolyt erőltetni az ajkaira.

– Thea nálam lakik az esküvőig. Nagy segítség lenne, ha valamikor a délután folyamán rávennéd, hogy menjen el veled vásárolni, együtt könnyebb lenne kiválasztanotok a menyasszonyi ruhát.

– Persze, én benne vagyok, szerintem meg tudom puhítani!
– ugrott fel Ainsley a székéből.

– Remélem, rá tudod valahogyan beszélni a vásárlásra, ugyanis...

De nem tudta befejezni a mondatot, mert a gyakornoka mögött, az ajtóban váratlanul megjelent James.

– Szervusz, Hsa! Ugye nem zavarok?

– Dehogyan zavarasz, gyere beljebb! – emelkedett fel Hsa a székéből, de nem lépett ki íróasztala biztonságosnak tűnő fedezéke mögül. Megpróbált továbbra is magabiztosnak mutatkozni, pedig úgy érezte magát, mint egy iskolás lány, ha felszólítja a tanár. – Ugye emlékszel Ainsley Danville-re, az új asszisztensemre?

– Természetesen – mosolygott James, és mosolya beragyogta az egész szobát vagy talán az egész világot. – Az iskolában jó barátok voltunk az apjával.

– Ainsley – kérte Hsa –, magunkra hagynál egy pillanatra?
– Hogyne, Mrs. Fairchild, akkor, ahogy megbeszéltük, ugye?

– Igen, minden segítséget szívesen veszek – mondta Hsa, és Ainsley már el is rohant, mielőtt a főnöke meggondolja magát. Nem mintha annak szándékában állt volna. Ugyanis nem vesztetett már semmit azzal, ha a túlságosan is buzgó Ainsleyt Peter leendő feleségére szabadítja. Legalább kimozdítja Theát abból a „minden mindegy” állapotból, amelybe érkezése óta süllyedt. – Kérsz valamit inni, netán egy kávét?

– Nem, köszönöm. Leülhetek?

Hsa bólintott, mire James letelepedett arra a székre, amely még ki sem hült Ainsley után. Az egyébként tágas szobát Hsa most valahogy hirtelen szűkösnek kezdte érezni. Valami megváltozott az előző pillanathoz képest. Talán csak egyszerűen a szíve kezdett el hevesebben repesni.

Ami butaság, hiszen nem volt már fruska, akit könnyen el lehet szédíteni. De az tagadhatatlan, hogy James mindig megdobogtatta a szívét, és mindig igyekeznie kellett, hogy észhez térítse magát. Kényelmesen elhelyezkedett főnöki székében, összekulcsolta kezét az asztalon, és Jamesre nézett, mindeközben azon tűnődött, milyen idősnek kellene lennie ahhoz, hogy végre ne hasson így rá a Braddock-féle vonzeró. – Gondolom, Theáról és Peterről szeretnél velem beszélni.

– Ördögöd van, pontosan azért jöttem – mosolygott a férfi –, hogy megkérjelek, beszéld le Theát valahogy erről az esküvőnek nevezett szörnyűségről.

Hsa sóhajtott.

– Nem tudnál könnyebbet kérni? Ez hatalmas feladat, tekintve, hogy Thea teljesen begubódzott. A három nap alatt, amióta nálam lakik, sokat mondok, ha tíz szót kiejtett a száján.

– Mit mondott?

– Sajnálom, és köszönöm, vagy a kettőt együtt.

– Davinia nem adott hírt magáról?

– Nem. Eltekintve attól a levéltől, amelyet az ügyvédjük küldött, és amelyben az állt, hogy azon nyomban megfosztja Theát az örökségétől, amint hozzámegy Peterhez.

James a fejét rázta, mintha még mindig meglepnék Davinia efféle húzásai.

– Bolond vénasszony.

– Szegény Thea! – sópáncodott Hsa.

– Egyáltalán nem szegény, ha Peter felesége lesz – ráncolta a homlokát James –, de akkor sem hiszem, hogy ezzel a házassággal Thea minden gondja megoldódik. Kérlek, tegyél meg mindent, hogy legalább ezt a kislányt észre térítsd, ha már Peter olyan keményfejű!

– És ha kudarcot vall a kísérletem?

– Akkor felöltöm a legjobb szmokingomat, és jó képet vágva a dologhoz sok boldogságot kívánok Peternek és ifjú arájának. Azt hiszem, én vagyok a legkevésbé feljogosítva arra, hogy kioktassam. Hiszen enyhén szólva a párkapcsolat és a házasság terén nem mutattam valami jó példát a fiaimnak.

– Megpróbálom, bár ne számíts sok sikerre!

– Egy meghitt vacsorára azért számíthatok, ugye? Hsának elállt a lélegzete.

– Ez valami zsarolás? Ha nem sikerül Theát lebeszélni a házasságról, akkor az a büntetésem, hogy veled kell vacsoráznom?

James mosolygott Hsa csipkelődésén.

– Hát, ha egy vacsora velem büntetés a számodra, akkor igen, de nem annak szántam.

– Csak nem randevúra hívsz, James?

– Egy kicsit kikapcsolódhatnánk, lazíthatnánk, nem gondolod?

Hsa összeharapta a száját, nehogy túl gyorsan rávágja az igent. Inkább kérdezett valamit.

– Archer biztatott erre?

– Apa!? Dehogy! – válaszolta James meggyőzően. – Saját kútfőmből merítettem az ötletet. Egyébként, ha már apánál tartunk, volt idő, amikor azt hittem, hogy..., szóval, hogy ti egy pár vagytok.

Hsa nevetett.

– Te tudod a legjobban, hogy Archer szívében csak egyetlen asszony számára volt hely, és az az édesanyád. El sem hiszem, hogy ilyesmi megfordult a fejedben!

– A Braddockok néha kiszámíthatatlan dolgokat tesznek, a fiam erre a legjobb példa – mosolygott James. – De amíg nem kapok tőled kosarat, addig vehetem a hallgatásodat beleegyezésnek, már ami a vacsorameghívást illeti?

Hsa úgy érezte, hogy eljött az idő, hogy megossza Jamesszel az öt marcangoló kétségeket.

– Hivatásos házasságközvetítőként meg kell mondanom neked, nem sok esélyt látok arra, hogy a közöttünk lévő kapcsolat több legyen barátságnál.

– Én azért megpróbálnék vele!

Hsának ismét elakadt a lélegzete, nem tudta hirtelen, mit mondjon. Szerencsére James újból megtörte a kínossá váló csöndet.

– Ám amíg kettőnk lehetőségeit mérlegeled, lássuk, mire jutsz Theával!

– Rendben – rebegette zavarában Hsa. Mire a férfi mosolyogva és biccentve otthagya Hsát, aki a főnöki székében azon tűnődött, hogy most végül is mire mondott igent.

Thea utált vásárolni.

Azt sem tudta, hogyan kell, mivel sem alkalma nem volt rá, sem olyan embert nem ismert, akitől elleshette volna a vásárlás csínját-bínját. Egyébként is az iskolában egyenruhákat hordott, otthon pedig, mivel az volt nagyanyja jelszava, hogy amíg talál ruhát az öreg szekrényekben, addig nem kell újat vásárolni, leginkább anyjáéit viselte. Thea anyja nagy vásárló lehetett, mivel a szekrények dugig voltak drága, kitűnő anyagból

készült holmikkal. Az egyetlen hibájuk az volt, hogy a legújabb modell is legalább negyedszázada kiment a divatból. Ha szökőévenként egyszer mégis vett egyet magának, abban sem volt köszönet, mert hiába volt hölgyhöz illő, nagyanyja alaposan megkritizálta.

Ez is hozzátartozott ahhoz, miért nem szeretett Thea ruhát vásárolni. De a fő ok az volt, hogy sohasem talált magához illőt. Mert sajnos nem volt sem magas, elegáns, és méltóságteljes, ugyanakkor kicsi sem, csinos, bájos. Annyira semmilyen volt a megjelenése, hogy még a legjobb tervező által készített ruhák is úgy álltak rajta, mint tehénen a gatyá. Ezért sokkal könnyebb volt anyja régi dolgait hordania, és úgy tenni, mintha nem érdekelné a divat, az öltözködés.

És most is ugyanaz volt a helyzet. Ainsley csalódott tekintetéből ki tudta olvasni, hogy az a menyasszonyi ruha, sem jobb egy szemernyivel sem az előbbieknél, amelyet most próbált fel. De azért a tükör felé fordult reménykedve, hogy most valami mást pillant meg, és nem azt a jellegtelen valakit, aki ő maga volt.

– Hmm – hangzott Ainsley tapintatos véleménye.

– Talán valami kevésbé fodros jobban állna – vélekedett az eladó.

Thea azt szerette volna javasolni, hogy hagyják a fenébe a vásárlást, és menjenek fagyizni, de nem tette. Ehelyett csak állt, mint Bálám számára, amíg Ainsley és az eladó tovább tanakodott. Tudta, hogy rajta egyetlen ruha sem fog jól állni, itt nincs segítség. Talán más lenne a helyzet, ha igazi menyasszony lenne, de ez nem így volt. Érezte, hogy az egész csak szép álmom, mert Peter úgysem akarja őt igazából feleségül venni, és tudta, hogy a férfi úgyis visszakozik szombatig.

Nem érdekelte, hogy addig már csak két snap van. Sem az, hogy felégetett maga mögött minden hidat, úgy téve, mint aki hisz abban, hogy Peter valóban feleségül veszi. A nagyanyja talán soha többé nem akarja már látni. Thea sokat gondolkozott

mindezen, amióta Peter otthagyta őt Hsa Fairchildnál, biztosítva arról, hogy minden a legnagyobb rendben lesz, amit persze nem hitt el, de jó volt hallania.

Peter egész héten Bostonban dolgozott, a Braddock Építkezési Vállalatnál, ahonnét meglepően sokszor felhívta. Úgy tűnt, Peter biztos benne, Thea örül, hogy valaki kimenekítette abból a nyomasztó házból. És ebben volt is némi igazság. Csak a macskái ne hiányoztak volna annyira!

– Biztos vagyok benne, hogy előbb vagy utóbb találunk valami megfelelőt a kisasszonynak – szolt az eladó.

– Csak arra sajnós nincs időnk – válaszolt Ainsley türelmetlenül. – Még ezt a másik ruhát próbáld fel, Thea, rendben?

Theának volt ideje hozzászoknia, hogy mindig úgy kezelik, mintha ott sem lenne. Ezért értékelte, hogy Ainsley igyekezett bevonni őt a társalgásba, pedig az eladó már régóta úgy kezelte őt, mintha a véleménye nem lenne mérvadó. Bár igazság szerint tényleg nem bánta volna azt sem, ha menyasszonyi ruha nélkül távoznak, csak Ainsley miatt küszködte végig az egészet.

– Meggyőződés, hogy ez jó lesz – jelentette ki Thea, mivel elhatározta, hogy ha törik, ha szakad, nem hajlandó több ruhát felpróbálni.

– Rendben, akkor próbálás nélkül ezt választjuk, és ha még sem felelne meg, visszahozzuk. Vasalja ki, kérem! Braddock úr sofőrje, Bensön, érte jön majd ma délután.

– Jól hallottam, Braddockot mondott? – olvadozott az eladó.

– Igen, Braddock, mint Braddock Vállalatok, mint Braddock-kastély... – válaszolt Ainsley, egy kis elégedettséggel a hangjában –, betűzzem önnek?

– Nem, arra igazán semmi szükség. Ki ne ismerné ezt a nevet? ígérem, minden a legnagyobb rendben lesz – fogadkozott az eladó, majd meglepően készségesen fordult Theához.

– Parancsol még valami mást esetleg, Berenson kisasszony? Egy fátylat talán? Vagy valami csábító fehérműt a nászéjszakára?

Thea majdnem elájult a szó hallatán. Nászéjszaka? Erre még nem is gondolt. Mint ahogy arra sem, mihez kezd, miután Peter lefújja az esküvőt.

Hirtelen nem is értette, mit keres itt. Nem is szeret vásárolni. És különben is minek vásárol menyasszonyi ruhát egy olyan esküvőre, amely úgyszólván csak álom marad.

– Hát itt bujkálsz!

Peter visszafordult irodájának ablakából, és az ajtóban Adamot fedezte fel.

– Mit keresel Bostonban? – kérdezte örömmel, miközben elkönyvelte magában, milyen jót tett a bátyjának a házasság, csak úgy sugárzik a boldogságtól.

– Csak nem gondold, hogy hagyjuk, hogy nélkülünk házasodj meg? Házasság. Peter gyomra összerándult erre a szóra, de ügyelt, hogy a bátyja ne vegye észre ezt, amíg kezét nyújtott neki és megölelte.

– Örülök, hogy itt vagy. Meddig maradtok?

– Majd elválnak – mosolygott sejtelmesen Adam. – Katié babát vár.

– Gratulálok! – veregette meg Peter Adam vállát. – Akkor ez azt jelenti, hogy a hosszúra nyúlt mézesheteknek vége?

– Katie-vel az egész élet olyan, mintha még mindig a mézesheteknél tartanánk. A gyerekek csak hab a tortán.

Peter irigyelte a bátyját, hogy ilyen magabiztos a szerelmében, mint ahogy világéletében irigyelte a bátyja magabiztosságát az élet minden területén.

– De legalább addig a Braddock-kastélyban maradtok, amíg nem születik meg a kis trónörökös?

– Katie még rengeteg helyre szeretne elutazni a szülés előtt, ég az utazási vágytól, de tavasszal visszajövünk, ugyanis Katie, a hagyományokhoz híven azt szeretné, hogy a Braddock-

kastélyban nőjön fel a gyermekünk, Sea Change-ben. Nagypapa is nagyon örülne neki.

Peter érezte, Adam jövetelének igazi célja az, hogy lebeszélje őt a házasságról. Eddig a család minden tagja megpróbálkozott vele, most Adamon volt a sor.

– Milyen érdekes, hogy mind a hárman egy évben nősülünk meg, alig néhány hónap eltéréssel! Pedig egy évvel ezelőtt még megrögzött agglegények voltunk mindhárman! – sóhajtott fel Peter.

– Tényleg érdekes, és a te esetedben, már ne haragudj meg érte, de érthetetlen is.

– Egyáltalán nem érthetetlen. Te el akartad venni Katie-t, Bryce Larát, én pedig Theát. Mi van ebben érthetetlen?

– Ne bolondozz, Peter, te nem akarod elvenni Theát.

– Na, látod, ebben tévedsz, Adam.

– Nem vagy belé szerelmes, hiszen alig ismered.

– Ebben igazad van, de nem tudok, és nem is akarok magyarázkodni sem neked, sem nagyapának, sem apának.

– Jól van, legyél Thea hős lovagja, de legalább ne vedd el! Ez nem oldja meg a gondjait, és rengeteg további nehézség okozója lehet, higgy nekem!

– Én pedig azt hiszem, hogy ez az egyetlen orvosság a bajára, és az egyetlen válasz az engem régóta marcangoló kételyekre. Szombaton feleségül veszem, nem is érdemes erre több szót vesztegetnünk.

Adam kétkedve emelte Peterre tekintetét.

– Jól van, ha tényleg ezt akarod, akkor áldásom rá, és gratulálok. De, kérlek, fontold meg még egyszer!

Peter arra gondolt, hogy most, miután a családja utolsó tagjával is megküzdött, nincs más hátra, mint hogy az esküvő sikerüljön. Bízott benne, hogy Davinia nem rendez majd jelenetet. Bár ez nem vallott volna úrinőre, de Peter úgy érezte, hogy még ez is kitelik tőle.

Thea még mindig a kopogtatásra várakozott, amikor odalent megszólalt a zene.

– Ez a mi jelünk, indulnunk kell, Thea! – nyújtotta át Ainsley az esküvői csokrot biztatóan mosolyogva. – Biztos, hogy nem akarod megnézni magad a tükörben? Olyan jól áll rajtad ez a menyasszonyi ruha!

Thea nemet intett a fejével. Nem akart szembesülni azzal, amit a többiek csak udvariasságból nem mondanak ki. Annyira kedves vele mindenki: Ainsley, Hsa, a Braddock család, Archer, James, Adam, Katié, Lara, Bryce és Peter. Ő a leginkább, de mérget vett volna rá, hogy még a zene előtt bekopogtat hozzá, és közli vele, hogy nagyon sajnálja, de nem veheti feleségül, és hogy ezt biztosan Thea is megérti.

És Thea tényleg megértette volna.

– Mehetünk, Thea? – Ainsley kinyitotta az ajtót, és határozott léptekkel elindult lefelé a lépcsőn.

Theának nem volt más választása, követte.

Minden lépésnél megremegett a lába, ahogy óvatosan szedte a lépcsőfokokat, mivel a túl hosszú ruhában félt, hogy orra esik.

Thea ragaszkodott ahhoz, hogy magán tarthassa vastag keretes szemüvegét, pedig Ainsley célzott rá, hogy most talán nem kellene felvennie. De Theának a szemüveg biztonságot nyújtott.

Azt gondolta, hogy a lépcső alján Peter fogja várni, hogy elmondja neki, tévedés volt az egész. Ehelyett Archer várt rá, hogy a könyvtárszobába kísérje. Thea egyáltalán nem így képzelte el.

Biztos volt benne, hogy Peter megakadályozza a menyegzőt. Vagy ha nem ő, akkor a nagyanyja.

Archer lesegítette az utolsó lépcsőfokokról. Majd ahogy méltóságteljesen elindultak a könyvtárszoba felé, meglátta a rá várakozó esküvői vendégseregletet.

Petert is ott állt a lelkész előtt, egyenesen és sudáran, mint egy szálfá. Idegesen mosolygott Theára. Annyira jóképű volt, hogy Thea levegőt sem kapott. Mindig tudta, hogy remekül öltözködik, de a szmokingjában most egészen ellenállhatatlannak látta. És ez volt a másik ok, amiért ez a házasság nem jöhet létre. Peter Braddockhoz egy gyönyörű szőke bombázó illik. Thea pedig nem volt sem gyönyörű, sem szőke, sem bombázó. Ebből tehát az következett, hogy Peter Braddock nem veheti őt el.

Aztán amint véget ért a zene, azt érezte, hogy Archer átadja a kezét Peternek, aki a lelkész elé áll vele, az pedig kinyitja a könyvet, és megköszörüli a torkát.

– Tisztelt egybegyűltek.

A menyasszonyi csokor megremegett Thea kezében, és egy rózsaszín virágszirom lehullott a perzsaszőnyegre. Thea sokáig bámulta, és arra gondolt, hogy ez a szirm nem volt ilyen meleg, szívélyes szobába való, mint ahogy ő sem.

Ha Peter nem akadályozta meg a házasságukat, akkor a kezébe kell vennie az irányítást, hogy megmentse a fiút egy elhamarkodott döntéstől.

De hogyan tegye ezt meg anélkül, hogy botrányt okozna? Az nem illene hozzá. Kezden el nevetni, és kérdezze meg a vendégektől, hogy ők tényleg komolyan gondolták-e, hogy itt ma esküvő lesz? Vagy rohanjon ki a szobából, mint egy megrémült kislány? Törjön ki zokogásban? Veszítse el az eszméletét?

Még ez a legutóbbi látszott a leginkább kivitelezhetőnek.

– Theodosia Elsinora Grace Berenson – szólta a lelkész kenetteljesen –, elfogadod-e törvényes férjedül az itt jelen lévő Peter Braddockot?

Nem volt több ideje. Felnézett Peterre, és összegyűjtött annyi bátorságot, amennyit soha sem hitt, hogy van benne, és így válaszolt.

– Nem. Sajnálom, Peter, nem tehetem.

Aztán, bár kicsit később, mint tervezte, tényleg elájult.

7. FEJEZET

– Thea, ébresztő, kérlek szépen, nyisd ki a szemed! – Peter szelíd szavai ébresztették a jóleső öntudatlanságból.

Pislogva nyitotta ki a szemét. Peter mellette ült, kezét a lány feje alá téve, zöld szemében még ott ült az ijedtség.

– Mi történt? – kérdezte Thea elhaló hangon.

– Elájultál, miután értésére adtad mindenkinek, hogy nem jöhetsz hozzám.

– Tényleg – hunyta le a lány a szemét egy pillanatra, most már mindenre tisztán emlékezve. – Hol vagyok?

– Felhoztalak a hálószobámba.

Most vette csak észre, hogy a férfi ágyán fekszik. Érezte, ahogy a férfi teste az övéhez simul, amint fölé hajolva gyengéden tartja kezében a fejét.

– A vendégek elmentek már?

– Hogy elmentek-e? Ne viccelj! Odalent várnak arra, hogy jobban legyél, és folytathassuk a szertartást.

Thea az ajkába harapott, és ideges mozdulattal az orrához kapott, hogy fentebb tolja a szemüvegét. Riadtan vette észre, hogy az egyetlen fedezéke, a szemüvege, amely mögé olyan jó volt elbújni, nincs rajta. – Hol a szemüvegem?

– Az éjjeliszekrényen – felelte a férfi –, odakészítettem neked, utólagos en-gedelmeddel.

A lány hirtelen azt sem tudta, hogy megköszönje-e, avagy visszakérje.

– Jobban vagy már, ne hívjak orvost?

– Ne! – rázta a fejét Thea, és közben érezte a férfi simogató ujjait a haján. Egyszerre kívánta, hogy vegye el onnan a kezét, és azt, hogy bárcsak örökre otthagyná. – Már jól vagyok, csak egy kicsit ideges.

– Ez egyáltalán nem csoda, tekintve a körülményeket. Hidd el, én is az vagyok! – mosolygott rá Peter olyan melegen, mint a napsütés.

Minden bizonnyal Peter a leghelyesebb vőlegény a világon, de akkor sem engedheti meg neki, hogy elvegye.

– Nem házasodhatunk össze, Peter.

– Nézd, Thea – búgta a férfi megnyugtató hangon, amint kivette kezét a lány feje alól –, tudom, hogy nem éppen így képzelted el az esküvődet, de én valóban feleségül akarlak venni. Ki kell hogy mentsen valaki a nagyanyád elnyomása alól, mielőtt végleg megfulladsz. Én tudok neked segíteni ebben. És szeretnék is, őszintén mondom. Úgy érzem, helyesen cselekszem, és hidd el, egész életemben erre a lehetőségre vártam. És semmit sem akarok jobban, mint rajtad segíteni.

Nem éppen ezek a szavak voltak azok, amelyeket egy menyasszony szívesen hall az esküvője előtt, de egy olyan lánynak, mit Thea, aki nem is remélte, hogy valaki feleségül akarja majd venni, azt meg főképp nem, hogy egy ilyen jóvágású férfi, ezek felértek a legszebb szerelmes szavakkal és hűségeskükkal. Theát levette a lábáról a férfi nemes gesztusa, az őszinteség, ahogy mindezeket elmondta, és a hite abban, hogy jót tesz. De leginkább az tetszett neki, hogy a férfi méltónak tartja őt rá, hogy áldozatot hozzon érte.

– Kérlek, Peter, ne akard ezt! Nem lenne valódi házasság.

– Az lesz, aminek te akarsz. Ez esély arra, hogy mostantól minden a te akaratodon múljon, és nem másén. Senki sem mondja meg többé neked, hogyan viselkedj, mit tegyél, mit erez. Nem kell hozzám kötnöd az életed. Nem kell, hogy a kedvemben járj. Nem kell félned többé senkitől. Azt az életet választod, amelyiket te akarsz. Szeretném ezt megadni neked. Tudom, hogy egy kicsit nehéz megérteni, de ez nekem is fontos. Ugyanis egyszer régen volt valaki, akit nagyon szerettem. Hasonló helyzetben volt, mint te. Neki még nem állt hatalmában segíteni, de most már van erőm hozzá. Így

szeretném jóvátenni az akkori mulasztásomat. Engedd meg, hogy segítsek neked!

Theától eddig még senki sem kérdezte meg, mit szeretne. Szeretne-e egy másik életet, mint ez a jelenlegi. Annyira, de annyira csábító volt a férfi ajánlata, hogy hajlott rá, hogy elfogadja, még ha továbbra sem értette tisztán, miért akarja a férfi a nyakába venni az ő gondjait, miért akarja feleségül venni.

Feleségül venni.

Még a szavak is zenéltek..., akár egy szárnyaló ária hangjai, amelyek egyszerre fájdalmasak és örömmel telik. Annyira könnyű lett volna igent mondani, és hagyni, hogy a férfi segítsen neki ahelyett, hogy a saját hajánál fogva húzná ki magát a csávából.

– Értsd meg, Peter, nem tehetem...- Ám szavait valami puffanás szakította félbe, mintha valami az ágyra ugrott volna.

– Ettől tartottam! Csak az esküvő után szerettem volna odaadni, meglepetésként, de Ally, szokása szerint, máshogy döntött – szólt Peter, majd felnyalabolta a macskát, és Thea keblére tette. A macska elkezdte Theát nyalogatni, és úgy dorombolt, mint egy kis kályha.

– Ally! Megmentetted nekem Allyt! – nézett a lány hálás szemmel Peterre.

– Igazság szerint az összes macskát megmentettem, de mielőtt hosszadalmas hálálkodásba fognál, hadd fűzzem hozzá, hogy nem egyedül tettem, belső segítségem is volt.

– Monroe és Sadie kicsempészte neked őket!

– Valahogy úgy. A többi cica még meg van illetődve az új helytől, és nem hiszem, hogy még egy ideig előmerészkedne.

– Köszönöm, Peter – mondta Thea, a könnyeit nyelve.

– Örülök, hogy segíthettem – válaszolta Peter, és Thea látta rajta, hogy őszintén mondja. Thea úgy érezte, ezért a tettéért örökké szeretni fogja.

– Peter... – kezdte volna, de dulakodás hangjai ütötték meg a fülét az ajtó előtt.

– Ne kísérgessen engem, mit képzelsz! Ha bejelent, ha nem, én akkor is látni fogom az unokámat.

Az ajtó kinyílt és Abbot, a komornyik jelent meg elég zaklatott állapotban. – Sajnálom, Mr. Braddock, de Mrs. Carey látni akarja az...

– Thea! – nyomult be a komornyik mellett Davinia. – Mi történt veled? Theát hirtelen büntudat öntötte el, és Peter segítségével megpróbált felülni az ágyban.

– Örülök, hogy el tudott jönni Mrs. Carey. Thea elszédült egy kicsit, de már jól van.

– Férjhez mentél már, vagy megjött a jobbik eszed? – kérdezte élesen Davinia.

– Nem – préselte ki magából a szót Thea.

– Még nem – helyesbített Peter, amint óva átölelte Theát. – Épp lefelé készülünk, hogy folytassuk a ceremóniát, amikor kopogtattak.

Davinia nem szólt semmit, hanem összehúzott szemmel Allyt nézte, amint leugrik az ágyról, és Peter lábához dörgölődzik kéjesen.

– Hogy kerül ide ez az állat? Világosan megmondtam Monroe-nak, hogy az összes macskát hajítsa ki. Ne is lássam őket többé!

– De nekünk Monroe-val jobb ötletünk támadt – szorította meg Peter bátorítóan Thea kezét, aki nem akart hinni a fülének: nem hitte volna, hogy a nagyanyja ilyen szívtelen, és kidobta volna a kedvenc macskáit.

– Thea és én örülünk neki, hogy jelenlétével megtiszteli az esküvönket. Abbot megmutatja az utat a könyvtárszobába, ahol percekben belül megesküszünk.

Davinia meg sem hallotta Petert.

– Thea, ha hazajössz most velem, hozhatod azokat a dögöket is. Gyere, Monroe lent vár a kocsival!

Thea a nagyanyjára nézett. Hogyan is mehetne vissza? Hogyan is maradhatna itt? Egyik lehetőség sem kecsegtette túlságosan.

– Mit szeretnél Thea? – kérdezte Peter megértően.

Amint Peter felé fordult egy pillanatra véletlenül meglátta magát a tükörben. De el sem akarta hinni, hogy akit lát, az ő. Becsukta a szemét, majd újra kinyitotta, de a kép nem változott. Egy vonzó hölgyet látott, akin úgy állt a menyasszonyi ruha, mintha ráöntötték volna. Kidomborította testének csábító körvonalait, amelyeket mindig fiúsnak hitt.

– Gyere, Thea, rád várok, hagyjuk itt ezt az egészet! – siettetette Davinia.

– Nem – mondta határozottan a lány, aki ezzel a válaszával amellet a tükörben látott nő mellett döntött, aki ha nem is volt szépségkirálynő, de mindenesetre magabiztosnak tűnt, olyannak, aki képes saját maga irányítani a sorsát.

Ekkor határozta el, hogy hozzámegy Peterhez, mert rájött, a férfinak szüksége van arra, hogy megmenthesse őt.

– Hozzámegyek Peterhez – mondta olyan magabiztosan, hogy Peter csak ámult –, reméljük, itt maradsz a szertartás alatt, de ha nem, azt is túléljük. Ugye, Peter?

– Persze – szorította meg a férfi a kezét. – Abbot, kérem, szóljon a nagyapámnak, hogy perceken belül lent leszünk, és folytathatjuk az esküvőt.

– Igen, uram! – engedelmeskedett Abbot, majd udvariasan Daviniához fordult:

– Kérem, kövessen, Mrs. Carey!

– Peter, te nem vagy méltó az unokám kezére, nálad sokkal jobbat érdemel – mondta még búcsúzásképpen Davinia.

– Thea megérdemli, hogy választhasson, és engem választott.

Davinia válaszul mindkettejüknek háttal fordított, és fújtatva kirobogott.

Thea térde remegni kezdett az izgalomtól, aztán megpróbálta összeszedni magát, és csodák csodája, a remegés abbamaradt. Büszkén felemelte a fejét. Tartott tőle, hogy Peter megkérdezi, milyen rejtett erőforrásból merítette mindezt a bátorságot, de erre még ő maga sem tudta a választ. Peter azonban csak arra hívta fel a figyelmét, hogy ne feledkezzen meg a szemüvegéről.

– Köszönöm, Peter, de nincs rá szükségem többé.

– És most csókoljátok meg egymást! – fejezte be a szertartást a pap.

Erre a pillanatra az elmúlt örült hét során Peter többet gondolt, mint az összes többire. Mi lesz, ha meg kell csókolnia Theát? Hogyan csókolja meg? Adjon egy szűzies pusztit a szájára, vagy ami még barátságosabb lenne, az arcára? Melyikben nem sértődne meg? Végül is amellettt döntött, hogy a legjobb lesz, ha egyszerűen megöleli. De most, hogy eljött anagy pillanat, érezte, hogy ezek közül egyik sem illene ide igazán. Meg kell csókolnia újdonsült aráját. Méghozzá igazán.

Így hát Thea vállára tette kezét, maga felé fordította, majd lehajolt és megcsókolta Thea bársonyos ajkát, amely legnagyobb meglepetésére lágyan és mohón viszonzta a csókját. Peter már sok lánnyal csókolózott életében, de még egyikőjük sem csókolta annyira odaadóan, akkora hittel, mint Thea, még egyik sem adta bele ennyire az egész testét-lelkét. A lány odaadóan csüggött a fiú ajkán. Thea csókja olyan új, még ismeretlen érzéseket ébresztett Peter testében és lelkében, amelyekre nem is számított. Szerette volna minél tovább csókolni a lányt, de a vendégek és ráadásul Thea nagyanyja nézte őket, és erről sem ő, sem Thea sem tudott elfeledkezni.

A férfi felegyenesedett, kezét továbbra is Thea vállán hagyva, és átszellemülten a lányra mosolygott, amire Thea egy remegő sóhajjal felelt.

– Isten hozta Mrs. Braddock! – mondta Peter tréfásan, de már meg is bánta, miután észrevette, hogy Thea elsápad e szavak hallatán.

– Ne aggódj, Thea! Minden rendben – nyugtatta meg, és, hogy teljes legyen a hatás másodszer is gyengéden megcsókolta.

Semmi kedvük nem volt abbahagyni, de az a kis rosszcson Calvin türelmetlenül rájuk kiáltott.

– Hagyjátok már abba a csókolózást, Peter bácsi, és együk meg inkább a tortát!

Ezen aztán mindenki nevetett... kivéve Daviniát. És az unokáját.

– Nagyon boldoggá tettél, Hsa! – mosolygott Archer, amint Hsa leült a mellette lévő karosszékbe.

– Azt is tudom, hogy miért – hajolt Archerhez a nő. – Láttad, hogy Davinia is kinézte magának ezt a széket, és örülsz, hogy én foglaltam el előbb.

– Többek közt ezért is. Meg kell hagyni, Davinia nem valami üdítő társaság. Egyébként jobban viselkedett ma délután, mint arra bárki is számított.

– Hogyan mondhatasz ilyet, Archer? Senkihez nem volt egy jó szava, és Thea helyzetét sem könnyítette meg a jelenlétével. Nem is értem, miért jött el, azt meg főleg nem, miért marad ilyen sokáig.

Ahogy Archer elnézte a felhúzott orral, magányosan üldögélő Daviniát, valamiféle szánalom ébredt benne. Talán fél hazamenni a kongóan üres házba.

– Mindezt csak magának köszönheti – fakadt ki Hsa –, de inkább beszéljünk valami szívderítőbb dologról! Mondjuk arról, hogy a Braddock-házat hamarosan meglátogatja a gólya.

– Igen, ezt is neked köszönhetem – szólt, miközben önfeledten társalgó unokáit figyelte, fiatal és vonzó feleségükkel az oldalukon. Peter, ha nem is tűnt szerelmesnek, mindenesetre boldognak látszott. El sem lehetett mozdítani

Thea mellől, egészen belejött az új, védelmező szerepkörbe. Archer csak azon csodálkozott, hogy az unokája nem veszi észre, amit a vak is lát: Thea fülig szerelmes belé. De majd ráeszmél, ha itt lesz az ideje. Archer a lelke mélyén érezte, hogy unokája jól döntött.

– Tudod, kedves Hsa, ha valaki egy évvel ezelőtt azt mondja nekem, hogy a három unokám közül legalább egy is megnősül egy éven belül, kinevetem. Erre te három emlékezetes esküvőt varázsoltál nekem.

– Csak kettő emlékezeteset, erre a harmadikra nem vagyok büszke.

– Pedig az lehetnél. Jót tett mindkét fiatallal. Petert még sohasem láttam ilyen büszkének, és Theát sem ilyen bizakodónak és ilyen szépnek. Szinte kivirult.

– Ne sajátítsd ki magadnak ezt a szép hölgyet, apa – lépett melléjük James –, hadd beszélgessek egy kicsit én is veled!

– Arról nem én tehetek, ha nem tudod felhívni magadra egy hölgy figyelmét, és így inkább engem választ. Éppen Hsa házasságszerzői sikereiről beszélgettünk. Szerintem nem ártana igénybe vened a szolgáltatásait, hátha talál neked is valakit.

– Még megfontolom, apa. Tudom, hogy itt a teremben is láthatunk legalább két boldog párt, akit neki sikerült összehoznia.

– Három boldog párt – javította ki Hsa, valami összetéveszthetetlen csillogással a tekintetében, izgatott pírral az arcán, és kacérsággal a szemében, amiből Archer arra következtethetett, hogy még bármi lehet James és Hsa között. Lám, ő sem rossz házasságközvetítő. Elégedetten szájához emelte a poharát, és küldött egy sóhajt az ég felé.

– A három unokánk már megtalálta a párját, és úgy látom, hogy a fiunk is közel van hozzá, Janey.

– Remélem, tetszeni fog az új szobád – nyitotta ki Peter az ajtót, majd felkapcsolta az ágy fölötti lámpákat. A helyiség megtelt aranyszínű fénnel, amely még otthonosabbá tette a

szobát, mint a nappali fény. – Megkértem a házvezetőnőnket, hogy csinosítsa ki neked, de a tapétát és a berendezési tárgyakat én választottam – feszengett Peter. – Nem pont olyan, mint Grace-házbeli padlásszobád, de remélem, hogy otthonosan fogod magad itt érezni.

– Köszönöm – suttogta Thea alig hallhatóan.

A helyzet még a vártnál is kínosabb volt. El sem tudta képzelni, mit mondjon saját feleségének a nászéjszakájukon. Eddig minden olyan romantikus volt, mint egy lovagregényben, a házasság olyan kézenfekvő gyógyírként kínálkozott Thea minden gondjárabajára, de most együttélésük első percei máris újabb gondokat vetettek fel.

– Gondoltam, hogy szereted a magányt, ezért választottam ki neked ezt a szobát, amelyik a legtávolabb esik a család többi tagjának szobájától. – Legszívesebben elharapta volna a nyelvét, amint ezt kimondta. Mert ez úgy hangzott, mintha Theát nem tartaná a családjuk tagjának, illetve mintha minden vágya az lenne, hogy Theát olyan messze tudja a hálószobájától, amennyire csak lehetséges. Peter érezte, hogy összevissza beszél. Ideges volt, mivel most tudatosodott benne, hogy ő és Thea mától kezdve férj és feleség.

– Azt hiszem, jobb lenne, ha eltekintenénk a nászúttól. A családban úgy is mindenki tisztában van a házasságunk előzményeivel – folytatta a sületlenségek összehordását –, tudod, most a munkámat sem hagyhatom ott, be kell mennem minden nap Bostonba, de esténként hazajövök.

– Értem, Peter – nézett rá Thea meleg, barna szemével. Peter ettől, ha lehet, még rosszabbul érezte magát.

– Tudod, ennek az új munkának én vagyok a vezető építész. Ha egy kicsivel később esküdtünk volna meg, akkor nyugodtan elmehettünk volna nászútra.

– Értem – ismételte Thea csendesen, idegességében a tincseit babrálva. – Nem is számítottam nászútra, mert tudom, hogy ez a házasság... nem igazi. – Thea dióhéjban

összefoglalta mindazt, ami a házasságukat valóban jellemezte.
– Nem kell magyarázkodnod, a szoba nagyon barátságos, biztosan jól megleszek itt a macskáimmal.

Peternek kiszáradt a szája a lelkiismeret-furdalástól, egyrészt azért, mert Thea úgy érezheti, hogy az egész házasságból csak egy magányos szoba jut neki, másrészt amiatt, hogy egészen eddig a pillanatig, bizony, valójában Peter sem gondolta másképpen.

– Meg kellett volna jobban beszélünk, én nem akartam neked...

– Ó, Peter, tetszik a tapéta, a berendezés, ha megkérdeztél volna, sem választok mást.

– Most nem a szoba berendezéséről beszélek, bár arról is meg kellett volna kérdezniem, hanem a házasságról, arról, hogy utána vajon akarsz-e itt élni... egyedül.

Thea felemelte a fejét és Peterre tekintett.

– Nem kell hogy sajnálatot érezz miattam, Peter. És ne ígérj olyasmit, amit nem fogsz teljesíteni úgysem!

Ezen Peternek mosolyognia kellett. Vajon mit kérhetne a lány, amit nem tudna megadni?

– Ha szeretnéd, itt maradok veled, csak egy szavadba kerül. Kártyázhatunk, megmutathatod, hogyan kell rajzolni, vagy labdázhatunk Allyvel. Nincs semmi okod rá, hogy egyedül maradj ma éjszaka, ha nem akarsz.

A lány izgatottan markölszta a paplant, majd nyelt egy nagyot.

– Nem akarok egyedül maradni, de...

– Nagyszerű – vágott közbe bátorítólag Peter, jelezve, hogy bármiben számíthat rá –, maradok, és majd...

– De... – vette át Thea újra a szót, szemében félénk tüzekkel, amelyektől Peter szíve is hevesebben kezdett dobogni –, ha maradsz, én nem kártyázni szeretnék, vagy a macskával játszani, hanem... – Itt Thea szünetet tartott, és megint nyelt egy nagyot mielőtt folytatta. – ...igazi nászéjszakát szeretnék.

Peternek lehervadt a mosoly az arcáról. Az első gondolata az volt, hogy kerekelt old, de aztán ráébredt, hogy hat lóval sem lehetne innen elvontatni. Igazi nászéjszaka... Biztosan nem azt érti alatta, amire ő gondol. De mi mást érthetne? Amilyen ártatlan, biztosan nem tudja, valójában mit is kér – gondolkozott Peter.

– Thea, te nem akarhatod azt, amire én gondolok – jelentette ki Peter, ügyelve arra, hogy hangja ne legyen kioktató, vagy bántó.

Thea, mint egy leszidott gyerek, lehajtotta a fejét. De kitért a kitért továbbra is kérése mellett.

– Pedig én azt akarom, Peter.

– Nem szeretném, ha azt hinnéd, elvárom tőled, hogy felajánld magad.

– Nem hiszem azt, Peter, tudom, hogy a szex meg sem fordult még a fejedben, vagyis – helyesbített Thea szellemesen – velem kapcsolatban nem.

Ha Peternek eddig tényleg nem fordult volna meg a fejében, most annál inkább. És a teste égett a vágytól, hogy bizonyítsa. De nem tehetette. Thea nem tudhatja, mit kér tőle.

– Thea, a szex az bonyolult dolog, és neked őrizned kéne magad...

– Őriznem magam? Ne nevetess! Kinek? A nagy önek? Egy másik nászéjszakára? Mintha olyan sok esélyem lenne erre. És különben is – fordult vissza elszántan –, tudom, mit kérek. Ti azt hiszitek rólam, hogy még szűz vagyok, de én már... nem vagyok az.

Peter úgy érezte, mintha gyomorszájon vágták volna. Különböző érzések kavargtak benne: a hitetlenkedés, a csalódottság, és érdekes módon a megnyugvás érzése.

– Tudom, csodálkozol rajta, hogy volt olyan férfi, aki rám fanyalodott, de tudod, a kollégiumban szereztem néhány tapasztalatot.

– Boldogan hallom – mondta Peter. Mi az ördögöt tudott volna erre válaszolni?

– Az ilyesmiket nem írja meg haza az ember. Valójában elég szörnyen sikerült. Vagyis a fiú kedves volt. Legalábbis kezdetben, de aztán később... miután megtörtént a dolog, rá kellett ébrednem, hogy az egész csak egy hülye diáktrefa volt.

Peternek ökölbe szorult a keze. Hallott már ilyesmiről az egyetemen. A fiúk elcsábítják a legkevésbé vonzó lányt, akit találnak, majd aztán megosztják tapasztalataikat a többi érzéketlen, faragatlan tökfilkóval. Sajnos akadtak még a földön a nevelőapjához hasonló kegyetlen alakok, akik közül az egyik épp Thea érzékeny szívét törte össze. Petert tehetetlen düh öntötte el.

– Ha akard, megkeresem neked, és péppé verem.

– Tudom, Peter, hogy megtennéd, de nekem kellett volna jelentenem annak idején. Nem tettem, mert szégyelltem magam a történetek miatt. Tudhattam volna, hogy egy olyan helyes, kedves fiú nem akarhat engem igazából.

– Thea, hogyan hívhatod azt az alakot kedves fiúnak?! Az egy gazfickó volt!

– Mindegy – sóhajtotta a lány –, felejtjük el az egészet! Már bánom, hogy nászéjszakát kértem tőled, és ilyen kellemetlen helyzetbe hoztalak. – Thea leroskadt az ágyra. – Menj el, kérlek, Ally jó társaság lesz nekem!

De Peter nem hagyhatta úgy ott a lányt, hogy azt hiszi, nem kívánhatja meg őt egyetlen férfi sem. Mert ez nem volt igaz. Erre ő az élő példa. Ő kívánta a lányt. Ezt a délutáni csók óta tudta. Igaz, hogy Thea nem volt az esete, és nem szerelmes belé, de vonzódik hozzá. És semmire sem vágyott jobban, mint hogy megmutassa a lánynak, milyen egy igazi szeretkezés.

De mielőtt még ezt az egészet végiggondolta volna, már a lány előtt termett, hogy folytassák a délután megízlelt csókolózást.

– Peter, kérlek, ne tedd ezt, ha csak sajnálatból teszed! – sóhajtott a Thea.

– Biztosíthatlak, hogy a szájalom meg sem fordult a fejemben veled kapcsolatban. – Peter most már nem igyekezett elrejtetni az ágaskodó vágyat, amelyet hamarosan a lány is megérez, amint egymáshoz simulnak. – Csak ellenállhatatlan vágyat érzek, hogy szeretkezzek a feleségemmel.

A lány kétkedve fürkészte Peter arcát.

Peter tudta, egyetlen módja van, hogy bebizonyítsa, nem hazudik. Így magához szorította a lányt, és forrón megcsókolta.

8. FEJEZET

Thea egyáltalán nem számított rá, hogy Peter átkarolja. Hogy megcsókolja. Hogy nem utasítja vissza. Nem is remélte, hogy forró ölelés lesz a férfi válasza. Ki hitte volna, hogy beleegyezik a nászéjszakába? Az egész csak azért mondta, hogy Peter ne kezelje úgy, mint egy gyereket, akivel ott kell lenni, amíg el nem alszik. Meg azért, hogy bebizonyítsa magának, Peter csak még egy jóképű fiú az életében, aki egyáltalán nem vágyik rá.

És most a férfi ajka az ő ajkát becézi, mintha cáfolni akarná Thea kételkedését. A karja úgy szorította, mintha soha nem akarná elengedni. És közben olyan finoman cirógatja, mint egy féltett kincset.

Theát elvarázsolta a férfi kedvessége és a saját testében felébredő vágytól. Már nem is tudta, mire számított, de most kimondhatatlannal boldog volt, hogy így alakult. Ha most Peter ráébredne hirtelen, hogy mit tesz, és főleg, hogy kivel, és ellökné magától, ő már akkor is hálás lenne a sorsnak azért a percért, amikor olyan tüzesen megcsókolta. Nem törődött semmi mással, csak azzal, hogy a férfi valóban akarja.

Peter kívánja őt.

Minden érzékét betöltötte, ahogy Peter ajka az övére tapadt, és belefeledkezett a csókba, amely édes volt, mint a méz. Soha nem képzelte, hogy egyszerre ennyi minden lehet egy csókban, és hogy ilyen megnevezhetetlen vágyakat ébreszt fel benne. Elhatározta, hogy igyekszik kiélvezni a perc minden örömét. A férfi szorosán ölelte, a szíve összevissza vert, és a tenyere alatt ott érezte Peter szívének vad lüktetését.

Mindent át akart élni, hogy jól az emlékeibe vesse. Szeretett volna e pillanatok minden egyes részletére emlékezni, amikor magányos lesz megint, és csak az emlékeinek él. Félénken a férfi nyaka köré fonta a karját, majd finoman szétnyitotta az ajkát, és várta, hogy mi következik. Peter erre még éhesebben ölelte, és a nyelvét mélyen a lány szájába csúsztatta, és ami eddig finom becézgetés volt, most átfordult vad érzékiségbe.

Thea el sem tudta képzelni, hogy ilyen vágyak ébredhetnek a testében. Még soha nem érintették meg így, nem is gondolta, hogy a vágy ennyire édesen fájó tud lenni. Mindig úgy gondolta, hogy a szeretkezés olyan, mint a mélységbe vetni magunkat, ugrás, aztán gyors zuhanás a beteljesülés felé. Az ő legelső ugrása az érzékiségbe gyors volt, és beteljesületlen, és csalódást érzett miatta. De ez most Peterrel egészen más volt. Peter úgy ölelte, ahogy Thea megálmodta, és mindent megtett, hogy felejthetetlen emléket szerezzen neki.

Thea is visszacsókolt, és mivel arra számított, hogy ez az utolsó esélye, igyekezett teljes mértékben kihasználni, megismerni a férfi minden egyes porcikáját.

Peter engedett a szorításán, és a szája helyett most Thea arcát borította el csókokkal, aztán a fülcimpáit és a nyakát. Minden egyes érintés új volt, és ismeretlen tüzeket ébresztett a lányban. Szerette volna, ha a férfi soha nem hagyja abba a becézgetést, a szeretkezést.

Peter végigcsókolta a lány vállát, majd vadul a hajába túrt. Thea feladta, hogy mindenre figyeljen, és engedte, hogy a benne lobogó tűz elszabaduljon. Még soha nem érzett

egyszerre ennyi jót. Nappalok és éjszakák, tűz és eső, mindmind valahogy benne volt a férfi csókjában. Magában kérte az isteneket, hogy bárcsak még nagyon sokáig tartana ez az érzés.

Thea ujjai a férfi izmos válláról Peter arcára vándoroltak.

– Ó, Peter! – nyögte, csak, hogy a nyelvén érezze a férfi nevét, és hogy örökre a szívébe vesse.

– Drága Thea! – viszonzta Peter, de közben kérdően nézett a lányra. – Biztosan akarod, hogy folytassuk?

– Igen, tiszta szívemből. Kérlek, mutasd meg nekem, hogy mi a szerelem!

Azután Peter megfogta Thea kezét, és szenvedélyesen megcsókolta a csuklóját, s közben kényszerítette Theát, hogy a szemébe nézzen. Mintha Theának esze ágában lett volna máshová nézni, és nem érte volna be azzal, ha egész életében Peter szemébe nézhet. – A szemed olyan fekete, mint az ében, vagy mint az éjszaka. – Peter nem állta meg, hogy ne tegye szóvá ezt a felfedezését. – Eddig azért nem vettem észre, mert elrejtetted őket a szemüveged mögé. És a testedet is elrejtetted.

A lány bólintott, mert mindkettő igaz volt.

– Miért rejtetted őket eddig, mondd?

De Thea nem tudott válaszolni, meg sem tudott szólalni, nem tudta elmondani, hogy azért, mert attól tartott, hogy nem sok néznivaló van rajtuk.

– Ne rejtőzz el előlem, Thea! Ne félj! Hadd faljalak fel a szememmel is ma éjjel!

A lány elhatározta, hogy megteszi, bár még mindig tartott tőle, hogy Peter csalódnai fog.

De valahonnét olyan bátorságot merített már több alkalommal is a mai nap során, hogy úgy érezte, ez sem lesz számára akadály.

– Mindent megteszek, amit csak, kérsz, Peter... Szeretnék boldoggá tenni. A férfi megsimogatta Thea arcát, és a fejét rázta.

– Nem, Thea, ma éjjel én teszek boldoggá téged. – Lehajolt, hogy újra ösz-szeforrjon az ajkuk. Thea is igyekezett viszonzni a csókot, kinyitotta a száját, hogy a férfi még mélyebben csókolja. Thea nyelvével végigsimogatta a férfi száját, majd szomjasan szívni kezdte Peter ajkát. A férfi halkán felnyögött. Theának forrt a vére, érezte, hogy mennyire éhezik a férfitra, és ha most nem kapja meg, belehal.

A férfi keze végigcsúszott a lány nyakán, le a melléig, aztán benyúlt a ruhája alá, és simogatni kezdte. Thea beleborzongott, ahogy megfeszült a mellbimbója. Arra vágyott, hogy a férfi keze tépje le róla a menyasszonyi ruhát, hogy azzal együtt lehulljanak róla a gátlásai is. Le akart meztelenedni a férfi előtt testileg-lelkileg. Erezni akarta a férfi testét, és vágyott rá, hogy magába fogadja.

De ahogy erősödött benne a vágy, érzékelte, hogy a férfi kihúzza a kezét a ruhája alól, és felé fordul.

– Nem szeretném széttépni a ruhádat? – Ezt Thea egyáltalán nem bánta volna, de mielőtt megszólalt volna, a férfi elkezdte kigombolni a menyasszonyi ruhát. Majd a hűvös selyem lecsúszott a testéről, végig a vállán, a mellén, a csípőjén, le a lábához, fehér halomba gyűlve, mint a holdfény. A férfi szája és nyelve bekalandozta Thea nyakát, tarkóját, fülét és vállát, hogy a lány majd elolvadt a gyönyörűségtől.

– Egy pillanat – suttozta a férfi Thea fülébe. És máris elindult. Thea megijedt, hogy a férfi itt akarja hagyni. De csak az ajtót zárta kulcsra, s közben Theára mosolygott. Thea ismét meggyőződhetett róla, hogy Peter milyen vonzó férfi, és egy kicsit ismét félni kezdett, hogy ő nem méltó hozzá. Peter elkezdett kibújni a ruháiból, levette a zakóját, a nadrágját, a cipőjét, a zokniját, majd ingét izmos mellkasán félig kigombolva Thea elé állt.

Thea nyelt egyet, most tudatosodott benne, hogy itt áll szemben a férfival melltartóban és egy kis csipkebugyiban. Az első gondolata az volt, hogy hálás lehet Ainsleynek, aki

rábeszélte, hogy ilyen izgató fehérműt vegyen fel a nász-éjszakára. A második gondolata az volt, hogy talán mégsem baj, hogy nem kapcsolták le a villanyt, mert a férfi szemében valami csodálatfélét fedezett fel, ahogy ránézett a lányra.

– Segítenél levenni az inget? – kérdezte Peter mosolyogva, amitől a lány vérnyomása még feljebb szökött.

Nem tudott megszólalni. Kapkodva lélegzett, amint benyúlt a férfi inge alá, és megérezte tenyerével a férfi forró bőrét, és az ing hűvös, selymes szövetét. Innen már nem volt visszaút. Ösztönösen lehúzta Peterről az inget, és szinte felfalta tekintetével Peter férfias idomait, miközben keze továbbbarangolt izmos, szőrös mellkasán.

– Ó! – szakadt ki belőle a sóhaj.

Peter félrehúzta a melltartót, és megcirógatta a lány keblét, újabb vágyakat ébresztve Theában.

– Gyönyörű a tested, Thea! – A lányt büszkeség töltötte el a férfi elismerő szavai hallatán.

– Légy az enyém! – súgta Peter.

Theát boldoggá tette a tudat, hogy a férfi ennyire kívánja.

– Én is csak erre vágyom – mondta Thea, és végigcsókolta a férfi mellkasát, mellbimbóit, nyakát, vállát és az arcát. Kényeztette az ajkával és az ujjaival.

A fiú levette a melltartót a lányról, és rámosolygott.

– Gyönyörű a melled, Thea. – A lány szívét megint megmelengette a dicséret, és bár maga sem tudta, honnan merítette a bátorságot, kibújt a bugyijából. Arra gondolt, hogy milyen gyönyörűség lenne, ha férfit is ő szabadíthatná meg az alsójától, de ettől az inába szállt a bátorsága, és Peternek ezt magának kellett megtennie.

Peter magához húzta és csókolta, ahol érte. Majd a karjába vette, és az ágyra fektette. Thea tudta, hogy a férfi úgy fog szeretkezni vele, ahogy eddig még egy nővel sem tette. Tudta, hogy Peter a nászéjszakát a lehető legszenvedélyesebbe varázsolja, és ő is igyekszik mindezt meghálálni azzal, hogy a

férfinak adja a szívét, az életét, a szerelmét, mindenét, ami ehhez a boldogsághoz képest szerény ellenszolgáltatásnak tűnt.

Peter éberen feküdt az édesdeden alvó Thea mellett.

Sokáig meghitten beszélgettek. Vagyis inkább Thea csacsogott: először harapófogóval kellett kihúzni belőle a szavakat, mert szokatlan volt számára a helyzet, hogy valakit érdekel, amit mond. Aztán megeredt a nyelve, és csapongva beszélt az állatkáiról, a fára mászásról, a napról, amikor rajzolni kezdett, minden apróságról, ami eddig az életét jelentette, mindaddig, amíg álomba nem merült, olyan hirtelen, mint egy kisgyerek a hosszú nap végén.

Peter virrasztott, nézte ezt a kis kócos, különös lényt, akit megmentett és feleségül vett. Nem egészen tudta magának megmagyarázni, miért érzett akkora elégedettséget, hiszen rengeteg gond tornyosodott előttük. Daviniát még nem győzte le. Jó néhány kísérletet fog még tenni, hogy visszaszerezze az unokáját. De Peter eltökélte, hogy megvédi a feleségét. Amíg ő él, addig Theának nem kell visszamennie abba a szeretet nélküli házba. Thea sokkal jobb életet érdemelt, önálló életet, amelyet az ő segítségével el is tud érn.

Nem is számított rá, hogy a nászéjszakájuk ilyen remekül sikerül. Szeretkeztek. Többször is, amíg el nem teltek a gyönyörűségtől. Thea az érzékek iskolájában nagyon lelkes tanítványnak bizonyult.

Peter tudta, hogy ennek a házasságnak hamarosan véget kell vetnie, de remélte, hogy rövid frigyüknek meglesz az eredménye. Bízott benne, Theának elég magabiztosságot ad ahhoz, hogy ki merjen lépni az életbe, és önálló döntéseket hozzon. Ő mindent meg fog tenni annak érdekében, hogy Thea a saját lábára álljon. Azzal kezd, hogy mindenkinek megmutatja, milyen vonzó nő valójában. Tudta, védencének csak arra van szüksége, hogy valaki meghallgassa, magabiztosságot öntsön belé, vigyázzon rá.

Az évente megrendezett szüreti bál, amely a legrangosabb társasági esemény, épp jó alkalom lesz erre. Thea ott fog először teljes pompájában megjelenni. Egy divatos ruha, egy jó frizura, egy kis festék csodát tesz majd, és Thea lesz ott a legszebb.

Peter ásított, és olyan békesség szállta meg, mint már régen nem. Legutóbb akkor érzett hasonlót, amikor az anyja halála után megtudta, hogy James Braddock az igazi apja, és a Braddock-kastély lesz az otthona. Akkoriban büntudatot érzett amiatt, hogy amíg ő a Braddock-kastélyba került, addig féltestvére, Briana azzal a szörnyű emberrel maradt, akit ő is kilenc évig az apjának hitt. Próbált Brianá-nak segíteni, de Briana máshogy döntött, és ezen már nem lehet változtatni.

Arra gondolt, hogy át kellene mennie a saját hálószobájába. Ma éjjel már úgysem lesz több szeretkezés. Mindkettejükre ráfér a pihenés. De sajnálta itthagyni a feleségét a háznak ebben az eldugott zugában. És abban is biztos volt, hogy ha Thea reggel felébred, és nem találja maga mellett az ágyban, mindenféle hamis következtetéseket fog levonni. És a szíve is azt súgta, hogy maradjon a lánnyal. Egyébként is nászéjszakát kért tőle, és az éjszaka hajnalig tart.

Úgy döntött hát, hogy marad.

A lány az éjszaka folyamán háromszor ébresztette fel. Egyszer véletlenül, kétszer szándékosan... Mindent egybevetve egy nagyon kellemes éjszakájuk volt, eltekintve attól, hogy nem sokat tudtak aludni.

Thea csendben felvette a padlóról Peter ledobott ingét, majd belebújt. Tetszett neki, hogy ilyen nagy, majdnem a térdéig ért, és szerette az illatát is. Az egész világot szerette azon a reggelen, és nem cserélt volna senkivel. Talán csak azzal a gyönyörű szőke hölgygel, aki majdan Peter igazi felesége lesz. De ezen a reggelen nem foglalkozott ilyen kellemetlen gondolatokkal. A teste olyan édesen sajgott a múlt éjszaka

emlékétől, és a nap épp csak felkelt, az ablakpárkányon alvó Allyre vetve első sugarát.

Thea a fürdőszobába táncolt, hogy megmosakodjon, de még véletlenül sem nézett volna a tükörbe, nehogy elrontsa a kedvét. Ahogy visszatáncolt, már Peter is fent volt, az ágyból mosolygott rá, és álomittas hangon megjegyezte.

– Milyen csinos vagy!

Thea arra gondolt, hogy még biztosan nem lát egészen jól az alvás után. Vagy pedig minden nőnek ezt mondja másnap reggel. De aztán úgy döntött, hogy elfogadja a bókot.

– A te ingedben vagyok.

– Ha leveszed, cserébe kapsz egy csókot? – ajánlotta Peter.

Ez volt a legkecsegtetőbb ajánlat, amelyet Thea valaha is hallott.

– Nem vehetem le, mert nincs alatta semmi.

– Hol itt a gond? Gyere, bújj ide mellém az ágyba!

Theának nem kellett kétszer mondani, örömmel fészkelődött be a meztelen férfi mellé.

– És most?

– Még mindig nem vetted le az inget – szólt Peter, és megcsókolta a lányt.

– Van egy ötletem, Thea! – kiáltott Peter – Mit szólnál hozzá, ha elmennénk vásárolni?

– Nem szeretek vásárolni.

– Tényleg?

– Ruhákat meg aztán különösen nem.

– Pedig valami ruhát vennünk kell, ha a jövőben nem akarsz meztelenül járni.

– Nem maradhatnék örökre itt, ebben a hálószobában? – sóhajtott Thea.

– Attól tartok, nem – simította ki Peter Thea szeméből a hajtincseket. – Bízz bennem! Ez a fajta vásárlás tetszeni fog neked.

Thea ebben nem bízott annyira, de ha Peterrel akart maradni, nem volt más választása, mint hogy elkísérje.

- Mikor indulunk?
- Most rögtön!
- De hát reggel fél hétkor még nincs nyitva semmi!
- Ne aggódj, majd kinyitattok egy boltot.
- Aha, akkor rajtunk kívül nem is lesznek vásárlók?
- De nem ám, csak te meg én.

Nem is hangzott olyan rosszul, eltekintve attól, hogy Peter mennyire csalódott lesz, amikor meglátja, milyen rosszul állnak neki a ruhák.

– Viselhetem addig az ingedet? – kérdezte Thea reménykedve.

– Nem, mert akkor mindig csak azon járna az eszem, hogy alatta nincs semmi.

Theát boldoggá tette Peter válasza, és fejét a férfi mellkasához dörgölve pajkosán megkérdezte.

- És hol itt a baj?
- A baj ott kezdődik, amikor nem tudok magamnak parancsolni, és letépem rólad az inget az eladókisasszonyok előtt.
- Akkor még egy ok, hogy magamon hagyjam.
- Te tudod, de akkor ne csodálkozz, ha pletykálni fognak rólad.

Thea úgy érezte, hogy ez már megtörtént akkor, amikor Peter, egész New England legkapósabb legényembere feleségül vette. Biztosan kering róla néhány rosszindulatú pletyka. De erről inkább nem szólt.

Nevetve hagyta, hogy kicibálja az ágyból, és hogy észrevétlenül kisurranjanak kettesben a Braddock-kastélyból.

9. FEJEZET

- Ez a szín nagyon jól áll önnek, Mrs. Braddock!
- Ezt a ruhát mintha önre öntötték volna!
- Önnek olyan szerencsés alkata van, hogy minden ruha jól áll!

Theának még soha sem akart ennyi ember egyszerre segíteni. Sürögtek-forog-tak körülötte az eladók. Még soha, sehol nem kapott ennyi figyelmet. És még soha nem volt rajta ennyi gyönyörű ruha. Igazság szerint nem is gondolta, hogy ennyi szép ruha van a világon, azt meg főleg nem, hogy egyetlen üzletben. Alig tudta megnézni rendesen magát az egyikben a tükör előtt, már hozták is a következő ruhakölteményt.

– Próbálja fel ezt a pulóvert ezzel a szoknyával, Mrs. Braddock!

- Nézzük, hogy megy ez a cipő a ruhájához!
- Ez a táska épp jó lesz, Mrs. Braddock!
- Gyönyörű lába van, Mrs. Braddock!

Ez utóbbi megjegyzést persze már nem egy merész eladó kockáztatta meg, hanem Peter, akit láthatóan boldoggá tett, hogy ennyien forgolódnak Thea körül, és hogy ilyen csinos felesége van. Thea nem tudta, milyen színek illenek hozzá, sem azt, milyen szabású ruhák, így Peterre bízta a döntést, aki egy bólintással, vagy egy fej csóválással adta a felesége tudtára tetszését vagy nemtetszését. Miután véget ért a vásárlás és kísértáltak a boltból, Theának több ruhája volt, mint eddig egész életében.

– Ezt minden nap megtehetnéd egy hónapon keresztül – biztatta Peter, amint a kocsi felé sétáltak –, csak hogy rákapj az ízére.

– Minden nap?! – szörnyülködött Thea, aki a közeljövőben nem szándékozott több boltba betenni a lábát.

– Ugyan már, Thea, nem ettek meg az eladók, nem volt ez olyan szörnyű, és remekül festesz.

Az ifjú ara kényelmetlenül érezte magát a frissen vásárolt miniszoknyában, ügyetlennek a szokatlanul magas sarkú cipőben. A fülbevaló szúrta a fülét, a divatos kalap pedig szorította. De elhatározta, hogy Peter kedvéért kibírja ezt a néhány apró kényelmetlenséget. Amíg mosolyog rá, és a kezét fogja, majd bolond lesz panaszkodni.

Theát elbűvölte Peter bostoni irodája. Látszott rajta, ahogy végighúzta ujjait a csatahajónyi íróasztalon, ahogy körbenézett, ahogy meglepetten felfedezte az antik bútorokat. Látszott rajta, hogy valami divatosabb berendezésre számított, sok fémmel és üveggel, s nem ilyen elegánsra és hangulatosra.

Theát lenyűgözte az Atlanta Központ épületének terve, és az ezt méltató újságcikk. Peter elégedett volt azzal, amit elért, és azzal is, hogy az építészetet választotta élethivatásául. Úgy érezte, büszke lenne rá az anyja is, akinek minden álma az volt, hogy a fia szebb és jobb életet éljen, mint amit ő meg tud neki adni.

Néha elgondolkozott azon, hogyan alakult volna az élete, ha nem derül ki, hogy valójában Braddock. Vagy ha az anyjának lett volna elég bátorsága, hogy otthagyja a férjét. Akkor talán még ma is élne. És ő, Peter együtt nőhetett volna fel a nővérel a Braddock-kastélyban, nem így külön-külön, egymástól lelkileg eltávolodva, ahogy valójában történt.

– Egy művész veszett el benned, Peter! – ámuldozott Thea, még mindig a négy bekeretezett kis rajtot bámulva. – Ezek csodások!

A vasárnapiasan kihalt irodában Peteren borzongás futott át, amikor Thea észrevette azt a négy bekeretezett kis rajtot, amelyre a legbüszkébb volt.

– Ez az édesanyád?

Peter bólintott, majd Thea mellé állt, hogy együtt nézzék a képet.

– Catherine Latikernek hívták. Sohasem lett Braddock, mert már férjnél volt, amikor apámat megismerte.

– Elbűvölő asszony lehetett – szolt Thea, majd a következőre mutatott, amely egy mosolygó, pulykatojásképzű kislányt ábrázolt.

– És ő kicsoda?

– A nővérem, akarom mondani, a féltestvérem, Briana. Most már jóval idősebb, persze, úgy harminc körül lehet, de én mindig erre az arcára emlékszem vissza.

– Ó, egy nővér! – sóhajtott vágyakozva Thea. – Világéletemben testvérré vágytam! Gyakran találkoztok?

– Szinte soha, mióta anyám meghalt, és én a Braddock-kastélyba kerültem, ő meg a nevelőapámmal maradt. Peter a harmadik képre nézett. – Ez a nevelőapám, azért tettem ki az ő képét is, hogy emlékeztessen arra, milyen gyakran élünk hazugságban. Anyámnak ott kellett volna hagynia őt, mielőtt késő lett volna. Megtehetette volna, de máshogyan döntött.

– És ez az utolsó rajz természetesen a nagyanyám, Jane. Ezeket akkor rajzoltam, amikor elsőéves voltam a Harvardon. Nem remekművek, de nekem sokat jelentenek.

– Ez a művészet, Peter, amikor az érzelmeidet rajzzal fejezed ki – tekintett rá Thea mosolyogva. – És ezek a rajzok nagyon jól visszaadják azt, amit akkor éreztél.

Peter hálásan mosolygott rá vissza, mert értette, hogy a lány mit akar mondani. Mosolygott rá, mert nagyon kellemes volt Theával együtt lenni. És azért is mosolygott, mert nagyon csinos volt az új ruhájában. Bár a kalapját már akkor lekapta a fejről, amikor beléptek az irodába, s a haja ugyanolyan kócos volt, mint általában. Az új sálját az egyik szék támlájára dobta, ahonnan észrevétlenül lecsúszott a padlóra. Az arany fülbevalót kivette a füléből, és tenyerében csörgette szórakozottan. Peter úgy gondolta, hogy az új ruhákban Thea sokkal szebb, még ha nem is viseli őket egyelőre a kellő természetességgel. De jó úton haladtak. Most már csak egy kis bátorításra van szüksége.

– Tetszenek az új ruháid – kezdte a biztatást Peter.
– Nem gondolod, hogy egy kicsit túl... vörös? – kérdezte Thea bizonytalanul.

– Dehogy, tökéletes, hidd el! – lódította Peter, mert szerinte is egy kicsit erős volt, de a lánynak színt kellett valahogy vinni az életébe, és azt a legegyszerűbb volt a ruházkodással kezdeni.

– Most már láttad az irodámat is, mit szeretnél még csinálni?

A lány úgy mosolygott rá, mint a reggeli napsütés.

– Nincs itt Bostonban lakásod?

– De van, csak néhány perc séta innét.

– Akkor menjünk fel hozzád! Nekem ez a tervem...

Peter el sem tudta képzelni, hogy a félénk és szűzies Theodosia Berenson egyetlen éjszaka alatt hogyan tudott átváltozni a csábító Thea Braddockká, de nem is kívánt rá magyarázatot adni.

– Ha ott akarod tölteni a délutánt, akkor vedd fel a kalapod, a sálad meg a fülbevalód, és már mehetünk is.

Thea egy kicsit húzta a száját, de megtette, amire a férfi kérte.

Hsa negyvennyolc órányi idegeskedés után, öt perc késéssel futott be az étterembe.

– James Braddockkal van találkozóm – hadarta el az üdvözlésére siető pincérnek.

A felszolgáló bólintott, majd előzékenyen James asztalához vezette, ahonnét nagyszerű kilátás nyílt a folyóra. James olyan csábító mosollyal köszöntötte őt, hogy érvényét veszítette mindaz, amivel eddig nyugtatta magát: ez csak egy szokásos ebéd egy régi baráttal.

James Braddock határozottan udvarolt neki. Ezt gyakorlott házasságközvetítőként egyből megérezte.

– Késtem – mondta, amint leültek, mintha ez megmagyarázná, miért kapkodja olyan izgatottan a levegőt.

– Nem számít, rád egy életen át várnék, talán mást sem tettem eddigi életem során.

– Akkor már biztosan farkaséhes lehetsz – fogta kezébe Hsa az étlapot, ügyelve rá, hogy ne látszódjon, mennyire remeg a keze. Jamestől mindig elgyengült, még akkor is, amikor mindketten házasok voltak. Ártatlan ügy volt az egész. Magában elkezdte felsorolni az okokat, hogy eddig miért óvakodott Jamestől.

Egy: James veszélyes szívvrabló.

Kettő: már meg sem tudta számolni, hányszor házasodott és vált el.

Három: csak néhány hónapja szakított jegyesével, aki a saját lánya lehetett volna.

Négy: van három fia, három különböző feleségtől.

Öt: ilyen előélettel még akkor sem vállalkozna számára párkereséssel, ha hozzá fordulna.

Más szóval, James Braddock hiába volt a legvonzóbb férfi, akit ismer, mégis, ha egy nő a tanácsát kérné, összeismerkedjen-e vele, inkább sietve lebeszelné erről.

Ő mindezek ellenére elfogadta a férfi meghívását. Az egész napot úgy izgulta végig, mint egy bakfis, aki az első randevújára készül. A dolgát Ainsley sem könnyítette meg, amikor megtudta, hová készül a főnöknője.

– Mr. Braddockkal találkozik? Jobb, ha vigyáz magára, Mrs. Fairchild. Nem vagyok benne biztos, hogy tudja majd kezelni. Még az a szerencse, hogy annál idősebb, mint hogy csak a szexre kelljen neki.

Hsa erre kikelt magából.

– Én egyáltalán nem vagyok túl öreg a szexhez, sőt...

– Ó – csodálkozott Ainsley –, akkor még jobban ajánlom, hogy vigyázzon Mr. Braddockkal. – Ezekről a szavaktól Hsa aztán végképp elvesztette higgadtságát.

– Sikerült választanod? – szakította félbe tépelődését James.

– Nem, még nem. – Hsa hangja remegett az izgalomtól.

– Csak nyugodtan, még van időnk. Miénk az éjszaka.

Hsa egy kicsit összeszedte magát. Ha már egyszer eldöntötte, hogy Jamesszel akar vacsorázni, most nem fog visszakozni. Igaz, hogy még nem túl öreg a szexhez, de azért szerencsésen túl volt már azon a koron, amikor még minden találka a szex körül forogott.

- Igyunk egy kis bort vacsora előtt, és közben mondd el, hogy mi a helyzet a kastélyban? –javasolta.

– Ha az ifjú párra gondolsz, róluk nem tudok semmit. Három napja nem láttam őket.

– Tényleg? – Ez nem várt fordulat volt. – Azt hittem, Peter nem tervez nász-utat.

– Nem is tervezett, vagy legalábbis nem tett róla említést. Még vasárnap hajnalban tűntek el Theával. Bostonba mentek, ezt is csak onnét tudom, mert Lara beszélt vele telefonon. Lara szerint Peter leginkább a munkájáról számolt be, de azt is említette, hogy vásárolgatnak Theával.

– Remélem, jól érzik, magukat.

– Szerintem erre nem sok esély van – nyitotta ki a borlapot James. Hsa elgondolkozott ezen, amíg megrendelte a bort, majd így válaszolt.

– Nincs reménytelen kapcsolat.

– Remélem, hogy igazad van, Hsa – csillant fel James szeme, majd koccintásra emelte a poharát. – Arra, hogy nincs reménytelen kapcsolat! És arra, hogy ez nem az utolsó közös esténk!

– Arra, hogy még sok közös esténk lesz! – ismételte Hsa, majd egymásra mosolyogva koccintottak.

Thea életének ez volt a legboldogabb időszaka. Azok a közös reggelek és éjszakák egy felejthetetlen héten át! Minden reggel Thea készítette el Peternek a reggelit, amit Peter minden áldott reggel ugyanolyan meglepett örömmel nyugtázott.

Theajól elboldogult a tűzhely körül, hiszen több időt töltött Sadie mellett a konyhában, mint hasonló korú társaival játszva.

– Igazán nem kellene fáradoznod, van szakácsunk az irodában, akinek az az egyetlen feladata, hogy süssön-főzzön.

De Thea élvezte ezt az új feleségszerepet. Szerette elkészíteni Peter reggelijét, amíg az zuhanyozott. Szerette nézni, ahogy a férje elegánsan felöltözve elfogyasztja. Szerette hallani a férfi búcsúszavait, hogy majd este találkoznak. Szeretett egyedül maradni Peter tárgyai között. Takarítgatott, és az együtt eltöltött boldog percekre emlékezett.

A hét folyamán kétszer ebédelt Peterrel, az irodájához közel, és érdeklődve hallgatta, amint a férfi a munkájáról mesélt. És persze vásárolt is. Inkább Peter kedvéért, mint a magáért. Igyekezett minél világosabb és színesebb holmikat választani, amelyekről úgy vélte, hogy tetszenek majd a férjének. De leginkább Peter ruháiba szeretett bújni, mert így közelebb érezhette magához akkor is, ha a férfi távol járt.

Persze hiányolta egy kicsit a macskáit, de tudta, hogy a Braddock-kastélyban jól bánnak velük. És hiányolta a nagyanyját is. Bár tudta, hogy Sadie és Monroe gondoskodnak róla a maguk módján, de nagyanyja nem az a személy volt, akit könnyű szeretni. Thea mégis szerette, bármit is tett ellene a nagyanyja. Sokszor már elkezdte tárcsázni a Grace-ház számát, hogy elmondja Monroe-nak, Sadie-nek és a nagyanyjának, milyen jól érzi magát, és hogy megkérdezze, ők hogy vannak. De aztán inkább letette, mert azt gondolta, hogy Peter nem venné jó néven, hogy fel akarja venni a kapcsolatot a régi életével, és azt is tudta, hogy Peter már talán felkért egy ügyvédet is, aki visszaszerzi számára a nagyanyjától az örökségét.

De ez Theát nem nagyon foglalkoztatta, tudta, hogy azt a boldogságot, amelyet most érez Peterrel, nem lehet pénzért megvenni. Érezte, hogy ennek a boldog időszaknak is véget

kell érnie egyszer, bármennyi pénzt örököl is, mert aminek kezdete van, annak vége is.

– Halló, öcskös!

Peter érezte, még mielőtt felvette a telefont, hogy a vonal másik végén Bryce lesz. Tudta, hogy a Braddock-kastélyban nem értik, miért tűntek el szó nélkül.

– Szervusz – állt fel íróasztala mellől Peter, hogy egy kicsit kinyújtóztassa elgémberedett tagjait.

– Hogy ityeg a fityeg?

– Egész nap dolgozom. Nincs egy szusszanásnyi időm sem.

– És hol van Thea?

– Talán otthon, talán vásárolni. Elég sokat jár el.

– Szóval vásárolgat.

– Igen, még bele kell tanulnia. – Peter azt már nem tartotta fontosnak hozzátenni, hogy Thea nem túl nagy élvezettel teszi mindezt.

– Jól érzi magát?

Peter szerette volna, ha a testvére rátér a lényegre ahelyett, hogy itt kerülgeti, mint macska a forró kását. – Boldognak tűnik, de ki ne lenne boldog, ha távol kerül Davinia Careytől.

– Talán inkább azért boldog, mert veled lehet, Peter.

Nagyjából sejtette, mire célozhat Bryce, de ezt csak testvére túlságos aggodalmának számlájára írta.

– Ezt nem is csodálom, egy ilyen kedves fickóval, mint én, aki az összes Braddock unoka közül a leghelyesebb.

Bryce hangja komoly maradt.

– Kedves fickó vagy, ezért is bízom benne, hogy óvatosan bánsz Theával. Nagy felelősség valaki hősének lenni.

– Abbahagynád ezt az aggodalmaskodást?! – fortyant fel Peter. – Tudom, mit teszek.

– Rendben, akkor beszéljünk valami másról! Hogy halad az építkezés?

– Remekül, mindenre figyelek.

– Nagyszerű, most már mennem kell, hív a kötelesség. A vasárnap esti vacsorára hazajöttök? Másnap Adam és Katié elutazik, és csak a hálaadás napjára jönnek haza.

– Ott leszünk a vasárnapi vacsorán – nyugtatta Peter Bryce-t, de ahogy belegondolt, valami kényelmetlen előérzet fogta el.

– Akkor ott találkozunk – rakta le Bryce a kagylót, otthagya Petert keserű szájízzel a vonal másik végén.

Ez a rossz érzés makacsul kitartott benne egész héten, egész úton hazafelé, és a vacsora alatt is. És még akkor sem hagyta el, amikor a végén az egész család átvonult a barátságos könyvtárszobába a kandalló mellé: Archer, James, Hsa, a három unoka és az unokák arái. Thea irányában a legkisebb rosszindulatot sem lehetett felfedezni egyikőjükénél sem. Családtagként kezelték, olyan gyorsan befogadták, mint őt, amikor kilencévesen idekerült. Katié és Lara úgy beszélgetett vele, mint ahogy egymással is szoktak. Peter bárkire is nézett, senkinek a szeméből sem tudta kiolvasni a legkisebb rosszallást sem. Valami mégis bántotta, de nem tudta, mi az.

A jó hangulatú társalgásból sem vette ki a részét. Végül arra fogta magában a rosszkedvét, hogy egyszerűen feszült a rengeteg munka miatt, amely Bostonban rá vár.

De aztán elkapta Thea pillantását, amint ártatlanul és bizakodva rámosolygott. És abban a pillanatban megértette, mi okozza benne ezt a bizonytalan, furcsa érzést. Az a veszély, amelyet ő nem látott előre, és amelyre már a testvérei is megpróbálták figyelmeztetni őt, bekövetkezett. Thea szerelmes belé.

10. FEJEZET

– Ha bármire szükséged van, Thea, csak szólj Abbotnak! Itt hagyom neked a nyitott tetejű BMW-t, hogy kocsikázz vele, ha

szeretnél. Vagy Bensón, a sofőr is elvisz bárhová, ha egyedül nem mernéd vezetni.

Elmehetek bárhová, csak Bostonba ne menjek utánad – gondolta Thea. Bár ezt Peter nem mondta ki, de Thea látta rajta, hogy a szavai mögött ez húzódik meg, ahogy idegesen álldogált a hálósoba ajtajában, és bárhová nézett, csak rá nem. Érezni lehetett abból is, hogy jelentéktelen dolgokról beszélt, és a fontos témákat kikerülte. És amíg a Braddock-kastély vendégeknek fenntartott szárnyában elkészített szobájába vezette a lányt, Theában tudatosodott, hogy Peter nem tartja őt a család tagjának, még akkor sem, ha a felesége. Thea már azelőtt tudta, hogy Peter elmegy, ráadásul nélküle, mielőtt kimondta volna.

Thea sejtette, hogy az álomból hamarosan fel kell ébrednie. Ezért is volt hálás minden boldog pillanatra, amelyet Peterrel tölthetett. Tudta, hogy már így is több boldogságot kapott, mint amennyire egész életében számított. És lélekben igyekezett felkészülni a pillanatra, amikor az egésznek vége szakad, és különválnak. Ám ebben a pillanatban, amikor Peter úgy nézett rá, mint akiben most tudatosodott, hogy hibát követett el, mégis majdnem belehalt.

– Szombat estére, a szüreti bálra visszajövök – mondta Peter olyan természetesen, mintha nem lenne tapintható közöttük a feszültség, és minden úgy menne, mint azelőtt. – Vásárolj valami szép ruhát a bálra! – mosolygott rá erőltetetten, csak hangjának szomorúsága árulkodott igazi érzelmeiről. Peter úriember volt, a házassága felbontását is ehhez méltóan igyekezett véghezvinni, bár látszott rajta, hogy nagyon szeretne megszabadulni attól a kolonctól, amelyet Theával a nyakába vett. – Gondolom Ainsley tud valami jó fodrászt is, akihez elmehetnél, kipróbálhatnál egy új frizurát, persze nem erőszak a disznótör – fejezte be a mondanivalóját, és úgy nézett Theára, mintha az várná, hogy mondjon valamit.

De mit mondhatott volna Thea, ha egyszer Peter így döntött. Elfajtott egy sóhajt, és az ablakhoz ment, hogy megsimogassa Ally selymes bundáját.

– Jobb lesz így, Thea – próbálta Peter menteni a helyzetet. – Egész héten a munkámra kell összpontosítanom. Még ma éjszaka indulok Bostonba, hogy holnap korán reggel el tudjam kezdeni a munkát, ugye megérted?

Thea jobban megértette, mint Peter gondolta volna. A férje soha nem akarta őt igazán. Az egész előző héten csak azért voltak együtt, hogy elhitesse Theával, milyen vonzó nő valójában, hogy többet érdemel a sorstól, és hogy más is tud lenni, mint penészvirág. Peter csak jót akart. Thea kérte, hogy tanítsa meg neki, mi a szerelem. Peter arról már nem tehetett, hogy Thea beleszeretett a tanárába.

A lány kicsikart magából egy halvány mosolyt,

– Menj csak, megértem, jól elleszek itt. – Ez volt a jó abban, hogy Thea nem várt sokat az élettől. Így nem is érte olyan váratlanul, amikor valami rossz történt. – Ally és a többi macska majd megvigasztal.

De Peter nem ment el, továbbra is az ajtóban toporgott feszengve, mintha valami még nyomná a lelkét.

– Előfordulhat, hogy az ügyvéd fel fog keresni téged a héten az örökséged ügyében, Chip Hansennek hívják.

Thea bólintott, és tovább simogatta a macskát.

– Chip talán kérdezősködni fog a házasságunkról is...

– Miféle kérdések lesznek? – nézett a szemébe kíváncsian Thea, de Peter nem állta a tekintetét. – Azt hiszem, meg fogja kérdezni, hogy a miénk, hogy is mondjam, igazi házasság-e. Mert említettem neki, hogy ha az örökséged ügye sínen lesz, akkor felbontjuk a házasságunkat, és azt hiszem érdeklődni fog azután is, hogy megtörtént-e a nászéjszaka.

– Számít az valamit?

– Nem tudom, csak fel akartalak készíteni a kérdésre.

– Ne aggódj, Peter, nem foglak zavarba hozni. – Thea belegondolt, hogy a házasságukat hamarosan eltörlik, mint egy hibát, és senki sem fog rá emlékezni, kivéve őt.

– Miért, ha megmondom az igazat, nem tudunk majd elválni? – vetődött fel Theában a gondolat.

– Nem hiszem, de bonyolítaná a dolgokat. Bár a végeredményen nem változtatna.

Ez végleg lelombozta Theát. Teljesen mindegy, hogy ki mit kérdez, és hogy ki mit válaszol, a végeredmény úgyis az lesz, hogy visszavedlik Thea Berenson-ná, penészvirággá. Nem lépheti át saját árnyékát.

– Ne aggódj, Chipnek azt mondom majd, hogy nem töltöttük együtt a nászéjszakát. Hinni fog nekem.

Peter még ácsorgott egy kicsit az ajtóban, mielőtt elindult.

– Akkor találkozunk szombaton, a szüreti bálon.

Theának nem fűlött a foga ehhez a társasági eseményhez, de tudta, hogyha ennek hangot ad, a férfi megpróbálja majd rábeszélni. Most megmutathatja az embereknek, milyen vonzó is tud lenni az új ruháiban és az új frizurájával. Peter azt akarta, hogy azok, akik eddig nem vették észre, most le se tudják majd róla venni a szemüket. De Thea meg volt győződve arról, hogy ha meztelenül állítana be a bálterembe, még akkor sem vennék észre. Ő volt a felső tízezer rút kiskacsája, akiből senki és semmi sem tud szépséges hatyút varázsolni. De minderről egy szót sem szólt Peternek.

– Rendben, a szüreti bálon találkozunk.

Peter kedvesen rámosolygott. és Thea azt kívánta, hogy bárcsak megcsókolná búcsúzásul, mint a múlt héten reggeli után, mintha csak dolgozni menne, és este újra találkoznának. De ezek a napok elmúltak. Sötétség borult a házra, és nem látszott sehol a hajnal reménysugara.

– Mennem kell. – A lány érezte, hogy Peter még el sem ment, de már most hiányzik neki. – Isten veled, Thea!

Miután Peter mögött becsukódott az ajtó, Thea véletlenül meghúzta simoga-tás közben Ally szőrét, és a macska felháborodottan nyávogva megkarmolta. Thea elkapta a kezét, nézte a gyöngyöző vércseppeket, aztán hirtelen elhatározással hátat fordított az ablaknak, és a faliszekrényhez sietett, hogy megnézzze újonnan vásárolt ruháit. Mind be voltak téve szépen, rendesen a szekrénybe. Hálásan gondolt arra, aki berakta őket helyette. Otthon, a Grace-házban senki sem rakta el utána a ruháit. Végigsimogatta a finom anyagokat, szeme nem tudott betelni a színeikkel. Azon gondolkozott, vajon a nagyanyja miért nem engedte meg neki, hogy új ruhát vásároljon. Olyan rossz gyerek lett volna, aki csak levett göncöket érdemel? Csak egy kis árva volt, aki vakon engedelmeskedett, csak azért, hogy a nagyanyja szeresse? Vagy csak egy szerencsétlen kislány, akinek jóvá kell tennie mindazt a bajt, és mindazt a fájdalmat, amelyet anyja Daviniának okozott?

– Ez nem igazság! – fakadt ki Thea.

Peternek igaza volt. Ő ennél többet érdemel. Más is tud lenni, mint szerencsétlen rút kiskacsa. Neki kell a kezébe vennie a sorsát, és nem szabad hagynia, hogy mások irányítsák. Kihúzta a menyasszonyi ruhát a szekrényből, és hozzálátott, hogy felvegye. Ám mielőtt teljesen felöltötte volna, rájött, hogy nem a ruha számít. Az a nő, aki most rábámult a tükörből, a menyasszonyi ruha nélkül is más volt.

Igaz, hogy nem volt lélegzetelállítóan szép, és a haja úgy állt, mint egy szalmakazal, de az egész tartásában, az egész kisugárzásában volt valami magabiztosság, ami azt jelezte Theának, hogy többé már nem az a kis szürke egér, aki volt.

– Csak nem levágattad a hajad?! – Hsa Fairchild nem akart hinni a szemének. A lány, aki előtte állt, már nem a régi Thea Berenson volt. Új frizura, mézszőke fürtök, finoman kisminkelt arc, elegáns ruha. Semmi kihívó, de a fejek mégis

utánafordultak, amerre csak járt. Ám a változás nem csak külsődleges volt, sokkal mélyebbről fakadt.

– Jó napot, Mrs. Fairchild! – foglalt helyet Thea Hsával szemben egy sarokasztalnál. – Még sohasem jártam itt, a Forró paradicsomban. Nem túl zajos egy kissé?

– Zajosnak zajos, de a hangulat és a konyha páratlan. – Hsa nem hitt a szemének, hogy alig öt napon belül ilyen változáson ment át Thea.

– Nem szeretnék zavarba hozni, Thea, de nagyszerűen nézel ki.

– Az talán túlzás, hogy nagyszerűen, de ami igaz, az igaz, jól érzem magam a bőrömben.

– Azt nem is csodálom. Jól gondolom, hogy Peternek nem kis része van ebben az átváltozásban?

– Igen, még ha nem is tud róla.

– Ne mondj azt, Thea, hogy Peter nem vette észre, milyen csinos vagy!

– Peter Bostonban van.

Hsa azon töprengett, vajon mi történhetett közöttük. Az előző héten még úgy voltak egymással Bostonban, mint a borsó meg a héja. Most pedig külön vannak. James szerint Peter megijedt, és elfutott attól a felelősségtől, amely szerelemmel jár. Archer úgy vélekedett, csak időre van szüksége, hogy átgondolja a dolgokat. Ainsley esküdött rá, hogy szerelem lesz a vége. Hsa pedig azt gondolta, hogy mindhármuknak igaz van.

– És amíg Peter távol járt, te sem tétlenkedtél, hallom, hogy Ainsleyvel buzgón jártad a ruhaboltokat.

– Igen, nélküle nem boldogultam volna, ő segített kiválasztani a ruhákat. És úgy érzem, hogy benne az első igazi barátnómra leltem.

– Ezt boldogan hallom. Ainsley is sok jót mondott rólad. Thea boldogan mosolygott.

– Nagyon szeretem őt, bár egy kicsit sokat beszél. Észre vette már?

– Volt már szerencsém egypárszor – jegyezte meg Hsa ironikusan. – De az is biztos, hogy egészen felpézsdítette a kis irodámat, mióta nálam dolgozik.

– Isteníti magát, Mrs. Fairchild!

– Kérlek, hívj inkább Hsának!

– Igen, Ainsley is mondta, hogy szerintem nem sokáig lesz már Mrs. Fairchild, mert hamarosan lecseréli a nevét Braddockra.

– Ainsley tényleg túl sokat fecseg, és olyan dolgokba üti az orrát, amelyek nem rá tartoznak.

Thea elpirult.

– Bocsánat, tudom, hogy nem lett volna szabad erről beszélnem, de annyira örültem a hírnek, mert én is nagyon kedvelem Mr. Braddockot. Mármint James Braddockot, olyan kedves volt velem mindig. Bár mindannyian kedvesek voltak velem. Csak a sofőrrel nem találkoztam sokat, mert mindenhová magam mentem.

– Peter biztosan büszke lesz rád – mondta Hsa örömmel.

– Épp róla szerettem volna beszélni, Mrs. Fairchild, akarom mondani, Hsa. – Thea arcáról egy pillanatra eltűnt a magabiztosság, és megint a régi félénk kislány lett. – Tudom, hogy ön házasságközvetítő, és hogy ön házasította meg Adamot és Bryce-ot is. És arra gondoltam, hogy esetleg már Peternek is kinézett valakit, csak közbejött az az este, amikor Peter elvitt engem Angéla esküvőjére. Csak azt szeretném, hogy tudja, mennyire sajnálom, ha én akadályoztam meg abban, hogy Peternek igazán hozzáillő párt találjon.

Hsa egy kicsit hallgatott.

– Nekem kell elnézést kérnem, mert be kell vallanom, hogy az a végzetes randevú Peterrel az én ötletem volt.

– Csak nem azt akarja mondani, hogy engem szánt Peter párjául? – kérdezte Thea hitetlenkedve.

– Így van, Thea, te vagy az a lány, akit Peternek kinéztem – válaszolt Hsa kedvesen.

– De miért épp engem? – kérdezte Thea, miután nagyot kortyolt a poharából.

– Megérezés, Thea, megérezés. Van valami közöttetek, valami láthatatlan szál, amely összeköt kettőtöket. Ezért is szerettem volna, ha egymásra találtok. Ezt éreztem akkor is, amikor Angéla esküvőjén táncoltatok egymással, és most is. Ez a szakmám, van szemem hozzá.

Theából egy hatalmas sóhaj szakadt fel, amint visszarakta a vizespoharát az asztalra.

– Még mindig nem tudom felfogni, mit láthatott közöttünk, de azért köszönöm. Ez sokat jelentett nekem. – A lány az ajkát harapdálta, mintha a megfelelő szavakat keresné. – Hamarosan elválnok, tegnap beszéltem az ügyvéddel.

Hsa szíve összeszorult, de igyekezett palástolni a döbbenetét.

– Jól hallottam, válásról beszélsz?

– Így lesz a legjobb, tekintve, hogy Peter csak azért vett feleségül, hogy megszabadítson a nagyanyám zsarnokoskodásától. És kérem, ne értsen félre! Én tisztában vagyok vele, hogy ez a házasság volt a legjobb dolog az életemben, és örökké hálás leszek Peternek, hogy meghozta ezt az áldozatot értem, de sajnos ez nem valódi szerelmi házasság. És minél előbb eltűnök az életéből, annál hamarabb találhatja meg az igazit az ön segítségével.

– És mi lesz veled, Thea? Te is fogsz találni magadnak valakit? Thea rámosolygott Hsára.

– Erre a kérdésre talán válaszolnom sem kell, olyan nyilvánvaló. De már így is több boldogságban volt részem házasságunk néhány napja alatt, mint amit valaha reméltem. Ne aggódjon, én majdcsak megleszek valahogy.

Hsa felnézett Theára.

– Büszke vagyok rád Thea Braddock, nagyon büszke.

– Thea Berenson, maradjunk inkább ennél a névnel! Már úgysem sokáig viselem Peter nevét. De azért köszönöm, egy kicsit én is büszke vagyok magamra.

„Nincs vége, amíg nem szólnak az esküvői harangok” szokta mondogatni Ainsley. Hsa tudta, hogy ebben az esetben az esküvői harangok csak egy szerelem kezdetét jelentették.

– Mentek holnap este a szüreti bálba? – kérdezte ártatlanul, mintha Ainsleytől nem tudta volna a választ.

– Nem együtt megyünk. – Thea félretolta a poharát, mert a pincér meghozta az előételt. – Peter ott lesz, de... – A hangja kétségekről árulkodott. – ...én nem szeretnék menni. Az egész hetet végigrettegtem, hogy a nagyanyám is ott lehet. És ráadásul ez az első este, amikor a rút kiskacsa helyett az új Thea Berenson jelenik majd meg. Nem is tudom, melyiktől félek jobban, de eldöntöttem magamban, hogy nem fogok többé bújócskázni, és bátran kiállok az emberek elé. A holnap este jó alkalom lesz erre.

– Ez a beszéd, Thea! – nézett Hsa elismerően a lányra. – Most pedig láss neki az előételnek, mielőtt én falom fel az egészset!

Az egész iroda nevetéstől és jókívánságoktól visszhangzott.

– Gratulálok, Peter!

– A Pierce-díj méltó elismerése a munkádnak.

– Igazán megérdemelted, az Atlanta Központ a legkiemelkedőbb munka a cég történetében.

A jókívánságok egymást érték, amióta a cég megkapta telefonon a hírt, hogy Peter nyerte a rangos Pierce-díjat. Pezsgősüvegek kerültek elő, és egyre emelkedettebb lett a hangulat. Peter a kitörő jókedv és a reménytelen szomorúság állapota között ingadozott. Bár mindebből semmi sem látszott rajta, fogadta az elismerő hátba veregetéseket, a kézfogásokat, a telefonon érkező gratulációkat, és minden tréfán udvariasan nevetett.

De nem tudott igazán örülni a díjnak, mert valami még hiányzott neki. A családjából, és a barátai közül már mindenki gratulált, csak Thea nem jelentkezett.

Egész héten kísértette Thea szomorú arca, amikor vasárnap este faképnél hagyta. Lelkiismeret-furdalása volt, hogy fájdalmat okozott Theának. Nem is beszéltek azóta még telefonon sem, mert Peter nem akarta tovább bonyolítani a helyzetet. Azt gondolta magában, hogy ő nem bátorította Theát, hogy szeressen belé, ő mindvégig tiszta lapokkal játszott, és elmondta a lánynak, csak azért veszi feleségül, hogy segítsen rajta. Nem is remélte, hogy Thea ennyi bizalmat, hitet és reményt vet a kapcsolatukba. Utólag persze már könnyű volt okosnak lenni. Most már nem is értette, miért nem látta előre mindezeket a lehetőségeket. Thea olyan tapasztalatlan volt még, hogy félreérthette az udvariasságát, amelyet a legtöbb nő természetesnek vett volna.

Aztán egyszer csak tekintete a nevelőapjáról készített rajzára esett, és belényilallt a felismerés, hogy mindeddig hazudott magának.

Hiszen szeretkezett a lánnyal, megosztotta vele az ágycsókát éjszakánként, reggel pedig a lány által készített reggelit ette. Szerette minden ok nélkül megcsókolni. Megfogni a kezét, vagy átkarolni, ha fázik. Sokszor felhívta az irodából, csak mert kíváncsi volt, mi van vele. Alig várta már, hogy vége legyen a napnak, hogy újra otthon legyen, és Thea szemébe nézhessen. Mi más ez, ha nem szerelem?

Nem értette, hogyan nem vette eddig észre, hogy valójában szerelmes Theába.

Újabb hátba veregetések, dicséretetek, és koccintások következtek, de Peternek ez semmit sem jelentett, mert nem volt mellette Thea, akivel mindezt megoszthatja.

Hogyan is lophatta be magát a szívébe ilyen észrevétlenül ez a lány? Hogyan is szerethetett bele valakibe, akiről azt hitte, hogy nem az esete. Hiszem Thea nem az a gyönyörű szőke nő,

akit feleségül képzelt magának. És mégis, most tudatosodott benne, hogy Thea az, akire a lelke mélyén egész életében vágyott.

Felemelte a telefonkagylót, hogy felhívja Theát, de aztán visszatette, mert eszébe jutott, hogy Thea többet érdemel, mint hogy telefonon valljon neki szerelmet. Thea virágesőt, meghitt, szerelmes szavakat és gyűrűt érdemel.

Peter volt a legboldogabb ember a földön, mert biztos volt benne, hogy Thea viszonszereti, és nem kíván magának más férjet.

11. FEJEZET

Thea az utóbbi napokban rengeteg időt töltött a tükör előtt. Nem tudott betelni a változással, amely a külsejében végbement: bámulta az új frizuráját, a ruháit, az új sminkjét, amely szépen kihangsúlyozta fekete szemét, és bőrének egészséges csillogást adott. Régebben is megpróbálkozott már a sminkeléssel egyszer-kétszer, a legnagyobb titokban, a szobája mélyén, de mivel senki nem mutatta meg neki, hogyan kell kifestenie magát, az eredmény több volt, mint lehangoló. Sadie néhányszor megpróbált sminkelési tanácsokat adni neki, de amikor a nagyanyjának ez a tudomására jutott, az majdnem Sadie állásába került. Ezek után érthető, hogy Thea senkitől sem mert többé kérdezni, hogyan legyen nőiesebb, csinosabb.

Nem csoda hát, ha Ainsley ötletét, aki szerint egy jó smink, egy jó frizura, és néhány csinos ruha csodákat művelhet, kételkedve fogadta. De minden egyes nappal nőtt az önbizalma. Már kezdte megtanulni, hogy mi illik hozzá, és mi nem. Évekig a táncparkett széléről szemlélődve megállapíthatta, hogy a vonzó nőekkel együtt jár a magabiztosság, de csak most jött rá, hogy annak, hogy egy nő vonzó legyen, alapfeltétele ez.

És ezt a határozottságot láthatta most, ha a tükörbe nézett. Az a magabiztos nő, aki visszanézett rá a tükörből, nem volt gyönyörű. Az ő szépsége miatt nem fog háború kirobbanni, mint Helénáé miatt. De Thea nem is vágyott arra, hogy tökéletes legyen. Csak azt szerette volna, ha a szüreti bálon egy pillanatra megfordulnak utána az emberek. És azt gondolta, hogy erre minden esélye megvan.

A selyemruhát, amelyet viselt, Ainsleyvel együtt választották. Utólag már megbánta, hogy nem vette meg a ruhához illő ékszereket, amire Ainsley rá akarta beszélni, de mivel Peter pénzét kellett addig költenie, amíg az ügyvédje nem szerzi vissza nagyanyjától az ő örökségét, így nem akarta szórni a pénzt. Már így is nyakig ült az adósságban.

Thea szemöldökét felhúzva figyelmeztette magát, hogy ez lesz az első este, amikor bátor, öntudatos, vonzó nőként jelenik meg a világ előtt. Lesz még elég alkalma arra, hogy gyémánt ékszerekben pompázzon. Ma este pontosan így volt jó, ahogyan volt, és remélte, hogy Peter is büszke lesz rá, ha meglátja. A sálját felkapva elindult lefelé a lépcsőn.

A hallban, a lépcső aljánál Archer Braddock várt rá, épp, mint az esküvője napján. Egy nagy levegőt véve megfogadta magában, hogy ma este nem ájul el, bármi történjék is.

– Jó estét! – mosolygott Thea, amint leért a lépcsőn. – Megvárakoztattam?

– Ahogy az én drága Janeym mondogatta, egy hölgynek joga megvárakoztatnia a férfit, a férfinak pedig megtiszteltetés egy hölgyre várnia. – Archer a kezét nyújtotta, majd alaposan megcsodálta. – Nagyon csinos vagy, komolyan mondom, hasonlítasz Jane-re.

– Köszönöm, Mr. Braddock úr, de azért ne túlozzon, kérem! Janey gyönyörű asszony volt.

– Így igaz, gyönyörű volt, ezért is emlékeztetsz rá.

– Köszönöm a bókot. Mehetünk?

– Még egy pillanat. – Archer egy ékszeres dobozkat nyújtott át a lánynak. – Örülnék neki, ha ezeket viselnéd ma este.

A dobozban egy pár gyémánt fülbevaló volt, olyan csodásak, hogy Thea meg sem merte érinteni őket.

– Jane fülbevalói voltak, tudom, ő is azt szeretné, hogy neked ajándékozzam.

– Nekem? De hát... – Thea el sem tudta hinni, hogy ilyen szép ajándékot kaphat.

– A családunk tagja vagy, tekintsd ezt nászajándékként tőlem és Jane-től! Thea nem érezte magát igazi Braddocknak, és így nem érezte, hogy joga volna erre a gyönyörű ajándékra, de annyira csábító volt, hogy nem tudott ellenállni.

– Köszönöm szépen, Mr. Braddock, de nem hiszem, hogy Peter...

– Viseld büszkén és boldogan! – szakította félbe Archer –, hiszen Peter felesége vagy.

Végül is valóban az volt, igaz, hogy csak néhány éjszakára. Thea keresett egy tükröt, és a fülébe tette Jane Braddock ékszerét.

– Most már ideje indulnunk, nem szeretném, ha elkésznék a bálról! – indítványozta Archer.

Peter késésben volt, mivel három ékszerboltot is végigjárt, mire megtalálta a legszebb gyűrűt. Azt tervezte, hogy a Braddock-kastélyban találkozik Theával még a bál előtt, de mire megérkezett, Thea már elindult. Így lezuhanyozott, és szmokingot öltött. Közben azon gondolkozott, mit fog szólni Thea, ha bevallja neki, hogy szereti, és meglátja a gyűrűt.

Izgalommal a gyomrában lépett be a feldíszített bálterembe. Először azokon a helyeken kereste a lányt, ahol az ilyen társadalmi eseményeken tartózkodni szokott: valahol a sarokban, valahol távol a társaságtól.

Az igazat megvallva el is sétált előtte, és csak Thea hangjának hallatára döbbsent rá, hogy az a nő, aki egy vidám társaság középpontjában állt, a felesége volt.

– Peter, nem szép dolog késni! – Peternek földbegyökerezett a lába.

– Thea! – A lány valahogyan más volt, megváltozott. Tökéletes frizurája aranyzőkén csillogott, nem voltak seholy azok a jól ismert rakoncátlankodó tincsek. A ruhája elbűvölő, arca finoman kifestve, és Janey nagymama gyémánt fülbevalóját viselte. A tekintetében ott volt a viszontlátás öröme, de már hiányzott belőle az a kislányos félénkség, amelyhez hozzászokott, ha a lány rámosolygott. De a változás nem csak külsődleges volt. Valami belül is megváltozott Theában. Büszkén emelte fel a fejét, és bátran Peter szemébe nézett, mintha várna tőle valamit. Mintha ráébredt volna, hogy valójában mit is érdemel, és mintha azt gondolná, hogy azt Petertől soha nem kaphatja meg.

Peternek összerándult a gyomra ijedtében. Hirtelen minden kiment a fejéből, amit mondani szeretett volna, és legszívesebben forrón megcsókolta volna a lányt, fittyet hányva a jó modorra.

– Beszélnem kell veled, négy szemközt! – És már meg is ragadta a lány karját.

– Bocsássanak meg, kérem! – mosolygott vissza Thea a faképnél hagyott társaságra. Majd elindultak kifelé.

Útközben bókokkal halmozták el Theát.

– Nagyszerűen festesz!

– Milyen gyönyörű a ruhád!

– Meg kell adnod a fodrászod számát, aki ezt a hajkölteményt készítette! – Mindenki úgy üdvözölte Theát, mint régi barátját, bár ezelőtt egyikőjük sem akart tudomást venni róla. De az emberek pálfordulása Theát láthatóan nem zavarta. Boldogan fogadta a dicséretet, amíg ki nem értek az épület elé, ahol megcsapta őket a hűs óceáni levegő, és a lámpáktól távol olyan helyet kerestek, ahová nem ér el az emberek fürkésző tekintete.

Amikor végre megálltak, és a lány felé fordult, Peter szívét majd szétvetette a szerelem.

– Mit szeretnél mondani, Peter? – pihegte Thea. – Úgy látom rajtad, hogy nem tetszem neked.

– Lélegzetelállítóan szép vagy. Mintha kicseréltek volna. – Peter szerette volna most rögtön megcsókolni, de előbb még úgy érezte, tartozik a lánynak egy vallomással: – Thea, én... én szerelmes vagyok beléd.

Thea arca elkomorult.

– Ne játssz velem Peter, ezelőtt sem kértem a sajnálatodból, és most sem kérek ebből a hirtelen támadt szerelmedből, csak, mert egy kicsit is elfogadhatóan festek. Csak azt szerettem volna, hogy büszke legyél rám ma este. Tudom, hogy nem szeretsz, és soha sem hittem, hogy szeretni fogsz. – Thea szemében könnyek csillogtak. – Nem fogom hagyni, hogy úgy kezelj, mintha a játékszered lennék.

– Én nem akartam neked fájdalmat okozni, és nem akartalak úgy kezelni, mint egy játékszert.

– Tényleg nem, Peter? Nem te akartál feleségül venni, csak hogy eljátszhasd az oldalamon a megmentőt? Nem akartam erről beszélni veled. Nézd, én értékelem, amit tettél értem, de többé nem kell felelősséget érezned irántam. Szóltam Chipnek, hogy minél előbb készítse el a váláshoz szükséges papírokat, néhány nap múlva mindketten aláírhatjuk, és ezzel lezárhatjuk az ügyet.

– De Thea – fakadt ki Peter kétségbeesetten –, nekem eszem ágában sincs elválni!

– Mindkettőnknek így lesz jobb. Most már nincs szükségem támaszra. Megállók a saját lábamon. Úgy, ahogy mindig szeretted volna. Köszönöm, amit értem tétted.

És ezzel faképnél hagyta a kétségek közt vergődő férfit.

– Ja, és Peter – fordult még Thea egy pillanatra reményt öntve a férfiba, hogy talán meggondolta magát, és elfogadja a szerelmét –, gratulálok a Pierce-díjhoz, megérdemelted.

Ezekkel a szavakkal eltűnt a fényes bálteremben, otthagya a férfit magányosan a hűvös tengeri szélben.

– Thea! – A lánynak a háta mögül váratlanul a nagyanyja hangja ütötte meg a fülét. – Beszélnem kell veled. – Thea összerezte, de azzal bátorította magát, hogy a nagyanyja ennyi ember előtt csak nem fog botránnyt rendezni. Összeszedte hát minden bátorságát, és felkészült, hogy szembenézzen Daviniával, és mindazzal, ami az életét jelentette addig, amíg Peter el nem jött érte, hogy megmentse.

– Állok rendelkezésedre, nagymama.

Davinia vizslató tekintete tetőtől talpig végigmérte.

– Úgy nézel ki, mint anyád, Elizabeth.

– Köszönöm.

– Ezt nem dicséretnek szántam.

– Tudom. Sajnálom, ha kellemetlenséget okozok neked azzal, hogy így látsz, de nem szándékozom visszavedleni rút kiskacsává.

Davinia szipogott egyet.

– Jobban tennéd, ha hazajönnél, Theodosia.

Ez úgy hangzott, mint egy parancs, de Theának már nem lehetett úgy parancsolgatni, mint régen.

– Sajnos erre nem kerülhet sor.

– Pedig, ha tetszik, ha nem a Grace-ház az otthonod.

Theának már nem volt otthona többé. Sem a Grace-házhoz nem tartozott már, sem a Braddock-kastélyhoz. De remélte, hogy hamarosan saját otthona lehet, vidám színekkel kifestve, és rengeteg virággal, ahol ő és a macskái jól érezhetik magukat.

– Majd meglátogatlak, sok mindent meg kellene beszélnünk.

– Gondolom, a pénzre fáj a fogad. Az anyád is mindig csak pénzt kért tőlem, de ne is álmodj róla, hogy egyetlen fillért is kapsz!

Thea összekulcsolta a kezét, hogy ne látszódjon, hogy remegnek. Bátorság! – biztatta magát.

– Én csak azt kérem tőled, ami az enyém.

– Gondolom, a kedves férjed bujtogatott fel ellenem. Figyelmeztettek előre, hogy nem fog boldoggá tenni, csak az előkelő származásod miatt vett el, hogy ezzel is azt mutathassa, közénk tartozik. Te sem gondolod komolyan, hogy szerelemből vett feleségül, vagy hogy valaha beléd fog szeretni.

– Ebben nagyon téved, Mrs. Carey! – szakította félbe Daviniát Peter. Thea úgy megijedt, hogy elállt a lélegzete, kiszáradt a szája, és úgy érezte, hogy meg kell kapaszkodnia valamiben, különben elájul.

– Thea és én szeretjük egymást. És egyáltalán nem számít, hogy kik voltak a szüléink, vagy hogy ön vagy az emberek mit gondolnak rólunk vagy a házasságunkról. Szeretem az unokáját a szívem minden dobbanásával. Szeretem a mosolyát, amikor hajnalban felébred, szeretem, ahogy a narancslét issza, szeretem, ahogy beleönti a szívét a rajzaiba, szeretem, ahogy a macskáit becézgeti, szeretem, amikor önfeledten táncol, szeretem, amikor az én ingeimet viseli. Büszke vagyok magamra, hogy vele lehetek, és büszke vagyok arra a nőre, aki lett belőle. Szeretni fogom egészen az életem végéig, ha ő is akarja, és az minden célom, hogy boldoggá tegyem az életét.

Thea arra gondolt, hogy Peternek nem sokat kell bajlódnia azzal, hogy megédesítse a hátralévő életét, mivel úgy érezte, most rögtön belehal a boldogságba. De valahonnét még erőt merített, és így suttogott:

– Szeretlek, Peter.

Aztán a magának tett ígérete ellenére a következő pillanatban elájult.

UTÓHANG

Archer elégedetten végighordozta tekintetét az asztal mellett ülő kis családján. A hálaadás napjára mindenki összegyűlt a Braddock-kastély roskadásig megrakott asztala köré. A jobbán

Katié és Adam foglalt helyet, őket Hsa és James követte, velük szemben Bryce és Lara, a balján pedig Peter és Thea ült. Az asztal másik végében a kis Cal trónolt, párnákkal a feneke alatt, hogy felérje az asztalt, fülig érő szájjal, és büszkén, hogy ő is a felnőttekkel együtt ehet.

Mindenki a terveiről beszélt: Adam és Katié szeretett volna még karácsony előtt visszatérni a Braddock-kastélyba, hogy berendezhessék a gyerekszobát; Bryce, Lara és Cal Disneylandbe készült; Peter és Thea Boston környékén szeretett volna házat építeni maguknak, rengeteg ablakkal, nagy virágoskerttel és külön szobával a macskák számára; James és Hsa pedig azt tervezte, hogy összeházasodnak.

Archer titokban abban reménykedett, hogy erre még az idén sor kerül, s ezzel tesz fel a koronát erre a kivételesen sikeres évre, amelyben alig tizenkét hónapon belül négy Braddock fiú találta meg élete párját.

Igazán minden okuk megvolt a hálaadásra.

– Egy rövid pohárköszöntő – állt fel James, majd példáját követve mindhárom fia. – Igyunk a Braddock-kastély hölgyeire! Katie-re, Larára, Theára és Hsára. – Lányok, bárcsak előbb beadtátok volna a derekatokat!

Mindenki nevetett. Katié is felemelte a poharát.

– Mi előbb is beadtuk volna, ha jobban kinyitjátok a szemeteket!

– Vagy ha több komolyság szorult volna belétek! – egészítette ki Lara.

– Vagy ha előbb rájöttök, hogy milyen kincset találtatok! – toldotta meg a fülig szerelmes Thea.

– Mert mi csak azt kívántuk volna, ha saját magatok ébredtek rá, hogy mennyire szerettek bennünket! – foglalta össze Hsa.

Calvin sem akart kimaradni a mókából, így hát Donald kacsás bögréjét felemelve kis köszöntőt mondott, amelynek az

volt a veleje, hogy egyenek már végre, mert kilyukad a gyomra.

Ezen mindenki kacagott. Archer boldogan ücsörgött a meghitt, családi légkörben. Boldogság töltötte el, amiért így összetart a család. Ennél már nem is lehetett büszkébb rájuk, és hálásan gondolt szeretett Janeyére, akivel vállvetve nevelték fel őket, és persze, Hsára, aki segített ezeknek a kópéknak, hogy megtalálják életük párját.

Elnézte, ahogy Calvin szülei nevegetik a kicsit, ahogy Adam szerelmes szavakat suttog Katié fülébe, ahogy James mosolyogva koccint Hsával, és ahogy Peter megcsókolja Theát, szeretett feleségét.

Archer hátradőlt a székében, és szeme bepárásodott a meghatottságtól.

– Ó Janey, nézd meg szerelmünk gyümölcseit, nézd a családot, amely majd tovább viszi a nevünket! – suttogta az ég felé. És mielőtt neki kezdett volna a hálaadásnapi imának, megborzongott: érezte, hogy angyal repült át a szobán.

Valóban minden okuk megvolt a hálaadásra.